TERRY LAWRENCE

Crede într-o dragoste de durată

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

– Baloane! exclamă cu uimire Aurora, fetița de cinci ani.

Melissa Drummond stătea lângă ea în ușă, ținând-o strâns de mână. Priveau împreună baloanele albastre și argintii care umpleau apartamentul de hotel. Unele se înghesuiau lângă ipsosul aurit al tavanului rococo. Altele se rostogoleau alene pe covorul persan. Iar altele, legate de ghivecele cu flori, se legănau la nivelul ochilor.

– Vom avea nevoie de o secure ca să ne croim drum printre astea, spuse Melissa. Sau de un ac, adăugă ea printre dinți.

Aurora alergă în mijlocul camerei, stârnind o furtună de nori albaștri. Oricât de tare s-ar fi stăpânit, Melissei îi crescu imediat inima, gândindu-se la omul care se străduise atâta să aducă un zâmbet pe buzele unei fetițe pe care n-o cunoscuse niciodată.

Deși la fel de posibil era ca intenția lui să fi fost aceea de a o impresiona pe mama fetiței.

Parcă drept răspuns la o imaginară salvă de trompete, în același moment intră Helene. Cu un braț întins grațios de sub capa cu tiv de blană, mama Aurorei se opri în ușa apartamentului.

– Dumnezeule, draga mea, ai mai văzut vreodată o nebunie ca asta?

Melissa își stăpâni un zâmbet. Contesa Helene St. Eugenie von Schloos Thuringen, fostă soție a Prințului Albrecht, mai recent fostă soție a lui Alain Trenchement, magnatul petrolist francez, știa cu siguranță cum să-și facă intrarea. Ca să nu mai pomenească de prezența ei pe prima pagină a ziarelor! Articolele despre recenta goană a Helenei după un nou soț împinseseră până și familia regală britanică pe paginile de mijloc ale tabloidelor! Aristocrați din toată Europa se întreceau să cucerească mâna mondenei multimilionare.

Iar unii aveau mai multă imaginație decât alții, își spuse Melissa, privind extravagantul decor. Zărind un cartonaș prins pe un balon, îl luă și i-l înmână contesei.

– O, dar e de la Reggie! exclamă Helene.

Reginald Hempton-Smythe, completă în tăcere Melissa. Titlu: Lord Darby. Naționalitate: englez. Proprietăți: extinse. Se înscrisese recent în haita pețitorilor care alergau cu limba scoasă pe urmele Helenei. Helene cam gâfâia și ea după el, având în vedere cât se străduise să-l ignore săptămâna trecută, la Opera din Paris. La sfârșitul spectacolului, Lordul Darby mai-mai că nu se târa la picioarele ei.

– Așa se explică acvamarinul și argintiul, replică Melissa, arătând cu capul spre baloanele care se legănau tot ca niște capete, confirmând parcă. Sunt culorile mătăsurilor lui de la curse.

Helene se bătu cu cartonașul peste bărbia pudrată.

– E unul dintre cei mai buni crescători de cai din Anglia. Sau, cel puțin, așa am auzit...

De la Lordul Darby însuși, conchise Melissa. Din câte văzuse, cinstitul și nesăratul latifundiar englez părea hotărât să-și altoiască arborele genealogic cu al Helenei cât de curând posibil.

Fulgerător, Helene se hotărî:

– Mergem.

– La...?

– La Bedford House. Ne-a invitat pentru o săptămână. Fii bună și fă bagajele, da?

Melissa prinse din zbor invitația pe care Helene i-o aruncă din mers, înainte de a intra în dormitor, închizând apăsat ușa după ea. Baloanele se învolburară în curentul stârnit.

Simți un junghi de duioșie la adresa infailibilului optimism al fetiței. Ultimii trei ani de cutreierări prin Europa nu fuseseră ușori pentru Aurora. Un copil de cinci ani ar fi trebuit să fie înscris curând la o școală, ceea ce însemna că mama sa trebuia să se stabilească undeva. Oriunde.

Trecându-și degetele peste literele în relief ale invitației, Melissa se întrebă dacă nu cumva răspunsul îl oferea Reginald Hempton-Smythe. Baloanele păreau să indice că

avea cel puțin simțul umorului. Și părea îndrăgostit într-adevăr de Helene. Ar fi fost prea mult să ceară s-o placă și pe fetița ei?

„E normal, îi explicase Aurora odată, cu precocitatea ei neliniștitoare. Mămica are nevoie de un soț. Când o să aibă unul, atunci voi avea și eu un nou tătic. Nu trebuie decât să am răbdare."

Ce știa o fetiță de cinci ani despre răbdare? Un copil are nevoie de cineva care să-l facă să se simtă deosebit, unic, iubit. Dar Melissa primise instrucțiuni clare: trebuia să facă bagajele și să rezerve locurile. Înainte de a începe o strigă pe Aurora.

Fetița alergă la ea, cu brațele pline de baloane.

– Da, Miss?

– Mergem în vizită la Lordul Darby, cel care a trimis baloanele. Ți-ar plăcea?

Prudentă, Aurora se gândi câteva momente înainte de a răspunde:

– O să-mi placă, dacă mă place și el pe mine.

Melissa se lăsă într-un genunchi, îmbrățișând-o strâns.

– Te va plăcea, păpușico. Altfel, înseamnă că toate vorbele lui sunt umflate cu aer și...

Făcându-i cu ochiul, conspirativ, trase în jos un balon de sub tavan și îl împunse cu colțul ascuțit al invitației. Balonul se sparse cu un pocnet.

Aurora țipă vesel. În câteva secunde, camera începu să păcăne ca un aparat de popcorn, baloanele spărgându-se în stânga și-n dreapta.

În timp ce aduna resturile scofâlcite de pe birou, Melissa formă numărul de la recepție. Conform invitației, nu trebuia decât să aterizeze pe Aeroportul Heathrow din Anglia marți dimineața. Omul Lordului Darby, Reilly, urma să le ia în primire.

* * *

Când ajunseră la Heathrow, scepticismul Melissei se înecase într-un ocean de detalii. Parcurgând instrucțiunile pe care le trimisese Reilly prin fax la Paris, dirijă bagajele spre Platoul Unu – ce-o mai fi fost și ăla... După ce bifă ultimul articol de pe listă, porni spre poarta cea mai îndepărtată a terminalului, unde le găsi pe Helene și Aurora privind afară prin fereastra de plexiglas.

Venind în spatele lor, Melissa își văzu imaginea reflectată în geam. Cureaua genții îi trăsese în josul umărului bluza cu volane. Pulovărul en-coeur roșu, decoltat, lung până pe coapse, era și el strâmb. Noroc că pantalonii crem erau nesifonabili, ideali pentru călătorii.

Arăta epuizată. Obrajii pistruiați i se îmbujoraseră. Șuvițele cârlionțate de păr roșcat i se răsfirau peste frunte ca fâșiile pleoștite ale unor baloane sparte. S-o fi văzut mama ei, sigur ar fi făcut o criză. „Dac-arăți așa, în veci n-o să se uite un bărbat la tine!“

Probabil că nu. Dar, după cele cinci căsnicii ale lui Sally, Melissa era hotărâtă să atingă alte scopuri în viață.

Deocamdată, ca secretară, guvernantă și tovarășă de călătorie, se ocupa de toate detaliile care îi asigurau Helenei o viață lipsită de griji.

Și totuși, ori de câte ori privea hainele la ultima modă și machiajul impecabil al șefei sale, nu se putea abține de la comparații. Părul de abanos al Helenei se revărsa pe umeri într-o cascadă prelungă și dreaptă, spre deosebire de lațele Melissei, răsucite și îmbârligate ca o viță-de-vie neîngrijită.

Melissa renunțase de mult la orice speranță de a atinge și ea un asemenea rafinament elegant și dezinvolt.

– Dacă dorințele ar fi cai, toți am fi ca Lordul Darby, proprietari ai unor herghelii întregi.

Helene întoarse capul, privindu-și secretara în ochi.

– Poftim?

– Am aplicat instrucțiunile Lordului Darby, doamnă. Trebuie să apară cineva din clipă-n clipă.

– Bun.

Helene arătă cu capul spre platoul de aterizare, o țintă din linii roșii și albe pictate pe asfalt.

– Știai că urma să zburăm cu așa ceva?

– Luăm cioclopterul! explică Aurora, trăgând-o de mână.

– Elicopterul, o corectă Helene, pe gânduri. Oare e închiriat?

Bondoc, verde-închis, elicopterul stătea pe platou ca un broscoi pe o frunză de nufăr. Prin ușa larg deschisă se vedeau fotoliile, într-o nuanță familiară de acvamarin.

– Are blazonul familiei pictat pe coadă, observă Melissa, cu voce tremurătoare.

– Într-adevăr! confirmă Helene, pe un ton care sugera că opinia ei despre Reginald Hempton-Smythe progresase spectaculos.

Melissa simți un gol în stomac. Detesta zborurile. În cei trei ani de când călătoreau împreună, nu folosiseră decât aeronave de pasageri internaționale, masive. Drăcovenia asta era grațioasă ca un melc căruia îi căzuse-n cap o sămânță cu frunzulițe în formă de elice.

Văzu un bărbat care dădea ocol aparatului, îmbrăcat într-o salopetă prăzulie și cu nișe căști la gât. Pilotul. Melissa își stăpâni imboldul de a bate în geam, pentru a-i cere ca în schimb să le aducă o mașină. Făcălețul cu blazon de pe heliport era un coșmar împlinit. Iar expresia extaziată a Helenei nu lăsa loc de nici o îndoială. Nici moartă n-ar mai fi acceptat să-și continue drumul cu alt mijloc de transport.

Omul în salopetă prăzulie avea vreo treizeci și cinci de ani. Părul: șaten deschis, scurt, îngrijit. Pielea: tăbăcită și brăzdată – de un simț de răspundere aspru pus la încercare, spera Melissa. Adăugând la toate acestea umerii lui lați, de nădejde, și spatele neîncovoiat de oboseală sau delăsare, Melissa se simțea cât de cât mai liniștită.

Până când pilotul se întoarse și o surprinse privindu-l. Ochii lui căprui-aurii, pe un chip care exprima puțină emoție, erau cei mai blânzi pe care-i văzuse în viața ei.

În timp ce pilotul pornea spre ele, Melissa își ținu respirația. În cazul oricărui alt bărbat, pașii aceia hotărâți și preciși ar fi părut țepeni, formali. Din partea lui, arătau

firești, relaxați, ca ai unui om care știe întotdeauna încotro se îndreaptă, care nu ezită niciodată. Un om pe care te poți baza.

Pilotul deschise ușa și înclină scurt din cap.

– Am instalat scara. Vă puteți îmbarca.

– Mulțumesc, răspunse Helene, plutind maiestuos pe lângă el.

– Hai și tu, fetițo. Toată lumea la bord!

Aurora alergă după mama ei, strângându-și sub un braț ursulețul.

Melissa rămase țintuită locului.

– Nu cumva vă e teamă să zburați, nu-i așa, domnișoară?

Teamă? Nu se temea decât de a-și trăda teama. Toată viața își câștigase existența creând cât mai puține probleme.

Rigidă, ținându-și capul atât de drept încât ar fi putut duce în echilibru un teanc de cărți pe creștet, Melissa păși pe asfalt, apoi se opri din nou, înghițind în sec. Pilotul își reluase inspecția dinainte de decolare, așa că, sub pretextul acestei întârzieri, Melissa rămase jos, studiindu-l la fel de atent pe cât își inspecta el aparatul.

Deodată, ochii li se întâlniră. Melissa se strădui să pară cât mai indiferentă, dar expresia lui părea să-i accepte contemplația cu calm – ba chiar, o fracțiune de secundă, cu plăcere.

Melissa își potrivi fără rost volanele de sub guler.

– Vremea asta din Anglia...!

– E prea rece sau prea călduroasă?

– Și una și alta, de fapt...

Își frecă palmele umede de pulovăr. Pilotul nu spuse nimic. Ochii lui erau suficient de grăitori. Ar fi așteptat-o toată ziua, dacă trebuia.

Absurd de recunoscătoare pentru răbdarea lui, Melissa îi adresă un zâmbet de scuză. Parcă ar fi avut din nou șaptesprezece ani, numai coate, genunchi noduroși și membre dizgrațioase.

– E o prostie, nu-i așa? În fiecare zi zboară mii de oameni...

Pilotul clătină încet din cap.

– Unii oameni nu se înalță niciodată de la sol.

Melissa îi înțelese sensul cuvintelor. Unii oameni nu-și asumau niciodată riscuri, nu-și părăseau confortabila lume personală, indiferent cu ce mijloace de transport călătoreau. Binevoitor, dar ferm, pilotul o provoca să-și asume riscul.

Cu elicopterul sau cu el însuși?

Melissa îi evită privirea, arătând spre lista pe care o ținea în mână.

– Sunteți sigur că avem destul combustibil?

Pilotul bătu cu pixul în hârtie, făcând o însemnare pe margine.

– Mulțumesc că mi-ați amintit.

– Sper sincer că glumiți, se încruntă Melissa.

Mijindu-și ochii, pilotul începu să inspecteze elicopterul cu privirea, de jos în sus.

– Pneurile, umflate. Ferestrele, spălate...

Ochii i se opriră deasupra carlingii.

– Da, și elicea e la locul ei.

Cu un hohot de râs, Melissa capitulă.

– Scuzați-mă că-s așa de sperioasă. Nu mă îndoiesc că știți ce faceți.

– Într-adevăr... răspunse el încet, cu o subtilă fermitate ca de oțel în glas. Niciodată nu fac o mișcare fără a fi convins ce am de făcut și cum anume.

– Iar acest lucru e valabil și pentru femei?

Imediat ce Melissa rosti aceste cuvinte, obrajii i se împurpurară. Nu-i venea să creadă că-l putuse întreba așa ceva.

Pilotului, încs, părea a-i veni să creadă. Dintr-o dată, o privi mai atent.

Preț de-o secundă, toate sunetele din jur încetară. Vuietul turboreactoarelor scăzu ca un zumzet îndepărtat de albine închise în cutii de conserve. Melissei i se păru că simțea o vibrație ușoară sub piele. Parcă ar fi stat suspendată în aerul gros ca mierea, capturată de privirea ochilor lui chihlimbarii. Toată viața își dorise s-o privească astfel cineva, ca și cum ar fi văzut-o cu adevărat, făcând-o să se simtă o persoană realmente importantă.

Zâmbi strâmb, încercând să alunge senzația. Jocurile amoroase erau perfecte pentru cei care obișnuiau să le practice. Helene ar fi știut exact de avea de făcut.

– Nu luați în seamă ce-am spus adineaori. Cred că sunt prea nervoasă...

După ce se făcuse de râs în fața unui om complet necunoscut, elicopterul părea cel mai atrăgător refugiu. Făcu un gest amorțit spre scară:

– Mergem, domnule...?

– Reilly. La ordinele dumneavoastră. Și... domnișoară?

– Da?

– Îmi place curajul dumneavoastră.

Melissa râse, cam fără însuflețire. Cu respirația tăiată, urcă treptele, urmată de Reilly. Un frison îi străbătu brațul, ca o ghirlandă de scântei, când mâna pilotului o atinse pe cot.

– Nu e nici un pericol, domnișoară. Altfel, n-aș lua un copil la bord.

Aurora. Pentru Melissa, copilul era aidoma unui colac de salvare. Pentru nimic în lume nu i-ar fi dezvăluit fetiței temerile ei. Aplecându-se sub plafonul jos, porni spre locul de alături. Poate că, dacă o ruga frumos, Aurora avea să-i dea ursulețul pentru a-l ține în brațe până decolau.

Glasul scăzut al lui Reilly o opri în loc.

– Regret, domnișoară. Va trebui să stați în față, cu mine. Ca să echilibrăm încărcătura.

Melissa coti spre scaunul copilotului, așezându-se pe pernele tari de piele. Reilly se instală lângă ea. Își aplică pe cap căștile, începu să apese diverse butoane, și schimbă câteva cuvinte, încet și succint, cu operatorul din turnul de control.

Motorul murmură, iar palele elicei începură să se rotească, tot mai repede.

Melissa își desprinse privirea dinspre pământ.

– Sper că nu vă deranjează dacă vă privesc.

Gura lui Reilly se arcui într-un zâmbet tipic masculin. Știa prea bine că Melissa nu-l scăpase din ochi nici un moment. Totuși, manierele lui rămaseră ireproșabile.

– Cum vă simțiți dumneavoastră mai comod, domnișoară.

Pentru început, n-ar fi stricat să-și scoată din cap ideile hormonale. Se vedea clar că Reilly era un pilot competent și cu experiență, atât de sigur pe sine încât își permitea să-i ia în râs temerile.

– „Elicea e la locul ei", ce să-ți povestesc...! mormăi Melissa pentru sine.

Ea era cea care-și plăsmuia fantezii cu mâini competente mângâind pielea, cu un bărbat metodic și priceput făcând dragoste cu o femeie. Ea era cea care visa cu ochii deschiși la un bărbat atât de sigur pe sine încât putea tachina o femeie până îi alunga orice stânjeneală pe care ar fi putut-o avea în pat. Cum vă simțiți dumneavoastră mai comod, domnișoară.

Se simțea ca o fraieră. Niciodată nu se complăcuse în fantezii romantice. Își văzuse mama fugărind prea mulți bărbați, schimbând soții ca pe șosete, la primul semn de estompare a pasiunii. Estompare întotdeauna inevitabilă, își spuse cu răceală Melissa, în timp ce elicopterul, cu o smucitură, se ridica de la sol.

„Da' știi cum să ridici o femeie de pe picioare!" îi veni ei să comenteze.

Gluma i se opri în gât, sub un nod de groază cât pumnul.

Capitolul 2

Încordându-se, Melissa îi aruncă lui Reilly o privire aprigă. Ochii lui atenți scrutau asfaltul. Îi urmări, peste autocisternele cu combustibil și avioanele de pe pistă, turboreactoarele de navetă și cursele internaționale. Se aflau în mijlocul unei gigantice table de șah tridimensional și numai Reilly cunoștea cu precizie locurile tuturor pieselor.

Când reuși să-și descleștеze maxilarele, strigă peste duduitul motorului:

– Cât de departe e Bedford House?

Reilly arătă cu capul spre o cască instalată lângă locul copilotului. În timp ce și-o aplica pe cap, Melissa îl văzu răsucind un buton de pe tabloul de bord. Privirea lui îi trecu peste față, oprindu-se asupra ochilor, înainte de a coborî încet spre buze.

– Mă auzi?

Inima Melissei tresări puternic în piept. Glasul lui electronic suna nefiresc de aproape, murmurându-i

intim direct în urechi. La doar un pas distanță, îi văzu buzele mișcându-se în timp ce regla volumul și întreba din nou:

– Acum mă auzi?

Melissa își linse buzele uscate, dând din cap.

– Dacă ai nevoie de mine, vorbește în microfon.

De un pahar cu tărie avea nevoie. Moșmondi la microfon, sperând ca Reilly să nu-i audă gâfâitul.

Avea buze înguste, acel domn Reilly. Când se concentra, și le strângea într-o liniuță subțire, studiind zona de sub elicopter. Melissa se întrebă ce gust aveau. Nu că ar fi putut afla vreodată. O intriga, relaxat și sever în același timp, cum era, distant și totodată liniștitor.

Probabil fusese militar, judecând după eficiența cu care își îndeplinea sarcinile și cicatricea de pe față. Linia crestată pornea de sub păr, șerpuia peste tâmpla dreaptă și dispărea după cască.

Reilly se răsuci în scaun, îndepărtându-și microfonul de gură pentru a-i vorbi Aurorei:

– Ești gata să vezi Londra din aer, fetițo?

– Am mai văzut-o, răspunse cu sinceritate Aurora.

– Din avion, explică Melissa. E o voiajoare cu experiență.

– Atunci, ce-ai zice de Sherwood Forest?

Aurora rămase cu gura căscată.

– Unde locuiește Robin Hood?

– Întocmai, el și toți Băieții Veseli.

– Tare mi-ar mai plăcea!

– În drum spre Bedford House, vom trece peste Nottingham. Am să-ți arăt toate ascunzătorile lor.

Aurora își lipi imediat nasul de geam.

Cu un zâmbet, Reilly se întoarse la loc. Melissa îi surprinse privirea.

– Îți mulțumesc, spuse ea încet. Pentru tot.

Reilly scoase din buzunar o pereche de ochelari de soare, cu un zâmbet strengăresc.

– Mulțumește-mi când aterizăm.

Relaxată în sfârșit, Melissa râse de umorul lui macabru. Dar veselia îi fu înlocuită de teamă, când curenții de aer începură să-i zgâlțâie. Elicopterul sălta încoace și-ncolo ca un balon gigantic, plutind la treizeci de metri deasupra pământului.

Helene căsca, răsfoind o revistă de modă. Aurora bătea din palme. Melissa își acoperi gura.

În timp ce se îndreptau spre nord, îl privi cu jind pe Reilly. Simțea nevoia să-i vadă licărirea ironică din ochi, siguranța și hotărârea care o încredințau că totul avea să fie în ordine. Dar în ochelarii lui de soare nu se vedea decât reflectarea unei fețe cu ochi mari și păr roșcat, extrem de palidă.

– Totu-i în regulă, domnișoară?

– Da.

Atâta numai că dintr-o dată îi era dor de el, și nu înțelegea nici cum și nici de ce. În timp ce Reilly scruta cerul și se consulta cu turnul de control, Melissa se simțea în mod nejustificat exclusă. Era un sentiment ciudat de

înstrăinare. Refuză să stăruie asupra lui. Se afla acolo ca să aibă grijă de Aurora, nu să ofteze după piloți. Se răsuci în scaun.

O mână bărbătească puternică o prinse de braț.

– O.K.?

– Mă uitam doar...

Reilly se uită el însuși spre fetiță, apoi o privi pe Melissa ca pentru a-i reaminti ce spusese: Nu e nici un pericol, domnișoară. Altfel, n-aș lua un copil la bord.

Poate că existau pe lume bărbați cărora le păsa de sentimentele unei fetițe. Și poate că fetițele nu erau singurele care aveau nevoie de ei.

Prostii. Reilly avea să dispară curând. După ce le depunea cu bine pe aerodrom, urma să-și vadă de drum, luându-și zborul ca un balon umplut cu heliu. Sau ca dragostea însăși, când o femeie era atât de necugetată încât să creadă în ea.

„Nervoasă fată", își spuse Reilly peste o oră și jumătate, privind spre Melissa, în timp ce coborau către Bedford House. Cu cât aterizau mai repede, cu atât avea să se relaxeze mai curând. Era surprins să constate cu câtă nerăbdare aștepta s-o vadă din nou zâmbind.

La drept vorbind, în tot timpul zborului aproape că nu-și luase ochii de la el. Se putea măguli cu gândul că îl plăcea, dar Reilly nu se mințea niciodată. Nu era decât un om care-și făcea meseria. Și dacă și-o făcea bine, ea avea să-i mulțumească și amândoi urmau să-și vadă de treburi.

Cunoștea bine sistemul. Sentimentul nepotolit de a dori mereu mai mult îl tulbura. Un iz slab de parfum îi atâța simțurile. Probabil era al contesei. Totuși, îi plăcea să-și imagineze că emana dinspre femeia de lângă el, o mireasmă delicată care plutea în jurul ei ca o aură.

Mâna i se strânse pe mânșă. Femeia de alături stătea încordată. Era la fel de conștientă de prezența lui ca și el de a ei, dar din alte motive.

Reilly arătă cu capul spre poiana pătrată, verde, defrișată în pădure la trei sute de metri distanță de Bedford House.

– Acolo vom ateriza.

– Excelent, răspunse ea, cu buzele crispate și cu privirea drept înainte.

Pilotul râse. O plăcea. Nu se lăsa biruită de teamă. În timp ce el depănase povești despre Codrul Sherwood pentru fetiță, atractiva guvernantă râsese, pusese întrebări, comentase invențiile lui cele mai fanteziste. Și, tot timpul, strânsese în mâini brațele fotoliului, până când pielea se crestase sub unghiile ei tăiate scurt. Nu voia ca fetița să-i observe spaima, dar de el nu se putuse ascunde.

Blestemul spiritului de observație, își spuse Reilly. Era bărbat; imaginea acelor unghii înfigându-se în omoplații lui îl făcea să-și apese și mai tare umerii pe spătar.

Între timp, Melissa pusese picior peste picior. Fața ei ovală era palidă, iar ochii albaștri, neliniștiți. În privire i se citea o încredere deplină în capacitățile lui.

Din partea sa, Reilly avea încredere numai în lucruri tangibile. Se săturase de încrederea nejustificată față de alții. O încercase, cu rezultate dezastruoase.

Arătă spre pajiștea de jos. În mijlocul pătratului verde creștea un stejar masiv.

– Aici e, fetițo, i-l arătă el Aurorei.

– Doar n-o să aterizăm pe el! declară Melissa.

– Nu, o să mâncăm sub el.

– Un picnic! exclamă Aurora.

– Un picnic? întrebă și contesa, aplecându-se să vadă mai bine. Reggie e atât de inventiv! chicoti ea.

– Într-adevăr, murmură Reilly. E de un romantism mare cât toată moșia asta.

Auzindu-i comentariul în cască, Melissa îi aruncă o privire atentă.

Chipul lui Reilly rămase nepăsător.

Prin stânga lui treceau vârfurile copacilor. Mâna Melissei se încleștă pe brațul fotoliului. Fără a se întreba de ce, Reilly îi desprinse degetele și le așeză pe manșă, pe sub ale lui.

– Ce faci...?! se miră Melissa.

– Aterizez, răspunse Reilly, scrutând terenul în ambele direcții.

– Melissa pilotează elicopterul! exclamă Aurora.

– Ba nu pilotează nici un elicopter! strigă Melissa în microfon.

Asurzit de strigătul ei în cască, Reilly se strâmbă.

– Nu voiam decât să te simți stăpână pe situație, domnișoară. Ți-e mai ușor dacă participi.

– Nu pot să fac asta! șopti insistent Melissa în microfon.

– Ba poți. E la fel de ușor ca și cum ai schimba vitezele mașinii.

– Mașinile cu care circul eu au schimbător automat.

Reilly zâmbi, fără să slăbească strânsoarea.

– Ești gata? întrebă el.

Melissa privi cu ochi mari cum degetele lui pătrundeau printre ale ei. Pielea i se înfierbânta. Respirația îi deveni mai sacadată, mai intensă.

În timp ce ochii ei stăteau ațintiți asupra lui, Reilly își mută privirea. La fel s-ar fi uitat la el și în pat, la fel s-ar fi mișcat împreună și acolo, înălțându-se, plutind, coborând... coborând...

Un șoc slab îi străbătu trupul. Aruncă o ultimă privire spre comenzi, în timp ce fantezia se risipea.

– Gata.

Melissa își smuci mâna, privind pe fereastră cu gura căscată.

– Am aterizat!

– Asta spuneam și eu, domnișoară, replică Reilly, scoțându-și casca.

– Dar abia am simțit! Mi se păruse că...

Reilly o privi atent.

– Ce ți se păruse...?

„Nu contează“, își spuse Melissa. Tot ce-și dorea era ca imaginile din mintea ei să dispară cât mai repede. Își imaginase trupurile lor înlănțuite, palpitând la fel ca motorul

elicopterului, mâna ei strânsă pe un trunchi tot atât de dur și lunecos ca manșa, mâna lui strânsă pe deasupra, arătându-i ce voia să facă, ce voia să simtă...

Avea nevoie de aer.

Își descheie centura, concentrându-se asupra motivului pentru care se afla acolo.

– Nu-i așa că a fost minunat, Aurora?

Fetița turuia non-stop, în timp ce elicea încetinea. Melissa se duse să-i adune jucăriile și cărțile de povești.

– Diseară vom citi din „Robin Hood".

– I-am văzut casa! exclamă Aurora. Am zburat chiar pe deasupra!

– Știu, răspunse Melissa, la fel de impresionată – dar din cu totul alte motive.

Reilly deschise ușile și instală scara. Helene coborî prima.

– Unde e Lordul Darby?

– Va sosi în curând, doamnă.

– Mergem la un picnic, iubito, continuă Helene, întinzându-i mâna Aurorei.

– Da, mămico.

– Cred că vei fi invitată și tu. Trebuie să fii foarte ascultătoare.

– Da, mămico.

– După ce termini de mâncat felul doi, Melissa îți va aduce desertul.

– Da, mămico.

Melissa percepu subînțelesul ordinului. Contesa dorea să rămână singură cu Lordul Darby, la sfârșitul mesei.

Fără o singură privire în urmă, Helene porni peste pajiște, spre locul picnicului. Aurora rămase pe loc.

Melissa îi pieptănă repede părul blond ca mierea.

– Va fi totul bine, prințeso, spuse ea. Lordul Darby e un om cu gust și discernământ...

Sper.

– ...Cu siguranță, te va considera cea mai bună fetiță pe care-a cunoscut-o vreodată.

Aurora se uita dezamăgită după mama ei.

– Nici n-o să mă observe, oftă ea.

Probabil că nu, încuviință Melissa în sinea ei. În comparație cu Helene, fetița nu avea nici o șansă.

– S-ar putea ca azi să fie mai ocupat cu altele. În fond, n-a mai văzut-o pe mama ta de... de duminică. Dar îți promit că, până la sfârșitul săptămânii, își va spune: „Cum am putut să n-o văd mai repede pe fetița asta drăguță?“

– Cinstit?

Melissa detesta promisiunile care nu puteau fi respectate, dar ce altceva i-ar fi putut spune?

Spre imensa ei ușurare, Reilly îi veni în ajutor.

– Da, domniță. Orice om care nu-i orb s-ar socoti binecuvântat să aibă o fiică precum matale.

Aurora se lumină la față, sorbindu-i cuvintele. În fond, era omul care știa unde locuia Robin Hood.

Reilly făcu o plecăciune adâncă.

– Dacă mai ai nevoie de ceva în timpul vizitei, să mă chemi.

– Ești și majordom? întrebă Melissa.

– Mă ocup de moșie, domnișoară.

– Dar pilotezi!

– Și supervizez sistemele de securitate, și angajații... Avem un personal numeros, desigur, dar în vremurile astea oamenii de calitate se găsesc mai greu...

După toate notele de plată ale Helenei pe care le achitase, Melissa știa cât de grele erau vremurile. Iar dacă principalul criteriu conjugal al contesei era securitatea financiară, ar fi interesat-o foarte mult să cunoască situația servitorilor lui Reggie.

– Crezi că lipsa de angajați ar putea afecta șansele Lordului Darby? întrebă prudent Reilly. Ar risca să dăuneze pețitului?

Parcă i-ar fi citit gândurile. Oare o considera pe Helene o ahtiată după avere? Le judeca în sinea lui?

– Conform unor ziare de scandal de-a dreptul rușinoase, declară Melissa cu convingere, s-ar părea că pe Helene n-o interesează decât banii. Sunt sigură că ține foarte mult la Reg... vreau să spun, la Lordul Darby... altfel, n-ar fi acum aici.

– Din partea mea, domnișoară, cred că și el ține la dumneaei, răspunse indiferent Reilly.

– Serios?

– Evident, nu-mi încredințează asemenea sentimente personale.

Jenată de aprinderea cu care-i luase apărarea contesei, Melissa se rezemă de elicopter.

– Evident, nici contesa nu-mi dezvăluie sentimentele ei. Totuși, putem presupune că speră să găsească ceea ce-și dorește orice femeie rezonabilă de la o căsnicie.

– Și anume?

– Iubire. Respect reciproc. Comuniune.

– Comuniune, domnișoară?

– A avea anumite lucruri în comun.

– Aha.. Cum ar fi moșiile? Proprietățile? Resursele?

Melissa avea senzația neliniștitoare că Reilly o trăgea de limbă.

– Dacă insiști, da.

Ochii lui o priviră lung.

– Eu nu insist niciodată.

Încercând să revină la vechiul subiect, Melissa se simți datoare să precizeze că securitatea financiară era un motiv legitim de preocupare ori de câte ori erau implicate mari averi.

– Trebuie să aibă în vedere și viitorul Aurorei. O mamă bună se gândește întotdeauna la binele copiilor ei.

– Nu mă îndoiesc. Doar te-a angajat pe dumneata.

Acest compliment neașteptat o făcu pe Melissa să clipească din ochi.

– Din câte înțeleg, tatăl fetiței a fost prinț, continuă Reilly.

– Prin titlu și naștere, dar cam atât...

Subiectul ascendenței Aurorei o irita întotdeauna. În pofida genealogiilor nobile și a impresionantelor conturi bancare, nici unuia dintre bărbații Helenei nu-i stătuse mintea la copii.

– Am fost angajată după ce căsnicia Helenei cu prințul s-a destrămat, spuse ea, știind că Reilly putea afla aceleași informații din orice gazetă de bârfă. Finalizarea divorțului a durat ani de zile. Între timp, Prințul Albrecht a avut un fiu, din următoarea căsnicie. Aurorei i-a lăsat o rentă viageră. În rest, nu mai manifestă nici un interes la adresa ei. Cât despre tatăl ei adoptiv, al doilea soț al Helenei, Monsieur Trenchement, pe el nu-l interesau deloc copiii.

– Cred că ai petrecut mult timp cu fetița.

– Într-adevăr.

– Te temi că această situație se va schimba, dacă mama ei se recăsătorește?

Intuiția lui o impresiona. Fu nevoită să-i răspundă sincer.

– Mă tem să nu-și facă prea mari speranțe, numai pentru a fi dezamăgită.

– Ții foarte mult la ea.

Melissa nu vorbise cu nimeni despre slujba ei, dar calmul răbdător al lui Reilly părea s-o încurajeze. Un asemenea interes, sincer sau nu, putea fi periculos de seducător.

– Am vorbit cam mult, nu-i așa?

– N-ai spus nimic necuviincios, domnișoară. Emoțiile zilei...

Da, numai că el nu părea deloc emoționat. Expresia lui era complet indescifrabilă. Oare exista ceva care să-l poată zgudui vreodată pe Reilly?

Îl studie discret în timp ce lucra. Nu era mult mai înalt decât ea. Melissa avea un metru șaptezeci și era slabă ca o scândură. Reilly nu avea mai mult de un metru șaptezeci și cinci, iar chipul îi era lat și masiv. Pilota elicopterele și întindea pateul pe pâine cu aceeași atenție metodică față de detalii.

– Lucrezi de mult timp pentru Lordul Darby?

Reilly ridică privirea, uitându-se peste creștetul ei, spre o alee din pădure pe unde se apropia zgomotul unui motor de mașină.

– A venit Excelența Sa.

Un Rolls-Royce negru ieși dintre copaci, intrând în poiană ca un iaht care vine la acostare.

– Helene nu e singura care știe cum să-și facă intrarea în scenă, murmură Melissa.

– Mulțumesc, domnișoară.

– Poftim?

Reilly se abținu să mai continue. Nu avea căderea să-și dezvăluie opiniile despre toate acele teatralisme. Baloane, picnicuri, zboruri cu elicopterul... Ce știa el despre cum se face curte femeilor? Dar Reggie îl implorase să găsească vreo idee cu care s-o impresioneze pe contesă.

Rolls-Royce-ul gresat proaspăt se opri lin lângă pătura de picnic. Șoferul coborî și deschise portiera din spate. Subtil, Reilly luă poziția drepți, în timp ce Helene se avânta în brațele lui Reggie.

Se vedea clar că lordul nu era obișnuit cu efuziunile feminine. O bătu pe spate, cam încurcat, în timp ce Reilly, țuguindu-și buzele, murmura neauzit sfaturi, cu privirea spre cer. Ce naiba, omule, sărut-o!

Contesa primi un pupic pe obraz.

Reilly își înghiți un mormăit.

Imediat, însă, o mișcare discretă îi atrase atenția. Aurora stătea pe loc, așteptând să fie luată în seamă, iar Melissa o încurajă înclinând ușor capul.

– Du-te, îi șopti ea. Dă bună-ziua.

Spre consternarea lui, Reilly se pomeni bombănind aceleași instrucțiuni la adresa patronului său.

– Du-te, dom'le... Zâmbește-i fetiței. Ia-o de mână.

După o întârziere, penibilă dar scurtă, Reggie o observă pe Aurora. Făcu un pas rigid înainte și o mângâie pe cap cu convingere. Aurora scoase de la spate ursulețul. Reggie ezită un moment, apoi îl mângâie și pe el, aproape cu aceeași convingere. Aurora păru mulțumită. Reilly păru să zâmbească.

Melissa și Reilly oftară la unison.

Capitolul 3

Melissa roși. Gungureau ca doi porumbei!

Reilly tuși în pumn.

Contesa se așeză, rezemându-se alene de trunchiul copacului.

Reggie luă loc alături, într-o poziție de admirație extaziată.

Aurora se juca, pe colțul păturii, cu ursulețul.

Miller, șoferul, puse pe iarbă o frapieră cu sticle de vin, deschise o cutie cu pahare de cristal, o așeză alături și se retrase umil spre Rolls-Royce, pe care îl porni în marșarier, pe alee, până dispăru printre copaci.

„Salva de bun venit s-a tras, obiectivul a fost atins", reflectă Reilly.

– Ar fi deplasat să întreb care sunt sentimentele Lordului Darby față de copii?

Întrebarea Melissei îi rupse firul gândurilor. Îi dădea senzația că ar fi fost în stare să întrebe orice, în interesul fetiței. Oare și în propriul ei interes ar fi întrebat orice?

– Față de copii... repetă el, trăgând de timp. Lordul Darby e burlac, domnișoară.

– Mm-hmm...

– Printre cunoștințele lui nu se numără mulți copii.

– Mm?

Înainte de a găsi o expresie mai potrivită, îi atrase atenția o mișcare de pe pătură. Reggie introdusese tirbușonul în sticla de vin, pe care acum și-o fixa strâns sub braț.

Melissa își încrucișă brațele pe piept, urmărind scena cu un zâmbet amuzat. Se vedea clar că omul nu era un Alain Trenchement. Probabil că avea servitori abili și eficienți pentru asemenea sarcini. Oameni ca Reilly.

Alături, majordomul-pilot rămăsese tăcut, încordat.

Pocnetul dopului răsună în toată poiana, urmat de râsul ca un tril vesel al Helenei. Reilly se relaxă. Melissa avu grijă să ofteze în același timp cu el. Surprins, Reilly îi aruncă o privire.

Melissa chicoti, în timp ce Rolls-Royce-ul apărea din nou, cu aceeași lunecare maiestuoasă. Din mașină începură să coboare mai mulți servitori la rând, ca un șir de clowni la circ.

Aurora îi privi complet fascinată.

Helene îi privi moderat încântată.

Melissa îl privi pe Reilly.

Reilly urmărea servitorii de la distanță, observând cum se comportau. Fiecare ducea câte o tavă sau un coș de picnic. Serveau pe rând diversele feluri, înainte de a se retrage cu umilință.

Ca un general de campanie încântat de desfășurarea bătăliei, Reilly dădu din cap.

În clipa când pocni încă o sticlă de șampanie destupată, Melissa avu o bruscă revelație.

– Dumneata ai pregătit toate astea!

Chipul lui Reilly deveni de nepătruns.

– Datoria mea e să mă îngrijesc ca totul să meargă bine, domnișoară.

Cel mai evaziv răspuns cu putință. Din câte văzuse la Paris, Lordul Darby era prea lipsit de imaginație ca să curteze astfel o femeie. Reilly, însă, era întruchiparea fanteziei și a organizării – ca să nu mai pomenească discreția.

– La toate astea de-acum mă refer, insistă Melissa. Ne-ai adus cu elicopterul, am aterizat într-un luminiș, stăm la un picnic...

– Ai vreo nemulțumire, domnișoară?

La drept vorbind, avea. Ochii Melissei se îngustară.

– Nu mi-ai spus dacă Lordului Darby îi plac copiii.

– Nu ți-am spus, domnișoară?

Melissa pufni. Parcă ar fi încercat să scoată apă din piatră seacă.

– Deci, îi plac?

Reilly îi dădu o farfurie.

În timp ce mușca din sandvișul cu creson, Melissa continuă să-l țintuiască din privire.

– Ei?

– Lordului Darby îi plac caii, grădinile sale și Bedford House.

– În ordinea asta?

Majordomul-pilot îi ignoră tonul caustic.

– Poate că nu e foarte cald sau predispus spre manifestările afectuoase vizibile, dar nu este un om crud. E... grijuliu.

– Și asta ce anume ar vrea să însemne?

– Are grijă de tot ceea ce îi aparține.

În mintea Melissei se ivi un conac plin cu camere perfect întreținute, ca un muzeu, în care copiii nu aveau voie să vorbească mai tare decât în șoaptă.

– Grădini perfecte? Rase de cai perfecte? Persoane perfecte?

Reilly o privi drept în ochi, ferm.

– E un om bun.

Din cine știe ce motiv prostesc, îl credea. Dar asta n-o împiedica să judece și singură. Urmări picnicul până când vasele fură strânse. Atunci, Lordul Darby se ridică și o conduse pe Helene spre marginea pădurii. În timp ce intrau între copaci, Helene îl luă de braț. Reggie o bătu ușurel pe dosul mâinii.

Reilly gemu la fel de ușurel din gât.

– Unde se duc? întrebă Melissa.

– Dincolo de colină e un mic eleșteu cu pești aurii. După ce-l văd, îi va arăta un șir de stejari sădiți pe vremea Regelui James.

– Aha! îndreptă Melissa un deget spre pieptul lui. Deci le-ai planificat într-adevăr pe toate!

Reilly, care tocmai ungea o felie de pâine cu unt, se opri la jumătatea mișcării.

– E bine să fii pregătit dinainte, domnișoară.

– Să ai un scenariu dinainte scris, vrei să zici.

– Întotdeauna ești atât de suspicioasă?

– Numai când e vorba de dragoste sau de bărbați – sau și de una, și de alta.

– Nu vrei ca totul să meargă fără probleme pentru stăpâna dumitale?

– Adulții își pot purta singuri de grijă. Pentru mine nu contează decât fericirea Aurorei.

– Și a dumitale proprie nu?

Întrebarea o făcu să încremenească. De ce-l interesa pe el? Și de ce dorea, în secret, acest interes?

Reilly o privea lung, coborând calm ochii dinspre fața ei către sâni, talie și picioarele suple. Clătină din cap, cu următorul comentariu:

– Mare păcat...

Indignată, Melissa roși, susținându-i privirea. N-avea decât să se zgâiască la ea cât poftea. Cu cât se uita mai mult, cu atât avea și ea ocazia să-l observe mai bine – bărbia pătrată și îndărătnică, șuvițele aurii-albicioase rare din păr, blândețea șocantă a ochilor.

Între timp, Aurora se îndepărtase de mama ei și curtezanul acesteia, iar acum veni în fugă spre elicopter. Melissa desfăcu brațele.

– Te simți bine, păpușă?

Văzându-l pe Reilly, Aurora încetini brusc. Ridică din umeri, cu privirea spre iarbă, legănându-și ursulețul de o lăbuță.

– Discutau lucruri plicticoase.

– Aha...

Pe negândite, întinse mâna, luând-o pe a lui Reilly.

– I-ai mulțumit Lordului Darby pentru masă? o întrebă Melissa, cu o licărire în ochi.

– Da.

– Cred că ar trebui să-i mulțumești și lui Reilly. El a pregătit totul.

– Tot dumneata ai pregătit și baloanele? întrebă Aurora.

Melissa râse, uimită de intuiția fetiței.

– Are dreptate, nu?

– Sper că n-am întrecut măsura, domnișoară, recunoscu indirect Reilly.

– Au fost minunate, zâmbi Melissa. I-au plăcut și Helenei, iar Aurora le-a adorat.

– Dar dumitale ți-au plăcut?

Melissa clipi din ochi. Tocmai când crezuse că deveniseră două cunoștințe într-o relație comodă, Reilly începea s-o trateze ca și cum opiniile ei l-ar fi interesat. Ca și cum ar fi avut o anume importanță.

– Au fost de-a dreptul fermecătoare, declară Aurora, imitând involuntar accentul tărăgănat al mamei sale.

Melissa chicoti, risipind tensiunea. Îl plăcea pe Reilly, nu încăpea nici o îndoială. Dacă aveau să lucreze unul în apropierea altuia o săptămână, era mai bine să recunoască acest lucru.

În timp ce Aurora îl apuca și de cealaltă mână, Melissa îl luă de braț, cu îndrăzneală.

– A fost o idee foarte inspirată, spuse ea. Cred că toate ideile dumitale sunt la fel de inspirate.

– Mă străduiesc, domnișoară.

– Și-acum, arată-ne iazul cu pești aurii.

Cu o plecăciune, Reilly începu să le conducă într-acolo.

În timp ce mergeau agale printre copaci, le spuse povestea Casei Bedford. La un moment dat, acoperi mâna Melissei cu a lui. O parte din ea se întreba cum de se deprinsese așa cu căldura lui, într-un timp atât de scurt. O altă parte o prevenea să nu se atașeze de el prea strâns. În fond, veniseră acolo în interesul sentimental al Helenei, nu al ei.

Chiar dacă majoritatea oamenilor nu interpretează la propriu expresia „a muri de plictiseală“, cina luată cu Lordul Darby, în seara aceea, o îngrijora profund pe Melissa. Lordul Darby profitase de privirile adoratoare pe care i le arunca Helene, pentru a se lansa într-o descriere amănunțită a negocierilor agricole întreprinse de Comunitatea Economică Europeană. Se părea că făcea parte dintr-un comitet...

Făcând mari eforturi să țină ochii deschiși, Melissa contempla tavanul înalt al sufrageriei. Mulajele de ipsos înconjurau un candelabru nefolosit. Pereții erau zugrăviți într-un roșu închis și acoperiți cu tablouri în ulei lăcuite. În colțuri stăteau de strajă busturi de marmură ale unor strămoși de seamă. Melissei îi părea rău pentru ei – erau obligați să-și țină tot timpul ochii deschiși...

Helene râse vesel. Capul Melissei se ridică din piept, cu o tresărire. Pur și simplu nu reușea să rămână trează.

Undeva, în holul vast, o pendulă bătu orele unsprezece. Stăpânindu-și un căscat, Melissa privi spre Aurora. Bărbia fetiței căzuse în piept. Din clipă-n clipă putea să se audă un sforăit.

Apoi îl zări pe Reilly, stând în umbră, lângă perete. Inima îi tresări. Temperatura i se ridică la fel cum scădea nivelul vinului din pahar. De ce? se întrebă ea. Toată seara stătuse acolo, ca o eminență cenușie.

Povestea Lordului Darby se întrerupse. Stăpânul casei îi făcu un semn lui Reilly.

– Mă ocup imediat, răspunse acesta.

Și se apropie de Melissa, cu o sticlă de vin în mână.

– Mai doriți, domnișoară?

– Nu! exclamă Melissa, sărind în picioare, spre surprinderea tuturor celor de la masă. Scuzați-mă. Cred că e timpul s-o duc pe Aurora la culcare.

Auzindu-și numele, Aurora se trezi pe jumătate, dând din cap somnoroasă.

Reilly îi trase scaunul Melissei, care se ridică de la masă, cu picioarele tremurându-i.

– Noapte bună, doamnă, salută ea, dând din cap spre Helene. Noapte bună, Lord Darby.

– O, dar mai stați, îi ceru Reggie, dezamăgit. Voiam să vă mai povestesc ceva.

– Despre Robin Hood? mormăi Aurora, frecându-se la ochi.

– Despre Reilly.

Melissa se dezmetici pe loc. Simți că, în spatele ei, majordomul se încorda ușor.

– Este neapărat necesar, domnule?

– Prostii, bătrâne. O să le placă.

Helene se aplecă înainte.

– Dar Reg, iubitule, credeam că vrei să ne mai povestești puțin despre fascinanta istorie a familiei tale.

Reggie păru decepționat. Sugestia lui nu fusese primită tocmai cu bucurie.

– Dar e o întâmplare interesantă...

– De fapt, doamnă, i se adresă Reilly contesei, cred că aceasta este o întâmplare de familie.

Melissa observase tonul amărât pe care Reilly se străduia atâta să și-l ascundă. Acel moment nu făcea parte din pregătirile lui.

– O povestire despre Reilly, murmură ea, așezându-se la loc. Abia aștept s-o ascult.

Aurora se trânti și ea din nou pe scaun.

Resemnat, Reilly se duse la locul lui de lângă perete, unde se opri cu mâinile la spate.

– Așa, deci...! începu Reggie, frecându-și palmele. Eram plecat în Irlanda de Nord, cu niște treburi ale guvernului Maiestății Sale. Nimic de mare importanță, dacă nu vă e cu supărare, dar intra în atribuțiile mele de membru al unei subcomisii din Camera Lorzilor...

Discret, Reilly tuși în pumn.

Reggie clipi din ochi.

– A... În fine. Și, într-o dimineață, când m-am urcat în automobil – pe-atunci nu aveam șofer sau, mai bine zis, al meu rămăsese aici, la moșie...

Reilly se ridică pe vârfuri, săltând ușor.

Reggie prinse imediat semnalul.

– Și, reveni el la subiect, deschid ușa mașinii, intru, bag cheia în contact și... ce văd? Pe volan, un bilet. „Atenție," scria, „dacă porniți acest automobil, va exploda."

– Nu se poate! exclamă Helene.

– Ba se poate! scrută Reggie fețele celor din jurul mesei. În continuare, eram instruit să vorbesc la banca mea din Londra, de la telefonul mașinii, și să transfer un milion de lire sterline într-un anumit cont. Dacă nu respectam acele instrucțiuni, Jaguar-ul și cu mine aveam să ne încetăm existența peste exact treizeci de minute – sau chiar mai devreme, dacă încercam să deschid portiera.

– Dar e de-a dreptul îngrozitor! comentă Helene. Și ce Dumnezeu ai făcut?

– L-am sunat pe Reilly. Sau, mai bine zis, o branșă a Serviciilor Speciale. Unitatea de Dezamorsare a Bombelor.

Era rândul Melissei să se mire.

– Ai lucrat la dezamorsarea bombelor...?!

Reilly o privi un moment, înainte de a reveni cu privirea în gol, spre centrul mesei.

– Într-o vreme, domnișoară. N-a durat mult.

– A durat destul de mult pentru mine, glumi Reggie.

– Într-adevăr, toarse Helene ca o pisică. Te rog, continuă.

Reggie se coloră de la guler până în vârful urechilor, când degetele ei se strecurară printre ale lui.

– Au sosit trei autovehicule blindate, cu douăzeci de militari. În timp ce examinau meticulos Jaguar-ul, Reilly

a venit la fereastră, a bătut în geam cu degetul și m-a întrebat: „Mă scuzați, domnule, aveți un minut liber?“

Toți zâmbiră. Melissa profită de ocazie pentru a-l mai studia puțin pe Reilly.

– Neștiind dacă puteam deschide fereastra sau nu, l-am întrebat dacă era vreun pericol. Și știți ce mi-a răspuns?

– Ce? întrebară într-un glas Helene, Melissa și Aurora.

– „Vom afla curând, domnule.“

Izbucniră în râs. Până și Reilly zâmbi un moment.

– Și ce-ai făcut? întrebă Helene.

– Ce era să fac? replică Reggie. Întrucât părea dispus să stea acolo în timp ce eu încercam, am apăsat pe clanță...

Făcu o pauză de efect.

Ochii Aurorei se măriră cât două farfurii.

– Și...?

– Și...? întrebă și Melissa, simțind că-i venea sângele în cap.

– Și nimic. Absolut nimic. Reilly mi-a dat o batistă ca să-mi șterg fruntea de transpirație, apoi a anunțat că localizaseră bomba, sub capotă. În timp ce toți treceau la posturi, în spatele autovehiculelor, Reilly și-a scos trusa de scule, a ales câteva perechi de clești și s-a apucat de lucru. Parcă ar fi fost un mecanic reparându-mi carburatorul, atât de calm se mișca. Și tot timpul a vorbit, spunând glume, comentarii despre vreme... Dumnezeule, nu-mi mai amintesc nici jumătate din tot ce-a spus atunci...!

Reilly interveni, ca la un semnal dinainte stabilit:

– Făceam doar conversație, domnule.

Reggie pufni.

– După douăzeci și opt de minute, dacă nu vă e cu supărare, douăzeci și opt din cele treizeci menționate în mesaj, Reilly s-a ridicat, și-a scuturat pantalonii de praf și mi-a deschis portiera ca și cum ar fi fost un șofer de limuzină profesionist. M-am rostogolit afară ca o păpușă de cârpe, pot să vă spun.

– Într-adevăr, domnule, completă Reilly. Grea treabă, să te bazezi pe alții.

– Dar eu te aveam pe tine, Reilly, pe care să mă bazez, aici e-aici! precizează Reggie, întorcându-se apoi spre cele trei ascultătoare impresionate. Așa că, pe loc, i-am oferit o funcție pe viață. Întrucât tocmai îmi salvase și mie viața, mi s-a părut cel mai cinstit lucru.

– Și a primit imediat, declară Aurora.

– A, nu, se încruntă Reggie. Tocmai asta-i ciudățenia. A refuzat. Dar, peste exact un an, a apărut la ușa mea. „Aș dori să intru în slujba dumneavoastră.“ Nu așa a fost, Reilly?

– Cam asta era ideea, cred, domnule. Dumneavoastră vă amintiți mai exact decât mine.

Melissa se îndoia foarte mult de acest lucru. Reilly nu părea să uite sau să treacă nimic cu vederea. Curios, faptul că dusese cândva o viață periculoasă n-o surprindea. Și era fascinată că o înlocuise cu această existență bucolică. De ce se angajase un asemenea om într-un serviciu casnic? Toată povestea lui Reilly ridica numeroase semne de întrebare.

Dar în seara aceea n-avea să mai primească nici un răspuns. În timp ce Helene se înduioșa că Reggie scăpase cu viață ca prin urechile acului, Melissa se ridică de la masă.

– Ora de culcare, păpușă.

– Dar vreau să mai ascult o poveste!

– Altă dată. Acum, sărut-o pe mama ta și urează-i noapte bună.

Aurora se conformă, îndurând încă o mângâiere pe cap de la Reggie. Reilly deschise ușa holului. În prag, fetița ezită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Melissa.

– Sunt și sus bombe?

Reggie sări din scaun:

– Doamne sfinte! Am speriat copilul? N-am vrut...

– E-n regulă, îl asigură Melissa. A venit într-o casă străină, iar ora e foarte târzie pentru ea.

Reilly se însărcină imediat cu rezolvarea micii crize.

– Am s-o conduc în camera ei, dacă nu vă supărați, domnule. Servitorii vor strânge masa mai târziu.

– Foarte bine. Bravo. Așa să faci. Aici rămân eu, în continuare... arătă el cu capul, cam țeapăn, spre Helene.

– Am aprins focul în bibliotecă și am pregătit brandy, dacă dumneavoastră și contesa doriți să vă retrageți acolo.

– Splendid! exclamă Reggie, ușurat. Într-adevăr, te gândești la toate!

– Nu-mi fac decât meseria, domnule.

Reggie îi oferi contesei brațul și amândoi porniră prin hol, spre bibliotecă.

După plecarea lor, Melissa medită cu voce tare:

– Oare de ce am eu impresia că ai spune „nu-mi fac decât meseria“ chiar și dacă ai salva-o pe Regina Angliei de o turmă de bivoli furioși?

Evitându-i zâmbetul ironic, Reilly sălță în brațe trupul obosit al micii Aurora, urcând cu ea scara.

– S-ar putea să ai dreptate, domnișoară.

În spatele lui, Melissa se încruntă. După o zi de când se cunoșteau, rămânea un mister total pentru ea.

– „S-ar putea să ai dreptate“, murmură. S-ar putea ca porcii să zboare, dacă ar avea aripi.

– Nu știu dacă s-ar putea și asta, domnișoară, replică Reilly, oprindu-se la ușa camerei.

– Nu-ți scapă nimic, nu-i așa?

– Mă străduiesc.

– În urma instrucției de la brigada antiterorism?

Reilly o duse pe Aurora la pat, depunând-o ușurel peste așternut.

– Te culci și dumneata aici, domnișoară?

Melissa știa al naibii de bine că intenționat ocolise răspunsul. Asupra ei, rolul lui de valet nu avea nici un efect. Distinsese sub mască omul, umorul lui, intuiția, asprimea incitantă a cuiva care nu se născuse pentru a fi slugă. A unei persoane ca ea.

– În camera alăturată, spuse ea.

– Aha...

Reilly făcu un pas înapoi, în timp ce Melissa descheia pantofii Aurorei.

– Fetița nu se va speria, dacă se trezește singură într-o casă străină?

– Nici un risc. Când adoarme, nu mai deschide ochii până dimineața târziu.

– Foarte bine, domnișoară.

– Totuși, îți mulțumesc că m-ai întrebat. Ești foarte sensibil, știai?

– Mi s-au atribuit epitete și mai neplăcute.

– De către cine?

În ochii lui fulgeră un gând misterios.

– Atunci, eu mă duc.

– Reilly?

– Da, domnișoară? se opri el la jumătatea drumului spre ușă.

Melissa știa că până atunci evitase răspunsurile la toate întrebările ei. Știa că nu avea nici un drept să le pună. Și totuși, avea de spus atât de multe lucruri... Porni spre el, oprindu-se la un pas distanță. Secretele lui Reilly o atrăgeau irezistibil.

– A fost o întâmplare foarte interesantă.

– Îi place s-o povestească.

– Iar dumitale îți place să-l vezi mulțumit.

Reilly își foi picioarele în loc.

– Dacă nu te superi că-mi permit...

– Da? îl încurajă ea, apropiindu-se.

– Cred că ar face o pereche reușită.

– O pereche...?

Nu voise să vorbească pe ton de flirt. Era doar captivată, vrăjită de aura lămpii care se oglindea ca două steluțe în ochii lui căprui-aurii. Nu avea de unde știi prin ce trecuse,

nici ce anume îl adusese acolo. De ce în elicopter flirtase cu ea, iar în casă păstra distanța? Și de ce, fără voia ei, mâna i se ridică să acopere distanța care-i despărțea?

Fiindcă era singura cale pentru a se apropia de el. Cuvintele nu dăduseră nici un rezultat. Reilly era un om care avea nevoie de atingeri.

Degetele ei îi atinseră obrazul, urmărind conturul proeminent al cicatricei. O cuprinse compasiunea. De acolo trebuia s-o aibă, din Irlanda de Nord, de la vreo bombă...

Reilly o apucă de încheietura mâinii.

Melissa scoase un ușor țipăt.

– Îmi pare rău, domnișoară. Nu întrețin relații cu oaspeții.

– Relații? Eu doar...

– Nu mă bag unde n-am ce căuta. Dacă nu te superi că-ți spun.

Melissa nu mai știu ce să răspundă. Obrajii i se înfierbântară.

– N-am vrut să...

– Nici nu mă îndoiesc, domnișoară. Așa că, să ne oprim aici.

– Scuză-mă.

Cuvintele ei îl ajunseră în ușă.

– Nu ai de ce să te scuzi, domnișoară. Cred că e timpul să ne culcăm, amândoi... Adică... În fine, noapte bună.

Și închise ușa în urma lui.

Ar fi trebuit să fie amuzant, felul cum căzuse în plasa propriului său dublu-înțeles. Iar Melissa s-ar fi amuzat, dacă nu s-ar fi simțit cea mai mare neghioabă din lume.

Capitolul 4

Ce-o fi apucat-o, să-l atingă? Melissa continua să roșească numai amintindu-și. Nu voise să-i facă un avans romantic. Nu voise decât...

Oftă. Nici ea nu era sigură ce voise, tot ce știa era că dincolo de fațada aceea distantă părea să pândească un om cu mai multe fețe decât îi convenea să-și arate. Un om foarte singur.

Și atrăgător.

Dar asta nu era treaba ei. Ea trebuia să se ocupe de Aurora. Fetița avea de explorat o casă întreagă. Și părea hotărâtă s-o vadă pe toată într-o singură zi.

– Serios, Aurora, te porți ca și cum ar fi o casă a păpușilor, uriașă.

– E distractiv.

Și mai era și un pretext ideal de a evita noi întâlniri jenante cu Reilly. Așa că Melissa acceptă și, de-a lungul

zilelor de vineri și sâmbătă, ea și Aurora se strecurară prin nenumărate poduri, înlăturând pânze de păianjeni, descoperind cărucioare pentru copii, de la începutul secolului, și ghete cu carâmbi înalți și nasturi. Se rătăciseră, cu un delicios sentiment de aventură, când Aurora trase de cordonul unui clopot, într-un dormitor nefolosit de la etaj, iar Reilly apăru ca prin farmec. Fetița îi ceru, pe un ton poruncitor, să descuie o ușă misterioasă. Melissa, la fel ce poruncitor, îi ceru propriei sale inimi să nu mai bată ca un ceas cu arcul întors până la refuz.

Reilly scoase o cheie universală din buzunarul vestei în dungi și deschise ușa de formă ciudată, triunghiulară, de sub panta acoperișului.

– Fii atentă pe unde calci, fetițo.

Ochii Melissei săgetară spre el, dar Reilly i se adresase exclusiv Aurorei. Aceasta intră în pod ca într-o peșteră vrăjită.

– Mai aveți nevoie de mine? întrebă el, risipind tăcerea încordată.

Oare imaginația ei înfierbântată era aceea care atribuia accente sugestive fiecărui cuvânt pe care-l rostea Reilly? Cu greu, Melissa își găsi curajul pentru a răspunde:

– Mă gândeam că am putea fi prieteni.

Reilly își ascunse destul de bine surprinderea. Numai la un asemenea răspuns nu se așteptase.

– Vom lucra împreună o săptămână, continuă ea. Vom locui în aceeași casă...

– Dumneata ești în vizită, domnișoară.

– Dar nu ne desparte nici o prăpastie socială. Sunt angajată, colegă cu dumneata. Putem avea cel puțin relații profesionale.

– Cel puțin... murmură el sec, cu o undă de dezamăgire.

– Serios, te porți cu mine de parcă aș fi făcută din porțelan. Sau o masă care trebuie să fie lustruită.

– Chiar așa? Din câte știam, abia te-am atins...

Dar remedie imediat situația, plimbându-și degetele de la umărul până la cotul ei, apăsând materialul fin al pulovărului.

Melissa avu impresia că fierbințeala acelor degete i se infiltra în piele. Fu străbătută de un fior.

Atingerea avusese același efect și asupa vocii lui, care deveni mai groasă, cu un accent mai aspru.

– Ești o femeie căreia nu i-ar strica unele atingeri...

Cândva, și Melissa își spusese același lucru despre el.

– Ți s-ar aprinde pielea – uite, ca acum...

Reilly ridică mâna de pe umăr spre obrazul ei, înlăturându-i o șuviță de păr, mângâind-o abia simțit cu vârfurile degetelor. Era de ajuns. Îi găsi urechea, coborând apoi pe pielea sensibilă din spatele acesteia.

Era prea mult. Cu un fior, Melissa se retrase. Se jucase cu focul. Nu avusese alt scop decât să-și facă un prieten, nu să inițieze o relație intimă.

– Îmi pare rău dacă m-ai înțeles greșit...

– M-aș mira să fie așa...

Știuse la ce se referise, atât în acea primă noapte, cât și acum. Știa de ce picioarele ei rămâneau țintuite locului, în timp ce el îi cutreiera gâtul cu degetele.

– Prieteni... șopti Melissa.

N-ar fi cerut mai mult. Nu credea în mai mult.

Mâinile lui Reilly coborâtă pe lângă trup, docile. Făcu o plecăciune.

– Dacă mai ai nevoie de mine și pentru altceva...

– N-o să am.

Îi dădu cheia, punându-i în palmă metalul cald.

– Cu asta poți descuia multe uși. Folosește-o fără teamă tot timpul cât ești aici, adăugă el, susținându-i privirea.

Melissa strânse cheia până când dinții acesteia i se înfipseră în palmă.

– Pot și să încui uși cu ea?

– Dacă dorești...

Ar fi trebuit să se aștepte. Reilly era un om cu pasiunea detaliilor. Avea să-i satisfacă toate necesitățile – dacă îl lăsa.

O exclamație îi atrase atenția, făcând-o să ofteze ușurată:

– Aurora...

Privirea lui Reilly nu șovăi.

– E în siguranță.

Dar era și Melissa în siguranță?

– Trebuie să văd ce face. Știi, își bagă nasul peste tot. Pot fi cuie ruginite, capcane vechi pentru urși...

Un moment, se întrebă dacă Reilly îi accepta scuza.

O lăsă să treacă.

– Bau! strigă Aurora, sărind de după un horn.

Melissa tresări mai-mai să leșine. Luând-o de mâna murdară de funingine, porni spre ușă.

Dar Reilly plecase.

Sâmbătă după-amiaza, Melissa aproape își alungase din minte tulburătorul schimb de replici cu Reilly. Se vedea bine că el o și făcuse. Dimineața, în timp ce vizita grajdurile cu Helene și Lordul Darby, îl zărise ieșind din garaj. Îi zâmbise politicos, iar el dăduse din cap, cu o expresie formală, închisă, complet dezinteresată.

După-amiază, pacea și liniștea se lăsaseră peste Bedford House. Aurora și Melissa se jucaseră în camera fetiței, fuseseră la capelă, își luaseră gustarea, apoi ieșiseră să se plimbe prin grădini.

La un moment dat, Aurora arătă cu degetul:

– Hai să ne uităm acolo!

Întorcând capul, Melissa văzu un perete înalt de verdeață.

– Hai să vezi! o chemă Aurora, dispărând după colț.

Oftând, Melissa o urmă. Merse până la capătul gardului viu, unde găsi un coridor lung, umbrit. În dreapta se deschideau trei drumuri.

– E un labirint! exclamă ea, zâmbind.

Pietrișul alb scrâșnea sub pantofii ei. Ajunse într-o fundătură, de unde se întoarse, găsi alt culoar și porni pe-acolo.

– Aurora?

Toate cărările arătau la fel. Ascultă pașii mărunți ai fetiței pe pietriș.

Prin frunziș răsună un chicotit. Melissa grăbi pasul. În stânga se căscau alte două deschizături, iar o alta o ademenea pe dreapta, mai departe. Privind după primul colț, văzu un zid verde și o urnă maiestuoasă de marmură.

– Unde ești?

– Aici! răspunse Aurora cu o logică impecabilă.

– Dacă tu ești acolo, atunci unde naiba sunt eu?

Un chicotit și un scrâșnet grăbit de pași pe pietricele. Melissa coti spre est, apoi spre sud, apoi spre vest. În cele din urmă, găsi o fântână unde un înger potolea setea altuia cu un ulcior din care susura apa. O mai văzuse deja de trei ori.

– Aurora?

Chicotelile se îndepărtau. După încă zece minute de căutări zadarnice, Melissa începu să se întrebe serios dacă aveau să ajungă înapoi la timp pentru cină. Soarele se ascundea în nori, iar atmosfera se răcea. Umbre oblice întunecau labirintul.

De pe următoarea alee se auziră pași. Auzindu-i cum se apropiau, Melissa se ascunse sub o arcadă de frunze. Numără până la zece, apoi scoase un chiot ascuțit și sări.

– Te-am prins, drăguțo, acum nu-mi mai scapi!

Nimeri drept în brațele lui Reilly.

Cu un mormăit, Reilly o îndepărtă de el, la o lungime de braț. Dură puțin mai mult până să-și regăsească și ea calmul. Își trecu o mână prin părul răvășit de pe frunte.

– Cum ai ajuns aici? îl întrebă.

– V-a văzut o cameristă, de la etaj, și mi-a propus să vă vin în ajutor. Căutați ieșirea?

Melissa căuta o văgăună în care să se ascundă. Era o femeie competentă și lucidă, de douăzeci și șapte de ani. De ce avea nevoie să fie salvată ori de câte ori îl întâlnea pe Reilly?

– Mulțumesc, n-am nici o problemă.

Reilly o măsură cu privirea, fără să se grăbească.

– Sunt de aceeași părere, domnișoară.

– Admiram, ăă... vegetația.

– Și e pe placul dumitale?

– E foarte deasă.

– Aha...

Lucirea ironică din ochii lui se stinse, ca la coborârea unei cortine.

– Ai dori să mă urmezi? o întrebă Reilly, indicând o cărare.

Ar fi dorit să-i dea un șut în fund. Se purta de parcă zilnic li s-ar fi rătăcit musafirii prin labirint. Melissa porni după el, străbătând mai multe cărări pe rând.

– Puteam să jur că am mai trecut pe-aici...

– Te induce în eroare, domnișoară. Oamenii se rătăcesc adesea și nu mai știu încotro s-o ia.

– Nu face pe filosoful cu mine, Reilly.

– Poftim?

Melissa nu-i răspunse. În timp ce dădeau colțul, zări pe buzele lui un zâmbet discret, complice. Inima i se poticni. Picioarele îi urmară exemplul.

– Atenție cum calci, domnișoară.

Labirintul nu era nici pe departe la fel de întortocheat ca omul de lângă ea. Melissa tânjea să-l întrebe ce anume îl determinase pe un militar să aleagă viața la țară, dar nu îndrăznea.

– Ai văzut-o pe Aurora? îl întrebă.

– A ieșit acum câteva minute. Bucătăreasa i-a dat o farfurie de supă.

– Ăsta-i un mod politicos de a spune că un copil a găsit ieșirea de-aici mai repede decât mine?

Un nou surâs ezită pe buzele lui, însoțit de o lucire hazlie a ochilor.

În sfârșit, ieșiră din labirint, în spatele casei. Reilly o arătă, cu o plecăciune.

– Am ajuns, domnișoară.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat, Reilly. Din nou...

Îl salută milităreste și se răsuci pe călcâie.

– Fără dumneata nu m-aș fi descurcat.

– Nu-mi fac decât meseria, domnișoară.

Picioarele Melissei încremeniră, țintuite de pământ. Se încordă din tot trupul. Închise strâns ochii.

Imediat, Reilly veni lângă ea.

– S-a întâmplat ceva?

– Dacă mai spui o singură dată că nu-ți faci „decât meseria“, cred că am să urlu.

Reilly păru nedumerit.

– Scuză-mă, domnișoară, nu-mi fac decât...

Melissa deschise gura.

Degetele lui o acoperiră.

Atingerea îi îngheță răsuflarea în plămâni. Sub apăsarea fermă a acelor degete, cuvintele pieriră ca și cum nici n-ar fi fost, urmate de dispoziția amicală pe care încercase s-o creeze.

Avea nevoie de atingere.

Trupul i se răzvrătea, și inima la fel. Dar Reilly nu jinduia după nimic. Reilly era complet stăpânit, închis în sine, nesimțitor.

Expresia lui, însă, spunea cu totul altceva. Studiind-o de la ochii surprinși până la bărbia ridicată, îi confirma toate temerile. Avea tot atâta nevoie de ea câtă avea și ea de el.

– N-ar trebui să facem asta, murmură Melissa, arătând cu un gest stângaci spre casa care se înălța în spatele lor.

– Dacă așa spui dumneata, domnișoară...

Departe de a-i da dreptate, murmurul lui senzual făgăduia mult mai mult. Nu era nevoie decât ca Melissa să accepte.

– Ai spus că nu te încurci cu oaspeții.

– Ai spus că nu ești oaspete.

Melissa inspiră tremurător, umezindu-și buzele cu vârful limbii.

– Nu cred în relațiile de genul ăsta.

– De care gen?

De genul care face picioarele unei femei să tremure.

– Nu cred în dragoste.

Reilly chicoti, părând mult mai fascinat de senzația pielii ei decât de cuvintele pe care le rostea.

– Ce importanță are aici credința? întrebă el, retrăgându-și totuși mâna.

– Nu doresc așa ceva... încercă Melissa să se corecteze, dorind la culme să se lipească de trupul lui dur, să fie strânsă în brațe.

Reilly își încleștă ambele mâini la spate.

– Scuză-mă, domnișoară. Vechile reflexe se pierd greu.

– La ce reflexe te referi?

– La ticul ăsta verbal, că „nu-mi fac decât meseria".

– Aha...

Toată făptura Melissei tremura ca o trestie lângă malul râului, clătinată de curenți, străbătută de o căldură lichidă.

– N-am s-o mai spun, dacă te deranjează, îi promise el cu blândețe sinceră.

– Ce-ți pasă dumitale ce mă deranjează pe mine și ce nu?

Îi păsa. I se citea în ochi. Melissa își veni în fire suficient ca să râdă, sufocat.

– Dacă între Helene și Lordul Darby nu se leagă nimic, am să plec.

– Întocmai. Și e cu atât mai bine așa. N-aș vrea să te tulbure nimic în timpul vizitei.

– Nici chiar faptul că te doresc?

N-ar fi trebuit să spună asta. Și n-ar fi putut s-o regrete nici cu prețul vieții.

Fațada se fisură. Toate încercările lui de a-și păstra indiferența eșuară. Dintr-un pas, trupul i-l atinse pe a-l ei. O mână îi cuprinse talia, cealaltă ceafa. O sărută fără nici un preambul, franc, flămând. Nu mai era un sărut de tatonare,

era bărbatul care-și revendica dreptul de a fi bărbat. Politețea, protocolul, deferența, toate se sfârșeau o dată cu începutul unui asemenea sărut.

Se termină neașteptat de repede. Boarea unei adieri care ar fi putut să fie respirația lui mângâie buzele întredeschise ale Melissei, făcând-o să deschidă ochii.

Reilly nu spuse nimic. Privind peste capul ei, studie toate ferestrele casei, pentru a se convinge că nu-i văzuse nimeni. Cu o mișcare scurtă a capului, arătă spre ușa bucătăriei.

– După dumneata, domnișoară.

O supusese unui sărut arzător, brutal, sfruntat, iar acum se aștepta să-și reia prefăcătoria așa-zisei lor prietenii? Nici o șansă.

Oprindu-se sub arcada veche de piatră, Melissa se rezemă de tocul rece al ușii.

– Îți dai seama că trebuie să discutăm.

– Dacă dorești, domnișoară.

Tonul lui detașat îi aduse o scăpărare în ochi.

– Bineînțeles că doresc!...

Nu, nu suna bine...

– Vreau să zic, n-aș spune că avem de vorbit, dacă n-ar fi necesar. Există anumite lucruri pe care trebuie să le privim în față.

– Cum spuneam, domnișoară, dacă dorești să vorbim, vom vorbi.

Și o lăsă pe treapta ușii, singură.

Furioasă, neajutorată, cu nervii întinși la limită, Melissa se învârtea prin cameră. Trebuia să-i vorbească, iar el făcuse acest lucru imposibil. Declarația lui misterioasă dădea de înțeles că o discuție ar fi însemnat că Melissa ținea la el. Ce era să facă, să-și petreacă următoarele patru zile exprimându-se numai prin gesturi...?

Când pendula de jos bătu ora unsprezece, Melissa aruncă o privire spre Aurora. Noua poveste interminabilă a lui Reggie, la cină, o doborâse pentru seara aceea.

Melissa se gândi la dragonul bătăuș din basmul favorit al Aurorei. La fel ca acolo, dorințele ei șovăiau și se mistuiau în momentul când le înfrunta. Ea și Reilly aveau să discute.

Pornind spre scara îngustă de serviciu de la capătul holului, cu un zâmbet înverșunat, Melissa începu să coboare spre bârlogul dragonului.

În timp ce punea încă o farfurie pe suport, la uscat, Reilly zâmbi în sinea lui. Nu-i venea să creadă că jucase un rol în provocarea acelei aventuri. Ce știa el despre femei? Cuvintele pe care i le strigase Clare în ziua aceea din Comitatul Armagh rezumau perfect adevărul: „N-ai ce căuta aici! Ce știi tu, ticălos fără inimă? Ieși afară!“

Poate că se referise la politică, la problemele de nerezolvat din Irlanda de Nord. Poate că se referise la relațiile dintre bărbați și femei. Se părea că existau unele lucruri pe care nici cea mai mare iubire nu le putea îndrepta.

Reilly luă o gălușcă de sârmă, atacând crusta de mușt ar uscat de pe o farfurie. În clipa următoare, mâna îi înlemni.

O zărise reflectată în ochiurile negre ale ferestrei. Stătea în ușă, cu un picior peste prag, ca și cum și ea ar fi mirosit pericolul. Reilly se concentră să respire normal, să-și adune gândurile.

– Bună seara, domnișoară.

Melissa își îndreptă umerii și intră, căutând să pară cât mai curajoasă.

– Nu știam că m-ai văzut.

Reilly lăsă farfuria jos, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie.

– O cauți pe bucătăreasă, domnișoară? Vrei o gustare, poate?

– După festinul din seara asta?

– Bucătăreasa e foarte mândră de friptura de miel.

Melissa râse. Lui Reilly îi plăcea râsul ei. Îi amintea de spațiile întinse, de picnicul de lângă elicopter, când Reggie îi făcuse curte Helenei. De-atunci, părea să fi trecut o viață de om. Melissa devenise prudentă, alarmată de senzațiile pe care se străduiau amândoi să și le ignore.

O privi în timp ce contempla dulapurile, mașina de gătit, totul cu excepția lui. Arătă cu capul spre chiuvetă.

– Credeam că într-o casă ca asta spălatul vaselor e sarcina altcuiva.

Reilly dădu drumul prosopului cu care-și înfășurase pumnul.

– Îmi place să le spăl eu. Mama mea m-a învățat. Era soră de primărie.

Melissa ridică privirea, curioasă. Era dornică să asculte, atâta timp cât nu vorbeau despre ei înșiși.

– O soră de primărie, continuă Reilly, se ocupă de cazurile din vecinătate, de pacienții externați din spital care mai au nevoie de îngrijiri. Ori de câte ori era reținută până târziu, tata gătea, iar eu spălam vasele.

– Se vede că-ți face plăcere.

– Mă relaxează după o zi grea.

Existau și alte posibile compensații la sfârșitul zilei. O casă unde să se întoarcă, unde să-l aștepte o ființă iubită...

– Ești sigură că nu te pot servi cu nimic? Cu un ceai, eventual...?

Până fierbea apa, până se așeza ceaiul... Ar fi reținut-o mai mult pe loc.

Melissa se rezemă cu ambele mâini pe marginea mesei, aplecându-se conspirativ:

– Știi ce mi-aș dori cu adevărat?

– Ce anume, domnișoară?

– Să știu mai multe despre dumneata.

– Mă tem că ar fi foarte plictisitor.

– Ba n-ar fi deloc, insistă ea, strângându-și mâinile între genunchi. Ești un om incredibil. Expert în dezamorsarea bombelor, pilot de elicopter, majordom... și spălător de vase.

Reilly pufni.

– Unele cer mai multă îndemânare, altele mai puțină...

Râseră amândoi. În lumina aceea, părul ei se asorta cu lucirea portocaliu-roșiatică a oalelor cu fund de aramă de pe perete.

– N-am putea fi prieteni?

Femeia aceea avea nevoie de dragoste, pasiune, devotament – nu de „prietenie“...

Reilly își ascunse un zâmbet amar. Întorcându-se spre chiuvetă, își cufundă până la încheieturi mâinile în apa fierbinte, căutând ceva de spălat. Apucă un mănunchi de cuțite.

– Te descurci bine cu copiii, observă Melissa.

Neașteptatul compliment îi plăcu. Copiii erau importanți pentru ea.

– Îți dorești, domnișoară?

– Să am copii, vrei să spui? întrebă ea, ridicând apoi din umeri. Mai întâi, ar trebui să mă mărit.

– Și nu te tentează?

– Nu cred în căsnicie.

O privi lung. Melissa își desfăcu mâinile, într-un gest de neputință.

– Și stăpâna dumitale? continuă el. Pare destul de hotărâtă să se mărite.

– Stăpâna mea? zâmbi Melissa. În America, s-ar numi „patroană“. Stăpânele sunt cu totul altceva.

– Stăpâne pe inimile bărbaților.

– Pe ale bărbaților însurați, se grăbi ea să adauge, pentru a nu-l lăsa să intre la idei.

Dar pe Reilly îl frământau deja destule idei. Stăpână pe inima lui... Amantă... Soție... Pe care și-ar fi dorit-o? Sau, poate, era sortită să devină marea dragoste pierdută? Viața ei depindea de planurile contesei. A lui era ancorată aici, pe loc.

Cuvintele lui Clare îi reveniră în minte: N-ai ce căuta aici!

Locul lui era la Bedford House. Nu voia să și-l piardă numai pentru o prostie.

– De ce te încrunți?

Reilly ridică privirea.

– Fără motiv, domnișoară.

– Știi, mă numesc Melissa.

– Fetița îți spune „domnișoară".

– Îmi spune Miss. E un fel de poreclă. Când avea doi ani, nu putea pronunța „Melissa".

– A, atunci e ceva personal... Miss.

Ochii ei se dilatară ușor. Nu mai era o formă de adresare. Era o cheie, o cale de a intra.

Se foi pe scaun.

– Te deranjez de la treabă...

– N-aș spune niciodată asta, Miss.

Melissa se încruntă. Cumva, se abătuseră de la planul pe care și-l pregătise cu atâta grijă.

– Deci, ești împotriva căsătoriei... reluă Reilly.

Capitolul 5

– Pentru unii, e soluția ideală, răspunse Melissa. Nu cred în durabilitatea ei.

Majoritatea oamenilor credeau în dragostea pentru toată viața. Majoritatea oamenilor visau la așa ceva, își spuse Reilly.

– Când mama a murit, fusese căsătorită cu tata de aproape patruzeci de ani.

– Condoleanțele mele.

– Au trecut niște ani de-atunci, Miss.

Melissa rămase tăcută, făcându-l să ridice ochii. O văzu privind spre tavan.

– Ia să vedem... murmură ea. Dacă au fost căsătoriți patruzeci de ani, înseamnă că tu ai vreo...

– Treizeci și șase. Sunt cel mai mare din trei fii.

– Aha.

– Sper că nu te simți jignită dacă vârsta ta mă interesează mai puțin. Femeilor nu le place să fie întrebate câți ani au.

Melissa râse, fermecată de unda de flirt din glasul lui. Reilly se considera stângaci cu femeile. L-ar fi jucat pe Mel Gibson însuși, dacă ar fi făcut-o să zâmbească.

– Și părinții tăi?

– Ce-i cu ei? întrebă ea, înveselită.

– Dacă-mi spui cât timp au fost căsătoriți, ți-aș putea deduce vârsta.

Zâmetul ei pieri de pe buze.

– Dacă-ți spun că au fost căsătoriți doi ani, la ce concluzie ai ajunge?

Vru să-și ferească privirea, dar ochii lui Reilly i-o reținură pe loc.

– O căsnicie destrămată?

– Dizolvată, mai bine zis. Mistuită.

Melissa ridică din umeri și, neștiind încotro s-o ia, veni lângă el la chiuvetă, evitându-i privirea.

– Dragostea trece. Copiii, nu. Chiar și familiile destrămate pot să reziste, atâta timp cât copiii știu că vor avea întotdeauna pe cineva.

– Oricine are nevoie de asta.

– Nu și eu, clătină din cap Melissa. Am lăsat-o în urmă. Am învățat să nu mai aștept ceva ce n-avea să se întâmple niciodată. Mă descurc singură perfect.

– Și ai inima plină de dragoste gata să fie oferită.

Avea atâtea de oferit, și pe toate i le dăruia fetiței.

– De-asta te-ai angajat ca guvernantă?

Zâmbetul ei deveni radios.

– În ziua când am văzut-o prima oară pe Aurora am știut că nu mă mai puteam despărți de ea.

La fel cum știuse Reilly în ziua când o văzuse prima oară pe Melissa.

– Și ce-ai să faci când va crește?

– Crezi că m-am atașat prea strâns de ea?

– N-am spus asta, Miss.

– Știu că la un moment dat va merge la școală. E deșteaptă-brici. Dar mai întâi Helene trebuie să se mărite, să se așeze la casa ei...

– S-ar putea ca asta să se întâmple mai repede decât crezi.

Dacă Reilly ar fi avut vreun cuvânt de spus, iar fi făcut pe Helene și Reggie să se căsătorească a doua zi.

– Patroana ta are o înverșunare destul de unilaterală.

– Mai bine zis, bilaterală.

Râseră din nou. De astă dată, tăcerea care urmă fu mai plăcută. Reilly se întrebă dacă Reggie ar fi acceptat ideea unei escapade – săptămâna viitoare, eventual.

– Pot îndrăzni să-mi exprim o opinie, Miss...?

– Care anume?

Melissa își rezemă un cot pe bufet, proptindu-și cealaltă mână în șold.

– Și de ce-mi ceri permisiunea? Nu sunt contesă – sunt doar o angajată, la fel ca tine.

– După umila mea părere, zâmbi el, cu cât îi văd mai mult împreună, cu atât sunt mai convins că Excelența Sa ar fi un soț și un tată iubitor. Pare să țină sincer la Aurora.

– Văd că nu ți-a scăpat...

Reilly știuse că era un detaliu important pentru ea.

– E un considerent de care trebuie să ținem seama. Pe lângă sentimentele contesei pentru Excelența Sa, desigur, și pe lângă... cum o numeai – „comuniune"?...

Obrajii Melissei se îmbujorară. Aruncându-și capul pe spate, izbucni în râs, apoi luă un pahar nespălat.

Reilly luă și el unul și le ciocniră.

– Pentru o pereche fericită!

– Să aibă parte numai de dragoste!

Când privirea i se desprinse din ochii ei, Melissa simți că inima i se strângea ca un pumn.

– Sunt sigur că Excelența Sa va avea grijă de fetiță, căută Reilly să continue conversația.

Melissa îl privi drept în ochi, spunând cu o voce surprinzător de aprinsă:

– Tu ai avea grijă de ea, Reilly. Dacă ar locui aici, sunt sigur că ar fi cea mai ocrotită și mai îngrijită fetiță din lumea întreagă.

Și guvernanta ei? Reilly voia să aibă grijă și de ea.

Mâna Melissei i se depuse pe braț. Îi atinse cu vârfurile degetelor mâneca suflecată, degetul mare simți firele de păr rar și aspru. Privirea îi șovăi când își dădu seama că îl atingea din nou.

– Mă bucur că spui asta, Miss.

Melissa pufni, bucuroasă că avea o scuză ca să se retragă.

– „Mă bucur că spui asta"! Cât ești de formal!

– Și cum altfel ai vrea să fiu?

Încrucișându-și brațele, Melissa se rezemă cu coatele pe marginea bufetului, legănându-și posteriorul în aer.

– De fapt, aici cum obișnuiești să te relaxezi?

Pentru Reilly, faptul de a fi tachinat de o femeie frumoasă până îi dădea sângele în clocot numai „relaxare“ nu se putea numi. Rămase cu privirea spre chiuvetă.

– Așa...? continuă Melissa, plescăind cu mâna în apa plină de clăbuci.

– Îmi place să știu că toate sunt în ordine.

– Hmm... În comparație cu dezamorsarea bombelor, cred că orice altă activitate e liniștitoare.

Reilly zâmbi, neputând înțelege nici în ruptul capului de ce inima îi bătea ca o tobă.

Apoi, Melissa se apropie și mai mult, atingându-i coapsa cu a ei.

– Ia să vedem. Dacă asta e relaxare, atunci ce faci ca să te distrezi?

Pentru început, Reilly continuă să n-o privească. Imaginația îi oferea atâtea distracții, câte nu putea duce – iar trupul nu se lăsa nici el. Noroc că era încins cu șorțul de bucătărie. Porni în lungul bufetului, ștergându-l cu cârpa de vase.

– Ca să mă distrez... repetă el, scoțând dopul chiuvetei. Apa începu să gâlgâie prin țeavă.

– Cum se distrează un bărbat tânăr, plin de viață, rezonabil de atrăgător...

– Mulțumesc, Miss.

– N-ai de ce. M-ai întrerupt.

– Scuzele mele, Miss.

Melissa chicoti.

– Ce face un asemenea bărbhat ca să nu devină la fel de somnoros, manierat și mucegăit cum e casa asta veche?

– Se mai găsesc soluții... răspunse el pe un ton măsurat.

– Mira-m-aș. Totul e sub control. Grădinile sunt plivite și aranjate. Caii sunt hrăniți și țesălați. Ceilalți servitori dorm duși...

Cu alte cuvinte, erau singuri. Reilly se concentra atât de tare asupra apei cu clăbuci, încât s-ar fi crezut că în adâncurile chiuvetei pândea monstrul din Loch Ness.

Melissa îi luă mâna într-a ei, unind palmele săpunite ale amândurora.

– E-n regulă, Reilly. Putem flirta. Putem și să râdem. De-asta am coborât. M-am gândit că, dacă putem vorbi ca doi adulți normali, vom lăsa în urmă restul problemelor. Trebuie să recunoști că situația începuse să devină cam ridicolă.

Faptul că o dorea, ridicol? Niciodată.

Mâna ei o strânse pe a lui, cu un gest matern. Parcă ar fi fost o cătușă de fier, încleștându-i inima.

– Am ajuns dincolo de ceea ce-a fost între noi, declară ea.

– Ești sigură?

– Altfel, n-aș putea să-ți vorbesc, să te tachinez așa.

Un brânci cu șoldul.

– Atracție fizică, atâta a fost. Scântei, ocheade, poftă. Au trecut, s-au terminat, s-au dus, călătorie sprâncenată le doresc.

Bătu cu palma în bufet.

– Ne e mult mai bine ca prieteni. Nu ești de acord?

Reilly mormăi. Deschise robinetul și începu să clătească un pahar. Îl ridică de parcă ar fi fost Sfântul Graal, privindu-l în lumină, cu fălcile atât de strânse încât o venă de pe gât începu să-i pulseze.

– Sper că nu mă găsești prea îndrăzneață... se cam bâlbâi Melissa.

– Niciodată.

– N-am fi putut să ne evităm în continuare.

– Într-adevăr.

– Dacă încercam, astea patru zile ar fi părut o eternitate. Privește totul în față și va trece – asta-i filosofia mea.

Deci, voia să nu mai rămână nimic. Reilly puse paharul pe masă, cu zgomot. Trăgându-și șorțul peste cap, îl făcu ghemotoc și îl aruncă pe un scaun. Nici măcar nu se uită să vadă unde căzuse.

Prietenie, spusese Melissa. Își dorea ceva palid și fad, la fel de delicios ca laptele călduț.

– Știi ce doresc?

Melissa înghiți în sec. Reilly nu ridica niciodată tonul.

– Puțină liniște și pace? Pot să plec.

– Nu.

Îi luă fața în mâini. Umede și calde, palmele lui miroseau a săpun.

– Vreau să rămâi aici.

– Ăă, dar eu...

– Și să nu mai scoți o vorbă.

Reilly își îndesă trupul într-al ei, acoperindu-i cu buzele gura întredeschisă de mirare. Sărutul nu dură mult. În

schimb, respirația Melissei se acceleră, excitându-l, ca și bătăile inimii ei care bubuia în același ritm cu a lui – și faptul că rămase într-adevăr pe loc.

Își desfăcu degetele peste omoplații ei, apăsând-o cu palmele. Movilițele rotunde ale sânilor se turtiră la pieptul lui. Reilly inspiră adânc, cu pieptul încordat și sângele clocotind prin vene. Nu voia să se oprească. Era târziu, în casă se lăsase liniștea. Un geamăt adânc, dintr-un piept de femeie, o serie de gâfâieli sacadate nu se puteau face auzite prea departe. Aveau timp. Și liniște.

Melissa își trase respirația. Reilly i-o reteză din nou.

– Îmi doresc asta din ziua când te-am văzut prima oară...

Își plimbă buzele peste ale ei, apoi i le deschise cu limba. Melissa gemu.

Gustul ei era delicios. Avea gura ca satinul, mângâiată de limba lui aspră. Din piele îi emana un amestec de mirosuri – mosc, fum și trandafiri.

– Miroși a vatră caldă și a flori...

– N-ar trebui să... șopti ea.

– Ba o să.

– Reilly...

– Taci.

Și o gustă din nou. Din nou acea invazie stăruitoare...

Trupul ei se destinse sub al lui. O strânse și mai tare. Melissa se ridică ușor pe vârfuri. Coapsele i se potriviră peste ale lui.

– Melissa.

Sunetul propriului ei nume o făcu să deschidă ochii. Fu șocată să vadă unde ajunsese, în ce poziție primitoare îi

stăteau șoldurile, în care parte îl strângea cu nerușinare în brațe. În adâncurile ochilor ei albaștri se ivi din nou îndoiala, înecând senzațiile pe care le stârniseră împreună.

Reilly îi rosti din nou numele, ursuz, insistent, încercând cu disperare să țină pe loc un moment care deja îi scăpa printre degete.

– Nu pleca.

Melissa clătină din cap.

– Suntem prieteni. Nu putem cere nimic mai mult.

N-o fi putut ea, dar el dorea mai mult. Viața era o alternativă între totul sau nimic. Prea mult timp se mulțumise cu nimicul. Nu orice casă era un cămin; nici o slujbă nu era totuna cu o viață.

O strânse din nou în brațe. Asta spunea totul, naturalețea cu care se potriveau, simplitatea, firescul unirii între două trupuri.

– E o nebunie.

– E realitatea.

Cuvintele începură să i se rostogolească de pe buze, neașteptate, nestăvilite.

– Există o cameră în turnul de la est, cu baie și șemineu. Faianță pe pereți, lumânări pe vatră. Nimeni nu poate vedea înăuntru. Te-aș spăla acolo. Te-aș săpuni, pe umeri, pe sâni, peste tot... Printre picioare...

Melissa clătină din cap, cutremurându-se, în timp ce mâinile lui îi mângâiau brațele, adâncitura din josul spatelui.

– Ești un vrăjitor.

– Vino cu mine.

– Nu pot.

– Ba putem. Putem merge acolo. Am să-ți arăt.

Întinse mâna spre robinet, întrerupând șuvoiul de apă cristalină. Își umplu palma și i-o aduse la gură.

Melissa tremura din tot trupul. Reilly își înclină palma. Apa se revărsă peste pieptarul bluzei ei, prelingându-se în decolteu, sclipind pe pielea înfierbântată. Gura Melissei se deschise într-un strigăt mut.

Reilly își lipi palma udă de baza gâtului ei, simțindu-i pulsul, coborând nemilos spre piept.

Din gâtul acela palid se desprinse un geamăt:

– Nu...

– Ăsta e doar începutul.

Piele pe piele, ude, degete desfăcându-se în bluză, trăgând până când un nasture se descheie, apoi încă unul. Reilly îi cuprinse în palmă sânul mic. Dantela umedă a sutienului se agăță de sfârcul întărit.

Melissa gemu din nou.

Nu era doar un simplu cuvânt. Reilly îi asculta trupul. Întinse materialul bluzei, coborându-și capul să mângâie cu limba curbura sânului. Genunchii Melissei se înmuiară. O prinse între coapse, potrivindu-și un picior între ele ei, simțindu-i dulcea căldură din acel loc, mirosind-o...

– Nu!

Melissa se smulte din strânsoare, împleticindu-se înapoi. Ieșirea spre grădină era mai aproape decât scara. Se retrase într-acolo.

– Nu pentru asta am venit...

Reilly rămăsese singur lângă chiuvetă, cu chipul întunecat de frustrare.

Strângându-și bluza la gât, Melissa îngăimă:

– Am venit ca să-ți ofer prietenia. Mi-ai înțeles greșit...

– Nu minți, o întrerupse el, cu glasul aspru ca pânza de sac. Nu ne minți.

– Nici o clipă nu m-am gândit...

– O doreai. Aveai nevoie.

Făcu un pas spre ea, o văzu tresărind și se opri.

– Ai nevoie de ceea ce-ți pot dărui eu. Ai nevoie de atingeri, de mângâieri, de dragoste. De un bărbat care să-ți poată umple trupul cu al lui, iubindu-te până te lasă toate puterile. Un bărbat care să te sărute până când focul se întețește atât de tare încât cerșești să fie potolit.

– Nu mi-ai vorbit niciodată așa.

– Voiam s-o fac.

Asprimea din glasul lui îi opri respirația. Abia acum înțelese Melissa de ce păstrase acea distanță. Știuse că la cea mai mică fisurare a fațadei, la cea mai măruntă spărtură, toate acele cuvinte s-ar fi rostogolit de-a valma, ca o cascadă, ca apa unui val seismic. Înapoia acelei aparențe discrete pândeau sentimentele turbulente ale unui bărbat pătimaș. Până când Melissa atinsese încuietoarea.

– Nu e adevărat. E numai poftă, singurătate... Abia dacă ne cunoaștem...

– Ai nevoie de un bărbat. De un om cu care să împarți câte ceva din iubirea asta, în loc de a o irosi pe toată numai pentru o fetiță.

Aceste cuvinte o usturară. Melissa își îndreptă umerii.

– Nu știi ce vreau.

– Nu știu? Niciodată n-am întâlnit o femeie mai dornică decât tine.

Cuvintele lui o izbiră ca un duș cu apă rece.

– Nu sunt dornică deloc!

Reilly își săltă un șold pe marginea chiuvetei, măsurând-o din creștet până-n tălpi.

– Ești femeie, nu-i așa?

O lua cu amețeli. Chiar într-un asemenea hal se dăduse de gol? Își strânse pumnii pe lângă trup.

– Voi pleca peste patru zile. Până atunci, ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa în pace.

Și se răsuci pe călcâie, trântind ușa în urma ei.

Reilly închise robinetul dintr-o mișcare scurtă a mâinii, apoi își privi chipul oglindit în geamul de deasupra chiuvetei. Vorbise serios. Dacă Melissa și-ar fi ascultat sentimentele, nu temerile, ar fi recunoscut cât de bine se potriveau. Locul ei era acolo, lângă el.

Dar pe cine încerca să amăgească? Făcuse o mișcare greșită, într-un moment greșit.

Iar acum stătea neputincios, pe când tot penibilul situației îi exploda în față. Nu i se întâmpla pentru prima oară.

– Ei, acum să te văd ce faci, colega...!

Tăcerea din bucătăria goală fu singurul răspuns.

Ultimele lui cuvinte o tăiau adânc, ca un cuțit. Ești femeie, nu-i așa?

Venise jos cu intenția unei explicații raționale. Sau, cel puțin, așa își spusese. Doar nu putuse fi chiar atât de oarbă față de propriile ei motivații, nu? Greșelile mamei sale nu se transmiteau pe cale genetică!

Ești femeie, nu-i așa?

– Lua-te-ar dracu', Reilly!

Melissa scrâșni din dinți și-și continuă drumul prin pădure, cu bluza agățându-i-se în crengi și pantalonii plesniți de ferigi. Era femeie, iar el era un bărbat foarte dezirabil. Îl sărutase din toată ființa ei, iar el îi interpretase acțiunile în felul cel mai adecvat. Nevoie. Poftă. Slăbiciune. Dacă o lua din nou în brațe, probabil că ar fi făcut aceeași blestemăție.

În urma ei, pe pământul moale, tropăiau niște pași. Melissa se ascunse după un copac.

O lanternă își plimbă raza peste ferigile care se unduiau în direcția ei, șușotind și arătând ca niște trădătoare.

– Melissa?

Scrâșnetul frustrat din glasul lui o făcu să încremenească.

– Melissa!

Vorbea cu glas puternic și sever, foarte masculin și foarte, foarte nefericit.

N-avea decât să cârâie cât poftea. Mai degrabă înghețau focurile iadului înainte ca ea să răspundă la o chemare atât de arțăgoasă. Pe de altă parte, tare-ar mai fi vrut să-i spună vreo două. „Dornică", auzi acolo!

Reilly se opri la zece pași distanță, în întuneric. Fasciculul de lumină își încetă pendularea.

– Dacă mai mergi mult, vei declanșa sistemul de alarmă, o preveni ei. Peste tot sunt senzori. Activează unul, și ne vom pomeni cu comisarii aici în cinci minute.

Avea dreptate. Și avea și un câine. Vandyke, unul dintre labradorii negri ai Lordului Darby, zburda fericit de la un copac la altul.

Prezența lui o încurajă. Orice era de preferat decât să fie singură cu Reilly. Cu o voce calmă și stăpânită, anunță:

– Aici sunt.

Reilly se răsuci în loc. Lumina lanternei găsi picioarele Melissei și începu să urce încet. Avea bluza încă umedă. Două pete întunecate îi scoteau în evidență mugurii întăriți ai sânilor. Își încrucișă brațele pe piept, încruntată.

Stingând lanterna, Reilly o întrebă:

– Vii cu mine în casă?

– Prefer să mai respir puțin aer curat.

– Cred că ce s-a întâmplat între noi a fost destul de curat.

Melissa își simți gâtlejul contractându-se. Nu-i ardea de glumă.

– Ai să răcești, continuă Reilly.

– Și cine e de vină?

Reilly pufni, pornind spre ea.

– Încă un minut, și-au să-ți clănțăne dinții. Ia asta.

Aprinse din nou lanterna și-i puse o haină pe umeri.

– Te gândești la toate.

Mâinile lui rămaseră pe umerii ei.

– Îmi fac doar datoria, domnișoară.

Melissa închise ochii, clătinându-se spre el. Se încordă, în așteptarea unui nou sărut; un cotlon vinovat al sufletului tânjea după asta. În schimb, primi ceea ce ceruse: distanță. Reilly își retrase mâinile. Numai amintirea o mai apăsa.

Fu recunoscătoare când putu vorbi cu o voce calmă și puternică:

– Vreau să știi că nu sunt dornică, lipicioasă, disperată sau orice alt atribut de fată bătrână pe care-l folosești când seduci musafirele.

– Nu ești musafiră.

– Atunci, ce sunt?

Reilly o știa la fel de sigur pe cât cunoștea fiecare palmă de loc din acea pădure. Era femeia pe care o dorea. Dacă voia s-o păstreze, trebuia să procedeze mult mai chibzuit decât o făcuse până atunci.

– E timpul să ne întoarcem.

În timp ce pornea pe cărarea luminată de lanternă, Melissa începu să înșire explicațiile una după alta:

– Iar tu, e timpul să știi cum stăm. Nu cred în căsătorie. Nu cred în dragoste. Cuvântarea ta despre băi, mângâieri și altele a fost foarte simpatică, dar nu cred nici în aventurile de-o noapte.

– Eu aveam în minte patru nopți.

Melissa se răsuci spre el.

Cu un oftat, Reilly ridică mâna, preîntâmpinându-i următoarea izbucnire.

– Îți promit că n-am să mă mai apropii de tine timp de patru zile.

– Aha. Bine.

Întorcându-se, Melissa porni din nou, până când un nou gând o opri în loc.

– Și nopțile...?

Reilly își stăpâni zâmbetul.

– Nici nopțile.

– Minunat.

Și, cu bărbia ridicată, Melissa porni mai departe.

Reilly îi lumină cărarea, apoi ridică raza lanternei peste jeanșii ei, mângâindu-i drăgăstos, tot mai sus... Dezgustat de sine, stinse lanterna.

Îl refuzase, lăsându-l activat ca o petardă gata să explodeze. Dar nu avusese ultimul cuvânt. Orice greșeli puteau fi îndreptate. Uneori, viața îți acordă și a doua șansă. Iar Reilly era hotărât să profite la maximum.

Capitolul 6

– Mămica ne-a invitat diseară să luăm cina cu Lordul Reggie.

– Se numește Lordul Darby, sau Reggie, sau Domnul.

– Sau Tati?

Zâmbetul Melissei îngheță. Nu voia ca Aurora să-și facă speranțe, mai ales din moment ce Helene îi ceruse deja să pegătească bagajele.

– Știi, plănuiam să plecăm mâine.

– Poate că da, poate că nu, intonă melodios fetița, cu un licăr în ochii ei albaștri, ca și cum ar fi știut un detaliu necunoscut de prevăzătoarea ei guvernantă.

– Numai nu-ți face speranțe prea mari, păpușă.

– Nu-mi fac.

– „Atunci, ești mai de soi ca mine, Gunga Din“, cită Melissa, începând s-o gâdile, până când Aurora fugi și smulse un volum de Rudyard Kipling de pe un raft. Și-ar fi dorit să se poată refugia și ea în lectură la fel de ușor.

Dar nu trebuia decât să se gândească la cuvântul „dornică", și i se astâmpărau toate poftele. Iar comentariul lui despre „iubirea irosită pentru un copil" o durea. Așezându-se pe pervazul ferestrei, lângă fetița care citea, o strânse lângă ea; iubirea dăruită copiilor nu se pierdea niciodată.

În aceeași seară, intrară amândouă în sufragerie, ținându-se de mână. Helene îi împrumutase o rochie neagră cu paiete, anume pentru acea ocazie. Decolteul larg îi dezgolea un număr. Fusta pensată îi cuprindea șoldurile în falduri strânse, coborând oblic spre glezne. Caracterul formal al ultimei seri la conac o mulțumea: îi dădea ocazia de a-i arăta lui Reilly că avea totul sub control. Era gata să plece.

Aurora se ridică pe vârfuri, pentru a săruta obrazul Lordului Darby. Acesta o mângâie pe cap, cu afecțiune sinceră. Helene arăta magnific, cu părul brunet revărsându-i-se simplu și elegant pe umerii albi.

Reilly se desprinse din penumbră, pentru a-i trage scaunul. Melissa dădu din cap politicos, așezându-se. Când împinse scaunul la loc, degetele lui Reilly îi atinseră brațul gol, făcând să i se oprească respirația. Simți un junghi în piept.

– Un pahar de vin, pentru început? propuse vesel Reggie, din capul mesei.

Melissa observă că mâna lui stătea înlănțuită cu a Helenei. „Nu-l ține prea strâns“, spuse ea în gând. „Sus ne-așteaptă bagajele.“ Oare Reilly știa că Helene plănuia să plece a doua zi dimineața?

Dintr-o dată, vru să-l anunțe pe Reilly, să-l prevină că a doua zi plecau.

– Domnișoară?

Melissa tresări.

Cu o expresie de nepătruns, Reilly se aplecă peste umărul ei.

– Doriți carne sau pește?

Îl privi lung. Îi simți tensiunea adunată în trup.

– Pește, te rog.

Reilly îi puse o porție în farfurie, cu o paletă de argint.

– Bucătăreasa e foarte mândră de această delicatesă.

Deși încă nu luase nici o îmbucătură, Melissa simți că i se oprea un os în gât.

– Până acum, toate au fost minunate.

Trebuia să-l prevină, să-i vadă reacția. Oare avea să sufere? Sau să fie ușurat? Cum putea să întrebe, când nu-și înțelegea nici măcar propriile ei sentimente?

Nu pentru prima oară, se mira de felul în care dragostea își bătea joc de femei. Îl respecta pe Reilly pentru felul cum păstrase distanța, în ultimele zile. Dar acest lucru n-o oprea să-l condamne – pentru aceeași răceală. Acum, când vizita era pe sfârșite, Melissa se îngrozea la gândul plecării.

– Reilly. Vreau... vreau doar să-ți spun că șederea noastră aici a fost foarte...

Reilly încremeni.

Răsucindu-și șervetul în poală, Melissa încheie pe un ton jalnic:

– Îți mulțumec pentru tot ce ai făcut.

– Am încercat să vă satisfac toate dorințele.

Ochii ei săgetară spre ai lui. În privirea acestora din urmă se citea limpede: nici un moment nu se gândise la altceva.

În continuare, Melissa mâncă fără să simtă nici un gust. Nu simțea decât ochii lui Reilly, ațintiți asupra ei pe tot parcursul cinei.

La sfârșit, Reilly apăru lângă umărul ei.

– Ar mai dori domnișoara și altceva?

Îl privi drept în ochi, răspunzând într-o șoaptă încordată.

– Da, fir-ai al dracului. Ce mi-ai făcut? Voiam prietenie. Camaraderie. Și tu ai transformat totul într-o problemă de... de...

– De viață și de moarte?

Melissa zâmbi amar.

– Melodramatic dar adevărat.

A doua zi aveau să-și reia existențele ordonate cu grijă, trăite pentru alții, ca o parodie a vieții.

Reilly își drese glasul, privind spre tacâmuri, apoi întrebă încet:

– Mai vrei un pahar cu vin?

– Nu vin...

Încă un sărut. Încă o atingere. Cineva trebuia să străbată prăpastia care-i despărțea.

Când Reilly luă farfuria, Melissa îl apucă de încheietura mâinii.

– Poate că sunt exact așa cum spui și am și eu dorințele mele. Dar nu îndrăzni să afirmi că ai fi mai imun la asta decât mine.

Încet, ochii lui Reilly se ridicară spre ai ei.

– Cred că m-am exprimat destul de clar, domnișoară. Dacă aveți nevoie de mine, vă stau la dispoziție.

Melissa își amintea gustul gurii lui, senzația trupului care-i înfiera pielea cu o fierbințeală nemaiîntâlnită.

– N-am vrut să ajungem aici.

– Unele lucruri sunt mai presus de voințele noastre.

– Poate că am greșit din capul locului, apropiindu-mă de tine.

– Dragostea greșește vreodată?

Cuvântul căzu între ei precum ceara picurând de pe marginea unei lumânări aprinse.

– Mă scuzați? interveni Reggie, de la celălalt capăt al mesei. S-a întâmplat ceva? Peștele nu e reușit?

Regăsindu-și cel dintâi calmul, Reilly răspunse:

– Poate era bine dacă stătea doar puțin mai mult, domnule.

Reggie se încruntă.

– Să vorbești cu bucătăreasa, da? Foarte ciudat... Nu-i stă în obicei...

– Așa voi face, domnule. Imediat.

– Și adu șampania, dacă ești bun.

Reilly dispăru pe ușa escamotată care ducea la bucătărie. Reveni cu o sticlă de șampanie, căreia îi scoase dopul în colțul camerei. Din gâtul sticlei țâșni un val de aburi reci, cețoși.

Reggie își drese glasul și se ridică în picioare.

– Doamnelor și... domnișoarelor. Helene, draga mea. Aurora, mica mea prințesă. Și Melissa, minunată și eficientă Melissa. Ne-a făcut mare plăcere să vă găzduim aici. Credeți-mă când spun că Bedford House rareori a fost onorată de atâtea femei frumoase și fermecătoare în același timp. A fost o mare cinste pentru noi.

Discursul continuă cu o uluitoare fluență și siguranță de sine. În sfârșit, Reggie ridică din nou paharul spre ele.

– Sunt singurul domn care închină în sănătatea lor? Reilly. Hai și tu, bătrâne. Bea.

Reilly își umplu un pahar și îl ridică.

– Pentru doamne.

La auzul glasului său aspru, Melissei i se frânse inima. Îi simțea ochii furtunoși sfredelind-o, impunându-i să-l privească. Reggie se uita la Helene, cu o expresie la fel de intensă.

– A fost o vizită minunată, gânguri Helene.

– Atunci, fie ca toată luna să fie la fel de minunată, răspunse Reggie, acoperindu-i mâna cu a lui.

– Nu mă îndoiesc.

– Draga mea!

– Iubitule!

Melissa clipi din ochi. Nu era sigură că auzea bine. Din partea lui, Reilly puse sticla în frapieră cu un zgomot nepotrivit de sonor.

– Rămânem aici! anunță Aurora.

– Da, draga mea, replică mama ei. Reggie mi-a cerut să petrecem aici toată luna iunie. Ți-ar plăcea?

– O, da!

Fetița sări de pe scaun, înainte ca Reilly, luat prin surprindere, să i-l poată trage. Alergând spre capul mesei, își aruncă brațele pe după gâtul lui Reggie.

Privirea uimită a Melissei îl surprinse pe Reilly răsucindu-se în loc. Nici el nu știuse.

Helene zâmbi cu nevinovăție.

– S-a întâmplat ceva?

– Valizele, șopti printre dinți Melissa. Bagajele.

În timp ce Aurora o îmbrățișa, Helene râse indulgent.

– Acelea sunt pentru Aurora și pentru mine. Doar nu ți-ai făcut și valiza ta?

– Credeam că...

– Reggie ne-a invitat la Londra, ca să ne arate apartamentul pe care-l folosește când e în sesiune Camera Lorzilor. Nu-i așa? întrebă ea, întinzând cu eleganță mâna dreaptă.

Reggie îi luă mâna.

– Nu-i mare lucru. Un apartament georgian. Câteva antichități pe care le-am adunat de ici, de colo...

– Te vei descurca de minune fără noi, o asigură Helene pe Melissa. Aurora, Reggie și cu mine vom fi ca o mică familie.

Reilly făcu un pas înainte.

– Scuzați-mă, domnule, veți avea nevoie de serviciile mele?

– Aiurea, răspunse Reggie. Cred că suntem în stare să ne descurcăm singuri, două zile în oraș. Pregătește o valiză, va fi de ajuns.

Conștiința îi spunea Melissei că era o veste minunată. Aurora avea nevoie să-și petreacă timpul cu mama ei, să se simtă dorită și iubită. Inima ei, însă, nu se lăsa convinsă. Oricât și-ar fi spus că nu conta, o potopeau vechile sentimente. Mereu martoră a fericirii altora, privea cum încă o familie proaspăt închegată o excludea încet, încet...

A doua zi dimineața, după ce-și luă rămas-bun de la Aurora și mama ei, Melissa porni prin camerele pustii ale casei, apoi își luă trusa de pictură. N-avea de gând să-și plângă singură de milă și nici s-o invidieze pe Aurora pentru atențiile mamei sale, de care avea atâta nevoie. Prefera să facă un lucru la care se pricepea, dăruindu-se culorilor și luminii.

Două ore mai târziu, pe o colină care domina Bedford House, Melissa studia acuarela pe care o pictase în săptămâna trecută. Își înmuie pensula în albastrul blând ca al cerului. Cuvintele și picturile îi aduceau în suflet o liniște care rivaliza cu a conacului și a proprietății întinse la picioarele ei.

– Mă întreb cui îi plac cel mai mult poveștile mele – mie, copilului, sau copilului din mine?

– Cum rămâne cu femeia din tine?

Reilly. Melissa își înfipse dinții în coada pensulei, pe care o ținea în gură, trăgând adânc aer în piept. Era mai bine să-i facă față, mai ales dacă aveau să lucreze împreună o lună încheiată.

– Ce stil ai, să te apropii așa pe furiș...

– Discreția e o adevărată artă.

– În noaptea aceea n-ai fost tocmai discret.

Cu glas scrâșnit, Reilly replică:

– Am păstrat distanța, nu?

Melissa nu era chiar atât de sigură. De fiecare dată când gusta câte un vin cu aromă de mirodenii, se gândea la el.

Se așeză pe scăunelul pliant, arătând spre șevalet.

– În regulă. Ce părere ai?

– Îmi pot păstra părerile pentru mine. Dacă nu sunt binevenite...?

Convinsă că-și putea ține reacțiile sub control, îi aruncă o privire.

– Până acum nu ți le-ai păstrat. Cu toată discreția ta, reușești să spui tot ce ai în minte.

„Și să faci tot ce ai în minte. Și să mă determini să simt lucruri la care nici n-aș fi visat vreodată, depravate și explicite...“

Reilly se apropie, lăsându-se pe vine lângă ea, pentru a studia pictura.

– E corectă, domnișoară. Dar...

– Dar...?

– Nu prea reală.

Ușurată că era atent la tablou, Melissa îl provocă:

– Iar te porți cu tact.

Înclinându-și capul, Reilly mai privi un timp pictura.

– Arată ca o ilustrație din cărțile pentru copii. Frumoasă, precisă, dar nu-ți dă senzația că ai putea trăi în ea.

– Înseamnă că i-am prins starea exact, răspunse Melissa, aplicând tușe roșii de culoare pe hornurile aripii de est, plină de mulțumire.

– Bedford House nu e adevărată?

– E un vis. Așa au fost toate, peste tot pe unde-am călătorit – la Paris, la Salzburg, la Veneția – hoteluri de clasa întâi și vile opulente și luxoase. Helene și Aurora s-au născut în lumea asta, dar pentru mine e ca o carte sau un film.

Lumea de vis în care locuiau cei bogați nu făcea decât să-i sporească sentimentele de inadaptare. Își lăsă gândul să treacă de la sine, retușând țiglele de pe acoperișul în pantă al serei.

Reilly se așeză pe pământ, la un metru, unul și jumătate distanță de taburetul Melissei, mestecând un fir de iarbă.

– La ce te gândești? întrebă el, observându-i privirile piezișe pe care i le tot arunca.

– Acum e prima oară când mi te-am putut imagina ca militar.

– A, mda. Nu-s echipat „știoc".

– Poftim...?!

– Nu port uniforma obișnuită. Azi-dimineață am lucrat în garaj. Iar după ceai, am făcut și puțin grădinărit.

– Lucrezi și în grădină?

– Cu condiția să nu fac praf verzele lui Crowley. M-a pus să sap gropi pentru araci, până te-am observat pe tine aici și am șters-o.

– Mă bucur să aflu că măcar un om de pe proprietatea asta te ține din scurt.

– Crowley e cel mai vechi aici. Englezii ăștia sunt un popor de grădinari.

– Tu nu ești englez?

– Tatăl meu a venit din Irlanda în anii șaizeci, ca să caute de lucru. Totuși, niciodată n-am fost considerați complet britanici.

– Dar ai servit în Irlanda de Nord. În tabăra britanicilor.

– Aveam nevoie de slujbă. Și-mi plăcea să lucrez la dezamorsări. Mă gândeam să-mi fac o carieră din asta.

– Și n-a mers?

Observând că îi privea chipul, Reilly își atinse cu degetul cicatricea. Spre surprinderea Melissei, izbucni în râs.

– Nu-ți face cine știe ce iluzii. Pe asta o am din ultima săptămână de instrucție.

– Nu mai spune!

– O goană pe pista cu obstacole, noaptea. M-am agățat în niște sârme ghimpate pe sub care ar fi trebuit să trec târâș.

– Ce ghinion! râse Melissa, cu chicotidul cald răsunându-i peste colină.

– Deci, credeai că am făcut cine știe ce faptă de eroism?

Melissa dădu din cap, spășită.

– Bine, am să rețin pentru proxima ocazie când voi dori să impresionez o doamnă.

– Și cine să fie, oare...? întrebă ea, revenind la pictură.

– Femeile din viața mea... murmură meditativ Reilly, dar nu mai adăugă nimic.

În asemenea momente, când Reilly aștepta cu răbdare, Melissa se relaxa aproape împotriva propriei voințe. Era tentată să-și deschidă sufletul în fața lui, să-i dezvăluie lucruri pe care preferase să le păstreze numai pentru sine. În schimb, preferă să-l întrebe despre el. Voia să știe mai mult decât senzațiile pe care i le putea provoca atingerea lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ștergând o pensulă.

Ochii li se întâlniră. Nu era nevoie de cuvinte, lucru pentru care amândoi se simțeau recunoscători.

– În Ulster?

– Da.

După un moment de gândire, Reilly continuă:

– Am cunoscut o femeie.

Melissa începu să picteze nori pe cerul din tablou.

– Se numea Clare, în comitatul cu același nume. Ne-am cunoscut într-o cârciumă. A fost atât de bună încât să intre în vorbă cu mine. Nu eram tocmai bineveniți acolo.

– Probabil știa în ce se băga.

– Mda. Colegii m-au prevenit să nu mă amestec. Eu am crezut că dragostea putea să schimbe totul.

– Te-a făcut să suferi?

– Am făcut-o eu pe ea.

Melissa își lăsă pensula jos.

– Nu pot să cred, spuse ea încet.

– Aveam atâta minte încât să fiu discret, s-o vizitez numai după ce se întuneca, să plec pe furiș înainte de răsăritul soarelui.

– Era văduvă?

– Își pierduse bărbatul într-un schimb de focuri din Derry. S-a mutat la țară. Era singură, de-asta s-a atașat de mine. Avea nevoie de cineva care să-i alunge frustrările sexuale.

Melissa se înroși la față. Reveni la pictură, începând să înconjoare casa cu pete de umbră verde-închis.

Reilly continuă:

– Eu îmi spuneam că era mai mult decât sex, deși toți mă contraziceau. Într-o zi, am primit un telefon la cazarmă, despre o bombă într-o casă. Când am ajuns, era prea târziu.

Melissa îl privi șocată. Reilly clătină din cap.

– Ieșise la timp. Nimeni n-a fost rănit, dar casa se făcuse praf. Am găsit-o în stare de șoc, țipând la mine să plec, să dispar. Mi-a spus că locul meu nu era acolo și niciodată n-avea să fie. Nu eram bun decât pentru un singur lucru – și avea dreptate, desigur.

Din nou îi învălui o tăcere prelungită. Vântul șuiera peste culmea colinei.

– Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai spune-o, adăugă el arțăgos.

– Ce să nu spun?

– Că n-a fost vina mea. Că nu eu am pus bomba.

– I-ai fi salvat casa, dacă puteai.

– Nu trebuia să încep un lucru pe care n-aveam cum să-l duc până la capăt. Construiam un castel cu temelie de nisip.

Melissa privi spre Bedford House.

– De-asta ai primit oferta Lordului Darby?

Rezemându-se într-un cot, Reilly dădu din cap, cu privirea în josul colinei.

– În prima zi când am venit din sat, pe jos, am văzut aceeași priveliște. Și mie mi s-a părut că arăta ca o casă din cărțile cu povești. M-am hotărât să-mi petrec aici tot restul vieții, dacă mă primea.

– Și te simți ca acasă aici?

Ridică ochii spre ea înainte de a răspunde:

– Da.

– Și nu te simți niciodată singur? Nu duci dorul celorlalte femei?

– N-au existat alte femei.

Câteva culori se amestecară, formând o pată urâtă. Melissa înjură, tamponând-o cu un șervețel. Reilly rămase în așteptare.

– Aseară, eram sigură că-n dimineața asta urma să plecăm.

– Mai avem o lună încheiată.

– Doar dacă nu cumva Helene și Reggie se ceartă. Atunci, ce facem? Nu sunt complet stăpână pe viața mea.

– Și tu te simți singură.

– O am pe Aurora și să n-aud o vorbă! replică Melissa, împungând aerul cu pensula spre el. Din vârf se desprinse un strop de vopsea, pătându-i cu albastru pantalonii, la un deget distanță de fermoar.

Melissa înmuie șervețelul în vasul cu apă, întinzând mâna ca să șteargă pata, pe negândite. Când văzu încotro i se îndrepta mâna, cotul i se retrase brusc înapoi lângă trup.

– Scuză-mă. Poftim.

Reilly luă șervețelul, cu un zâmbet strâmb, ironic.

– Mă șterg singur.

Înroșindu-se ca focul, Melissa se aplecă să-și adune materialele de pictură împrăștiate în jur.

– Nu m-ai lăsat să termin... spuse el.

– Te rog. Nu te întrerupe.

– Și mie îmi sunt dragi copiii. Și femeile, când sunt dornice de așa ceva.

Iarăși „dornicia“ asta! Melissa începea să se enerveze.

– Nu știu dacă s-o consider sinceritate, sau cea mai arogantă și încrezută...

Reilly aruncă șervețelul și se apropie, acoperind cu trupul lumina soarelui. Melissa înălță capul, ajungând cu nasul aproape la înălțimea petei albastre.

– O spun în singurul fel cum știu. Până ai venit tu aici, nu-mi lipsea nimic. Mă crezi sau nu, și locul tău e aici, la fel ca al meu.

– Dă-mi voie să știu eu mai bine.

– Oare chiar știi...?

Bombănind o aluzie la oamenii din Neanderthal, Melissa se răsuci pe taburet, închizând capacul trusei.

– Cred că-mi plăceai mai mult ca valet, Reilly. Numai fiindcă tu ai nevoie de o femeie, începi acum să…

Mâna lui i se afundă în păr. În loc s-o ridice spre el, își potrivi palma după forma capului. Abia apoi o trase, atât

de mult încât Melissa aproape că atinse cu bărbia materialul pantalonilor. Trupul lui emana tensiune și căldură.

– Întotdeauna am fost dispus să lucrez pentru ceea ce-mi doresc. Voi lucra și pentru tine.

– Asta ce-ar vrea să-nsemne?

– Că cele patru zile de grație au trecut.

Numai de nu i-ar fi fost vocea la fel de șuierătoare ca vântul...

– Eu n-am nici un cuvânt de spus?

– Ce-ai avut de spus, ai spus. În brațele mele.

– A fost un moment de slăbiciune.

– A fost momentul adevărului.

Ar fi putut s-o sărute. În schimb, îi dădu drumul. Porni cu pas săltat în josul pantei, conform vechilor formalități ale duelurilor. Ajuns la zece pași distanță, se opri, răsucindu-se în loc.

– Sunt hotărât să te am, Melissa. Cred că e cazul să fii avertizată.

Capitolul 7

Melissa intră în bucătărie la ora șapte punct. Imitând siguranța de sine a Helenei, merse spre masă, cu un zâmbet politicos, neluând în seamă privirile surprinse ale servitorilor. Dacă avea să mai stea acolo treizeci de zile, era hotărâtă să-i arate lui Reilly cât de ușor se integra.

Atâta numai că simțurile îi intrară în alertă imediat ce-l văzu. Lucirea din ochii lui îi spunea că o așteptase.

Stăpânindu-se, salută cu o înclinare amabilă a capului.

– Bună seara la toată lumea. Din moment ce luna asta vom lucra împreună, am găsit de cuviință să vă fac o vizită.

– Suntem onorați, răspunse Reilly, lăsând jos cuțitul cu care tăia friptura. Își șterse mâinile cu un șervet de in și porni încet spre ea.

Inima Melissei făcu o mică tumbă. Zâmbetul, însă, îi rămase fix ca al unui model.

Cu o privire întrebătoare, dar păstrându-și atitudinea protocolară, Reilly gesticulă spre ceilalți.

– Pe cei mai mulți i-ai cunoscut în treacăt. Permite-mi să fac prezentările. El e Crowley, grădinarul.

– Încântată.

Bătrânul cu chip zbârcit îi ignoră mâna întinsă, atingându-și fruntea ca și cum ar fi salutat cu degetul la șapcă.

– Asemenea.

Urmă șeful pazei, Haverford, apoi două cameriste, Cicely și Jenny, abia ieșite din adolescență, care chicoteau dându-și coate, în timp ce Melissa se îndrepta spre Martha, camerista șefă.

– Astă seară avem personal redus, comentă Reilly. Miller l-a dus pe Excelența Sa la Londra, iar ceilalți au liber.

Bucătăreasa, o femeie trupeșă, trecută de cincizeci de ani, cu ochi ageri ca de șoim, luă mâna Melissei într-ale ei.

– Bine ai venit, spuse ea. Să-ți pun o farfurie, scumpo.

– Mulțumesc foarte mult.

– Te simți bine, dragă? Îți place ceaiul? Știu că americanii îl beau altfel decât noi.

– E delicios. Și mă simt extrem de bine aici. Îmi pare rău că nu v-am cunoscut până acum.

Melissa se așeză într-un capăt al mesei, iar Reilly în celălalt. Bucătăreasa împărți zarzavaturile. Toți angajații îl tratau pe Reilly cu un respect vizibil. Și totuși, nici unul nu se apropia prea mult, nimeni nu trecea de barierele invizibile pe care le ridicase în jurul lui.

Nimeni, numai ea.

Nu peste mult, conversația începu să graviteze în jurul contesei. Cum era Helene ca stăpână? Severă? Dreaptă? Recunoscătoare? Oferea prime de Crăciun? Râzând, Melissa răspundea cu tact la toate întrebările.

O cameristă tânără trecu direct la obiect:

– Ce-o să se-ntâmple dacă Excelența Sa se însoară cu stăpâna matale?

Melissa tăcu, așteptând ca ideea să-și facă efectul. Dacă Reggie și Helene se căsătoreau, ea și Reilly aveau să fie împreună tot timpul, zilnic...

– Nu vom ști decât dacă se va întâmpla așa, murmură Reilly în locul ei, risipind tăcerea.

Altă cameristă abordă o nouă problemă:

– Și ce-o să ne facem dacă te însori tu, Reilly? Dacă ne părăsești pentru vreo doamnă? Atunci cum o să ne descurcăm?

– Casa asta binecuvântată e doamna inimii lui, bombăni Crowley.

Răspunsul lui Reilly se pierdu în râsul general. Când conversația reveni la subiectele cotidiene, Melissa îi surprinse privirea. Nu încăpea nici o îndoială pe cine o considera Reilly doamna inimii lui.

Bucătăreasa aduse garniturile pentru friptura de porc, uitându-se din când în când de la majordom la guvernantă și viceversa. Dar Melissa era prea ocupată ca să observe. Se simțea acceptată. Îi demonstrase lui Reilly că se putea adapta în lumea lui. Iar la momentul potrivit, peste o lună, peste un an, avea s-o poată părăsi la fel de ușor, fără nici o privire în urmă.

A doua zi dimineața, Melissa se hotărî să exploreze pădurea, căutând ruinele castelului aflat dincolo de marginea din sud a proprietății.

Porni cu scăunelul într-o mână și trusa de pictură pe umăr, până văzu printre copaci pereții albi ai unei căsuțe. Deasupra, acoperișul de crengi era îmbrăcat în mușchi verde și brun. Observă ferestruicile cu perdele în pătrățele albastre. Încântată și curioasă, începu să modifice priveliștea în imaginație, transformând-o într-o casă de pădurar unde prințesa se putea ascunde de lupul cel mare și rău.

Nu se așteptase nici o clipă ca din casă să-i iasă în întâmpinare însuși lupul.

Inima Melissei se opri în loc.

Reilly o privea nemișcat.

– N-am știut de casa asta... murmură ea.

Cu fața parțial umbrită de frunzele printre care strălucea soarele, Reilly o întrebă:

– Vrei să intri?

Dacă nu erau decât colegi, sosise momentul să se comporte ca atare. Aplecându-se ca să încapă pe ușa joasă, Melissa intră. La vederea interiorului răcoros, izbucni în râs.

– Dumnezeule mare, parc-ar fi o stație radio!

De-a lungul unui perete erau dispuse unele peste altele, câte patru, douăsprezece monitoare de televiziune. Camere video, în diverse stadii de demontare, stăteau pe un banc de

lucru zgâriat. Toate celelalte suprafețe erau acoperite de cabluri, sârme, suluri de izolier și un computer. Printr-o ușiță cu arcadă, Melissa văzu un reșou, un ibric și câteva farfurii nespălate.

– Credeam că e o căsuță primitoare, eventual locuința bucătăresei și a lui Crowley...

– Preferă apartamentul din casa mare. Asta-i ghereta de pază. De aici monitorizăm tot ce se întâmplă pe moșie.

– Haverford locuiește aici?

– Își împarte sarcinile între proprietatea noastră și alta. Azi lucrează dincolo.

Melissa își aminti că Reilly le dăduse o zi liberă aproape tuturor angajaților. Se întrebă dacă o făcuse intenționat.

– Arată destul de complicat, comentă ea, arătând cu capul spre monitoare.

– Din spirit de prevedere. După atentatul asupra mașinii Excelenței Sale, am considerat că e mai sigur așa. Deși nu ne paște nici un pericol real.

„Nu fi atât de sigur“, spuse Melissa în sinea ei, cu maliționzitate.

– A fost primul lucru de care m-am ocupat când am venit aici, adăugă Reilly.

Ochii Melissei se îndreptară spre patul îngust, nefăcut. Încăperea avea un aer de pustietate și nefolosință, detașat, impersonal. Cam ca Reilly, își spuse ea; observând, neimplicându-se, până când se apropia de femeia dorită.

– N-ar fi bine să fie mai aproape de casă? îl întrebă. N-ar fi mai sigur?

– Dacă lumea ar fi sigură, n-am avea nevoie de toate astea.

Iar dacă o femeie ar fi putut iubi un bărbat fără teama de a fi lovită, n-ar fi avut nevoie de atâtea ocolișuri.

Preferă să-și alunge gândul.

– Ei bine, cred că încep să pictez. Nu te deranjează dacă schițez casa, nu-i așa?

– Ești artistă.

– Cu diplomă de la colegiu.

– E o calificare tipică pentru o guvernantă?

– Intenționasem să fac munca asta numai vara. Dar mi-am schimbat planurile în ziua când am cunoscut-o pe Aurora. Am știut că-mi găsisem locul.

Reilly trecu între ea și ușă.

– Nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea ca locul tău să fie aici?

– Ce idee aiurită, pentru un om atât de practic ca tine!

– Îmi urmez instinctele.

Melissa își încrucișă brațele pe piept, hotărâtă în sfârșit să-l înfrunte.

– Am și eu prioritățile mele. Aurora...

– N-aș fi niciodată invidios pe un copil. Știu cât de mult contează pentru tine.

– Are nevoie de mine.

– Dar tu de ce ai nevoie?

– Să-mi încep desenul.

Reilly pufni.

– Femeile au nevoie și de dragoste.

– Altfel de dragoste decât cea pentru copii, sunt sigură, replică Melissa, aruncându-și pe spate o șuviță rebelă. Și-acum, dacă vrei să mă scuzi...

– Te temi să nu fii lovită?

Individul era ca o stâncă. Dacă el nu voia să se urnească, nimic nu-l putea clinti din loc.

– Reilly, într-o lună nu putem face mare lucru împreună. Numai dacă nu cumva îi vine Helenei vreo toană și ne ordonă să zburăm mâine la Paris.

– E genul?

Întrebarea o puse pe gânduri. De când sosiseră la Bedford House, Helene nu mai recursese la răsfățurile ei mondene. În preajma lui Reggie era relaxată și-și folosea farmecul și distincția fără obișnuitele ei mofturi. Părea fericită.

Și totuși...

– Helene și Reggie n-au nimic de-a face cu noi. Nu putem lega nici un fel de relație, în numai o lună.

– Ei au putut.

– N-o să dureze.

– O poți face și într-o zi, într-o oră. Numai s-o lași să se întâmple. Uneori, e de ajuns o singură privire.

Melissa înghiți în sec. Voise să iasă din încăpere cu capul sus și umerii drepți – iar Reilly o atinsese ca și cum ar fi fost un obiect de mare preț.

– Nu mai vorbi așa.

– Cum anume?

– Ca un romantic.

– Nu mă crezi.

Clătinând din cap, Melissa afișă cel mai disprețuitor zâmbet de care era în stare.

– Cine a fost?

– Cine-a fost cine?

– Bărbatul care te-a lovit.

– N-a fost nici unul. Pe nici unul nu l-am lăsat să ajungă atât de aproape.

Voise să sune ca un avertisment, nu ca o confesiune. Îi văzuse pe bărbații loviți de mama ei, sau pe cei care o loviseră pe aceasta. Dragostea nu era demnă se încredere sub nici o formă. Pasiune, atâta era și nimic mai mult. Fugară, efemeră...

– Nicicând nu te-aș lovi... spuse Reilly, reluându-și accentul din Yorkshire. Nicicând nu te-aș minți.

– Pe mine însămi nu vreau să mă mint. Nu vreau să-ncep să cred în fantasme.

– Asta-i o fantasmă? întrebă el, atingându-i ușor sânul cu dosul palmei.

Plămânii Melissei încremeniră, umplându-se cu un vid înghețat, dureros.

– Când e vorba de iubire, femeile se mint singure. Cât de importantă e, cum nu pot trăi fără ea... Ne clădim niște speranțe la înălțimea cărora nu se poate ridica nimeni.

– Tu n-o faci.

– Dragostea amăgește oamenii, apoi piere. E ca gripa: îți trece până la urmă.

Ochii răbdători ai lui Reilly încă n-o eliberaseră din plasa lor; își ridică încet dosul mâinii, până pe gâtul ei.

– Nu face asta.

– Te doresc.

– Am să plec.

– Poți să rămâi.

– N-o să meargă.

– Dacă nu vrei să crezi, nu ți-o cer. Să știi numai un lucru, sunt la dispoziția ta. Zi și noapte. Oricât dorești. Pentru orice dorești.

– Nu mă mai atinge! îi ordonă ea, cu răsuflarea tăiată.

Reilly clătină din cap, cu umbra unui surâs pe buze.

– Ăsta-i un lucru pe care nu-l pot face.

– Credeam că Reilly cel puternic și minunat e în stare de orice.

Reilly voia s-o facă să creadă în iubire. Și nu reușise. O săptămână nu fusese de ajuns. Poate că nici o lună n-ar fi fost. Dar o oră...? Cine știe?

Își deschise palma, trecându-și degetele peste bluza ei de bumbac. Dragostea consta din multe, iar Melissa nu credea în nici una dintre ele. Nu avea încredere în blândețe. Afecțiunea o speria de moarte. Cât despre comuniune, nu-i dezvăluise nimic din viața ei trecută.

Potrivindu-și degetele pe gâtul ei, Reilly o trase spre el. Îi simți împotrivirea, îi văzu gura crispându-se. Îl ruga din ochi să se oprească. Nu se opri.

Îi atinse buzele cu ale lui.

Melissa începu să tremure, topindu-se treptat-treptat.

– Asta e, fetițo...

Pleoapele ei se închiseră, cu o mișcare tremurătoare. O cuprinse în brațe. Blând și umed, sărutul se prelungi câteva momente... câteva minute. Într-un târziu, Melissa se îndepărtă, trăgându-și respirația.

– Deci, ești de acord cu mine. Nu poate să dureze.

Reilly era de acord. Poate că, undeva pe parcurs, Melissa observase că o altă cale de a iubi o femeie consta în a fi întotdeauna de acord cu ea. O sărută din nou.

Pas cu pas o simți contopindu-se cu el, două trupuri devenind unul singur. Când îi acoperi sânul cu palma, cea care tremura era mâna lui.

Mâinile ei erau sigure și mătăsoase, cuprinzându-l pe după gât.

– Ai avut dreptate. În bucătărie, vreau să spun. Te doresc – sunt într-adevăr dornică... A trecut atâta timp...

Această mărturisire neașteptată îl zgudui pe Reilly până-n adâncul sufletului.

– Cât a trecut? întrebă el, cu o ușoară înăsprire a glasului.

– Prea mult.

Reilly își stăpâni un moment patima, dorindu-i confidențele la fel de mult pe cât îi dorea și trupul.

– Vorbește-mi despre ultimul bărbat din viața ta.

– N-au fost prea mulți.

– Eu mi-i imaginam stând la coadă.

Melissa râse, mulțumindu-i cu o privire sfioasă pentru acest compliment.

– În colegiu, mă așteptam ca prietenii mei să termine studiile și să pornească pe alte căi. Și așa au făcut.

Felul nepăsător în care ridică din umeri umplu sufletul lui Reilly de revoltă.

– Uneori, mă întreb dacă nu cumva eu i-am alungat.

Nu i-o spusese niciodată. Involuntar, Reilly o strânse și mai tare, încordat, într-un contrast total cu mișcările ei unduitoare, complet relaxate.

– De ce faci asta, Reilly? Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că încerci să mă seduci.

Acesta ea secretul lui. Nici pe masa de tortură nu i l-ar fi putut smulge cineva. Se aplecă s-o sărute.

Melissa își retrase capul, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

– Nu crezi în toate aiurelile alea despre dragoste, nu-i așa?

– Nu... scrâșni el.

Îi cântări răspunsul cu seriozitate.

– Avem o aventură și nimic mai mult.

Minciunile se adunau în gâtul lui. Îi spusese atât de mult din adevăr cât ar fi putut ea să accepte.

– Ești o femeie frumoasă. Te doresc.

– Serios?

Mai mult decât orice pe lume.

Melissa își frecă nasul de gâtul lui.

– Mă dorești? întrebă ea pe un ton glumeț.

O dorea din prima zi când o văzuse, lângă elicopter, tremurând de frică și încordată de curaj. Femeia spirituală,

încrezătoare, generoasă, pe care o întrezărise lângă Aurora, și cea vulnerabilă, precaută, pe care o văzuse în momentele indiscrete – și le dorea pe amândouă.

Își drese glasul.

– Niciodată nu mi-am dorit mai mult ceva.

Vorbea prea insistent. Melissa îi aruncă o privire dojenitoare.

– Numai să nu-mi spui că e pentru toată viața.

Dacă nu era să fie, amintirile aveau să rămână, cu siguranță. Nu se îndoia.

– Dacă sex dorești, atâta va fi.

– Bine.

Melissa îi privi cămașa, desfăcându-și degetele peste pieptul lui. Îi evită ochii.

– N-am să te dezamăgesc.

Apoi, îl sfredeli cu un zâmbet.

– La sfârșit, am să plec. Nu mă voi agăța de tine. N-am să plâng. Am să-mi iau cu mine amintirile și-mi voi vedea de drum.

Singurul adevăr se găsea în bătăile inimii ei, în felul cum mirosea, în gustul buzelor și al gurii...

– Ești extrem de bun cu mine, Reilly.

– Încerc, Miss.

Spre enorma lui ușurare, Melissa râse. Spre imensa lui deznădejde, îl apăsă cu sânii pe piept și-și frecă nasul de obrazul lui.

– Ești un om bun. Chiar și când joci rolul celui mai încuiat valet din lume.

Încuiat, închis – iar camera era la fel de închisă, de înăbușitoare. Reilly o împinse spre dormitor și se aplecă peste pat pentru a deschide ferestruica. Perdelele fluturară în vânt. Apoi, se întoarse.

Când Melissa dădu să facă un pas înainte, nesigură pe picioare, o prinse în brațe. O culcă pe pat dintr-o mișcare, întinzându-se lângă ea.

– Am visat clipa asta, șopti Melissa.

Nu era vis. Reilly își trecu mâna peste coapsele ei, pentru a-i dovedi că era adevărat.

– Spune-mi că nu-i adevărat.

Melissa râse încetișor.

O sărută, iar ea își ținu respirația. Începu s-o guste, peste tot, gâtul, sânii, pântecul...

– Spune-mi că nu-i adevărat.

Nu mai putea vorbi. Încercă să-și întoarcă fața; Reilly n-o lăsă. O săruta, privind cum îi tremurau pleoapele, simțind cum îi tremura și trupul.

– Reilly.

N-avea să se mai oprească, nu înainte de a-i spune tot ce avea de spus, cu mâinile, cu gura, cu trupul. Cu dragoste.

Cu orice în afară de cuvinte.

Capitolul 8

Din șemineu se răspândea un miros acru de piatră rece și funingine învechită. Reilly își trase un scaun și se așeză, imaginându-și focul trosnind, o cameră plăcută, o femeie așteptându-l în așternutul răvășit.

Făcând ghemotoc un ziar vechi, îl aruncă în cămin și răsturnă un buștean peste el. Scăpără un chibrit, privind cum se aprindeau flăcările.

După câteva momente, Melissa intră în cameră. Își luase pe ea bluza largă și lungă, aproape ca o rochie. Tivul i se unduia în jurul coapselor, mângâind picioarele suple pe care Reilly le simțise cu câteva minute în urmă încolăcindu-i șoldurile.

După ce ezită, pe pardoseala rece, Melissa se apropie.

N-o putea privi în ochi. În sufletul lui, furia se încolăcea ca sârmele unei bombe cu ceas. Nu-i plăceau prefăcătoriile.

Nu-i convenea că se folosise de ea numai pentru a dovedi un lucru. Chiar dacă acel lucru era faptul că o iubea, cu trup și suflet.

– Nu vrei să te întorci? îl întrebă Melissa

Cât curaj trebuia să aibă o femeie, își spuse el, posomorât. Nu era de mirare că dragostea le punea pe fugă.

– Nu mai am obiceiul să mă furișez pe fereastră.

– Ce vrei să spui?

Reilly luă o înghițitură de ceai rece, pentru a-și limpezi glasul răgușit de furie.

– Făceam dragoste cu Clare, fugeam pe fereastră și până-n zori eram înapoi la cazarmă. Camarazii găseau că era o distracție nemaipomenită. Când s-a ales praful de tot, mi-am spus că niciodată n-am să mai fac asta. Niciodată nu voi mai iubi o femeie care să nu fie a mea, undeva unde nu-mi am locul.

Melissa lipăi desculță până în spatele lui, pentru a-i pune o mână pe umăr.

– Locul tău e aici.

– Știu.

Brusc, Reilly se aplecă înainte, amestecând prin cenușa rece din cămin, pentru a încerca să aţâțe o flacără. Când reveni la loc, mâna ei nu mai era acolo.

– Acum mai trebuie să găsesc femeia.

Dacă aceste cuvinte o dureră, Melissa nu arătă.

– Nimeni nu poate ști ce se va întâmpla cu Reggie și Helene. Până nu aflăm, nu putem face nimic.

Reilly lăsă tăcerea să se prelungească. Ceea ce tocmai făcuseră nu însemna nimic pentru ea? Nu putea fi a lui - i-o spusese cu gura ei.

– De-asta ai plecat? întrebă ea încet.

De-asta ai plecat din pat? ar fi fost întrebarea completă.

– Dacă mă culc cu o femeie, vreau să mă culc în patul ei, să mă trezesc în brațele ei, să spun că e a mea și să știu că ăsta-i adevărul. Vreau să am încredere că relația noastră va dura. Tu nu dorești același lucru? Sau îl dorești? întrebă el, aruncându-i o privire.

Melissa arăta la fel de dezamăgită pe cât se simțea Reilly.

– Ne-am înțeles.

– Într-adevăr.

Cum putuse crede că s-ar fi răzgândit într-o oră? Era încăpățânată, îndărătnică, lipsită de inimă.

– E timpul să mă îmbrac.

– Ai fost satisfăcută?

Întrebarea lui scurtă o opri în loc. Pe sub zâmbetul ei se simțea o undă de tristețe.

– Ai fost foarte blând.

Reilly preferă să-și păstreze pentru sine râsul brutal.

– Atunci, nu mă prea cunoști.

O simți ezitând în ușă, așteptând încă ceva – o încurajare, o mângâiere, tandrețea pe care o arată un bărbat după ce a făcut pentru prima oară dragoste cu o femeie. După câteva momente, Melissa închise ușa dormitorului în urma ei.

De ce? se întrebă Reilly. Acceptase tot ceea ce-i dăruise el – atâta vreme cât își închipuiseră că era numai sex. Acum de ce se arăta rănită?

Fiindcă e femeie, tolomacule!

Reilly scuipă o sudalmă. N-ar fi trebuit să joace după regulile ei. Trebuia să-și urmeze instinctele, s-o iubească așa cum merita să fie iubită.

Dintr-o mișcare a mâinii, aruncă restul de ceai în cămin. Flăcările pe care se chinuise să le aprindă se mistuiră, dispărând într-un nor de fum cenușiu murdar.

Melissa stătea culcată în cada de la baie. Intrase în casă prin bucătărie, spunându-i bucătăresei că n-avea să coboare la cină. Apoi fugise în camera ei, prea agitată ca să poată sta la un loc. Adunându-și halatul și alte câteva lucruri, pornise în explorare, așa cum făcea Aurora, până când găsise legendara baie despre care îi vorbise Reilly, cea cu șemineu și faianță de culoarea Mediteranei în iulie.

Ceea ce se întâmplase, se întâmplase. Era o femeie în toată firea. Știa cât de superficială și scurtă putea fi dragostea.

Măcar de data asta dacă ar fi durat puțin mai mult...

Îi ordonă inimii să tacă, trăgându-și unghiile peste bucata de săpun.

– N-ai să faci asta. N-ai să te-apuci să ghicești gândurile nimănui, să regândești, să critici, să ne acuzi pe vreunul dintre noi.

Lăsă săpunul în apă, ca o mină marină, și se scufundă până la bărbie.

– Un moment de chimie pură, atâta a fost. Pofta carnală n-are nimic romantic. Nici romantismul nu e romantic.

Ar fi putut să fie puțin mai atent, nu s-o lase singură acolo, în dormitor.

– Și cine i-a spus că te simți bine așa? Că-ți place să stai singură?

Nu se putea să-l iubească. Gândul de a-l iubi o îngrozea. Iubirea însemna pierdere, întotdeauna.

– Și dacă l-am și pierdut?

Închise strâns ochii. Era hotărâtă ca data viitoare să dea clar de înțeles cum stăteau amândoi.

Focul trosni. O scândură scârțâi dincolo de ușă. Melissa deschise ochii.

Reilly deschise ușa.

Cufundată în apă până la bărbie, Melissa strânse în mâini marginile căzii.

– Scuză-mă dacă nu mă ridic.

Abia dacă o băgă în seamă. Cu brațele pline de prosoape și o cutie cu lumânări albe și groase, Reilly se îndreptă spre spălător.

– Baia asta e rareori folosită. M-am gândit că domnișoarei i-ar prinde bine câteva prosoape în plus.

Poftim, acum o lua cu „domnișoara"! Își lua aerul ăsta enervant de încrezut, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei.

– Mai doriți un lemn pe foc?

Melissa îi aruncă o privire cruntă, străbătută dintr-o dată de furie.

– Nu mi-ar strica puțină căldură în plus.

Reilly își îndreptă umerii, brusc, ca și cum i s-ar fi înfipt un cuțit între omoplați.

– Foarte bine, Miss.

– Nu te-am așteptat aici, continuă ea, cu bărbia ridicată sfidător.

– Eram în grădină. Am văzut lumina din turn.

Și-l imagină hoinărind prin grădină noaptea. Parcă ar fi simțit mirosul plantelor și al florilor. În spațiul restrâns și umed al băii, recunoscu aroma familiară a pielii lui. O potopiră amintirile. Sub apă, își apropie coapsele.

Glasul lui scrâșnea aspru ca pietrișul.

– Personalul e liber în seara asta. N-aș fi venit, dacă nu eram sigur de discreție.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

Nici n-ar fi cerut altceva.

– N-ai venit la cină.

– Mi-a trimis bucătăreasa un sandviș.

Rămăsese pe noptiera ei, neatins. Nu avea poftă de mâncare.

Spre surprinderea ei, Reilly se așeză pe marginea vetrei, cu coatele pe genunchi, privind-o lung.

– Ar fi trebuit să spun mai mult.

Inima Melissei se poticni în piept.

– Nu te scuza.

– Te-am rănit. Am promis să n-o fac niciodată.

Iar mie mi-e teamă că te iubesc, replică ea în gând. Și am promis să n-o fac niciodată.

Își drese vocea.

– Nu trebuie să spui nimic, Reilly. Ne-am înțeles că nu amestecăm dragostea. N-am plănuit ceea ce s-a întâmplat.

– Și ne vom purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

I-ar fi fost imposibil – la fel de imposibil cum i-ar fi fost și să uite totul.

– A fost un simplu act fizic.

– Într-adevăr.

Sub apă, degetele picioarelor ei găsiră bucata alunecoasă de săpun și o apucară.

– Casa asta nu-i atât de mare.

– Știu cine în care parte din ea este, și când. Și când e liberă casa din pădure.

Îi propunea să se întâlnească din nou.

– Pot fi discret, adăugă el scurt.

„Nu vreau să fii discret cu mine!“ îi venea să strige.

– Poate ar fi mai bine că terminăm chiar acum.

– N-a fost decât începutul.

– Ne-am lăsat duși de val, Reilly.

– Am mai făcut-o și înainte.

– Mai departe.

– Dincolo de lună și mai departe.

Îl privi încruntată, înroșindu-se în obraji.

– Nu e nevoie să te porți cu tact; m-am simțit la fel de bine ca tine.

– S-ar fi putut și mai bine.

Umilința de care fugise toată seara o cuprinse dintr-o dată.

– Ai vrea să fii mai sincer?

– Dacă ai putea, ai desface totul?

Melissa își cuprinse mijlocul cu brațele. Genunchii îi ieșeau din apă, ca două insule pustii în mijlocul unei lagune albe.

– Nu.

– Eu, da.

Îl privi surprinsă.

– În vechea mea meserie, omul nu are decât o singură șansă. Cu tine, mi-aș dori o a doua șansă.

Camera era atât de mică, încât dacă întindea mâna l-ar fi putut atinge. Nu-și desprinse mâinile de trup.

– Nu vorbești serios.

– Te-am mințit.

Nu voia să audă. O sedusese cu pasiune, cu tandrețe. Nici un bărbat nu se mai purtase așa cu ea, acordându-i toată atenția, anticipându-i fiecare reacție.

O mințise.

– Nu cred, spuse ea.

– Te iubesc. M-am prefăcut că nu te iubeam. Putem continua să ne prefacem, sau putem fi sinceri.

Respirația Melissei se opri. În baie se făcu frig, ca și cum cineva ar fi deschis fereastra turnului. Melissa se ridică în picioare, șiroind de apă. Nu-i păsa că Reilly o vedea – nu era nimic nou pentru el. Voia să ia un prosop.

Reilly luă unul încă înainte de a i-l cere.

– N-ai nici o treabă să mă iubești, Reilly.

– Treaba mea e să le dau oamenilor lucrurile de care au nevoie.

– Atunci, dă-mi prosopul. Te rog.

Stând în picioare, îl domina de la înălțimea căzii, poruncitor – o roșcovană cu ochii verzi scăpărători și o panglică verde udă pe piept. Reilly retrase puțin prosopul, atât cât să nu-l poată ajunge.

– Am spus să-mi dai prosopul.

N-avea chef de joacă. Apucă un capăt al prosopului și îl smuci. Picioarele îi alunecară sub trup. Țipă, iar Reilly o prinse în brațe.

Neintimidată, Melissa încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul!

– Ești pe teren alunecos.

– Dă-mi drumul când îți zic!

– Numai când vei fi în siguranță.

– Am să țip!

– Dacă te-ar putea auzi cineva de-aici, legenda n-ar mai exista, replică el pe un ton rezonabil.

– Care legendă? întrebă Melissa, de la un milion de kilometri distanță.

– Legenda nefericitei Lady Ann, soția celui de-al treilea Lord Darby.

– Doar n-o fi murit aici? întrebă ea. A legat-o în lanțuri, sau ce i-a făcut?

– Aici se întâlnea cu amantul ei. Timp de aproape douăzeci de ani. Nu s-au putut căsători niciodată.

– Și asta-i chiar o tragedie atât de mare? Se aveau unul pe celălalt.

– Dar numai pe furiș.

Reilly reușise s-o stăpânească. Acum, dorea ca și ea să se simtă stăpână pe el. Ridicându-i o mână, începui să-i sărute fiecare deget și să-i lingă palma.

– Te-am prevenit, spuse el. Am de gând să te iubesc cât de mult o fi să fie...

Avea s-o iubească până când nu mai putea să nege că sentimentele dintre ei erau reale, până când știa că era a lui.

Pe buzele Melissei se ivi un surâs. Îi dădu drumul, pentru a-și plimba mâinile pe pieptul lui, trăgându-l spre ea.

– Atunci, mai bine să începem.

Impunătorul Rolls-Royce apăru la curba aleii. În timp ce încetinea, toți cei de pe trepte se îndreptară puțin de spate, așteptând ca Miller să coboare și să deschidă portierele.

Melissa simțea durerea ușoară din mușchii încordați. Sânii îi erau sensibilizați, îngreunați dulce. Picioarele îi tremurau. Dorința o ardea ca jăraticul într-un cuptor. Își atinse gulerul de dantelă, pentru a se asigura că-i acoperea bine urma ultimei mușcături drăgăstoase a lui Reilly. Involuntar, întinse mâna spre a lui.

Reilly evită gafa, făcând un pas înainte.

– Bine ați venit acasă, Excelența Voastră. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

Zâmbind radios, Reggie coborî din automobil. Miller o ajută pe Helene să coboare de pe canapeaua din spate. Imediat, Reggie o cuprinse în brațe.

– Minunată, Reilly. Minunată. Crowley, Melissa... salutări tuturor!

– Bună, Melissa, gânguri Helene. Ne-ai lipsit îngrozitor.

Aurora sări din mașină, zbughind-o pe lângă mama ei, pentru a o izbi pe Melissa în plin, într-o îmbrățișare strânsă.

Dintr-o dată, toate grijile Melissei se risipiră. Cum s-ar mai fi putut gândi și la altceva decât la acea zvârlugă de energie și voie bună?

– Ți-a plăcut în călătorie, păpușică?

– Am văzut „Grădina secretă"! Și Trafalgar Square! Și British Museum. Sunt acolo atâtea pietre de la toate mormintele alea vechi, și dinosauri, și Tuten... Tuti... Tutu...

– Tutankhamon?

– Da! Îl știi?

– Numai din vedere.

– Era îmbrăcat tot în aur și avea masca aia, cred că o mie de kile cântărea...

Melissa îi zâmbi Helenei.

– Bine ați venit.

Helene oftă melodramatic.

– Mă tem că a păstrat toate astea pentru tine. O să te inunde cu anecdote.

– Fetița a fost perfecțiunea întruchipată, declară Reggie. O adevărată plăcere.

– Și plină de energie! adăugă Helene. Niciodată nu mi-am dat seama cât talent ai să-i găsești ocupații.

Melissa pricepu aluzia.

– Acum vom merge în camera ei, dacă vreți. Îmi poți povesti totul acolo, păpușă.

– Nu uitați să coborâți la cină! mai strigă Helene peste umăr, în timp ce pleca împreună cu Reggie.

– Da, doamnă, desigur.

Apoi, Melissa îi zâmbi fetiței, care turuia încontinuu.

– Vorbești de parcă ai avea în cap toată Londra.

– Ooooh! se tângui Aurora, apucându-se cu mâinile de tâmple. Toată Londra, aici?

– Aici a intrat, și pe-aici o să iasă, răspunse Melissa, atingându-i cu un deget fruntea, apoi buzele.

În clipa următoare, Aurora îl zări pe Reilly, care-l ajuta pe Miller să descarce bagajele din Rolls-Royce. Îl trase de mânecă.

– Reilly, ar fi trebuit să vii și tu. În oraș a explodat o bombă. A răsturnat un autobuz cu etaj!

– Am auzit la radio, fetițo. Noroc că n-au fost victime.

– Tati n-a vrut să mergem să vedem. Eu aș fi vrut să mă duc...

Melissa și Reilly schimbară o privire.

– Trebuie să-l numești „domnul“, îi aminti Melissa cu blândețe.

– A zis că-i pot spune Tati. Sau Reggie. Dar mămica a spus că Reggie nu se cuvine, în familie.

– În familie, hmm...? repetă Reilly, scoțând încă o valiză din mașină.

– Cred că v-ați înțeles destul de bine, comentă Melissa.

Aurora îi trase pe amândoi spre ea, nerăbdătoare să le dea o informație urgentă. Se aplecară atât de mult încât capetele li se atinseră.

– Mămica îl place foarte mult, șopti ea.

– Serios? murmură Melissa.

Stăteau atât de aproape, încât simțea mirosul aftershave-ului lui Reilly și al apretului din guler. Îi distingea punctișoarele aurii din ochii de chihlimbar.

– Tu ce crezi? întrebă Aurora.

Reilly se ridică, aranjându-și vesta.

– Cred că în casa asta e mare nevoie de o nuntă.

– Nu-i da speranțe prea mari, îl preveni Melissa.

– Eu credeam că așa trebuie să fie speranțele, mari, replică Aurora. Dacă ai speranțe mici, ce câștigi? Nu-i așa, Reilly?

Melissa n-avea chef să se lase fermecată de precocitățile fetiței de cinci ani. Îi aruncă lui Reilly o privire de avertisment.

– Hai, contrazice-mă.

Reilly îi studie atitudinea bătăioasă și trase concluzia că, într-adevăr, discreția era partea cea mai bună a virtuții.

– Am spus că în casa asta e nevoie de o nuntă. Am precizat cumva că trebuie să fie a lor?

Și o țintui cu o privire care ar fi putut aprinde feștilele lumânărilor.

Inima Melissei aproape că se opri în loc.

Aurora ceru să afle cine se căsătorea, dacă nu mămica ei.

– Nimeni, se răsti Melissa.

O luă de mână și porniră spre casă.

Râsul inimos al lui Reilly le urmări până în cameră. Auzi acolo, o nuntă! Melissei numai de râs nu-i ardea. Nu avea de gând să-și facă prea mari speranțe.

Dar în suflet îi răsunau cuvintele logice ale Aurorei: Eu credeam că așa trebuie să fie speranțele, mari!

Capitolul 9

– Fetița a adormit?

– Pe termen lung!

Ceasul din hol bătu de unsprezece. Reilly stătea lângă Melissa, care arunca o ultimă privire spre fetița adormită, din ușa camerei. Îi ținea mâna pe talie, familiar, puternic, sugestiv, dând clar de înțeles că se aștepta să-l urmeze când își termina treaba.

În timp ce se îndepărtau, îi spuse încet:

– La noapte, contesa va dormi în camera Excelenței Sale.

Melissa nu fu surprinsă. Îi văzuse la cină. Pasiunea dintre ei era un motiv în plus pentru a-i acorda Aurorei și mai multă atenție. Melissa îi citise cu o jumătate de oră mai mult, atât ca s-o calmeze, cât și pentru a amâna inevitabila întâlnire cu Reilly.

Se opri în fața propriei ei camere. Degeaba i-ar fi cerut să nu intre. Avea cheia.

– Ce dorești?

Reilly își lăsă trupul să răspundă în locul lui. Se apropie, înghesuind-o la perete. Buzele lui le atinseră pe ale ei, urcând apoi peste obraz, gene și frunte.

– Ești caldă.

– Din cauza vinului de la cină.

O apăsă puțin mai tare, privind-o în ochi.

Melissa nu-și putea desprinde privirea din ochii lui, cum nu-și putu stăpâni nici șoapta gâtuită:

– Dacă faci toate astea, mă săruți, mă atâți... de ce nu mă iubești?

– Te-aș putea întreba același lucru.

– Refuzi să faci dragoste cu mine.

– Am făcut.

– Știi ce vreau să spun.

– Pot să mă culc cu tine?

– Cu condiția să pleci înainte de a se trezi Aurora.

– Pot să mă culc cu tine tot timpul de-acum încolo?

– Știi că așa ceva nu se poate. Helene...

– ...și Reggie. Sunt îndrăgostiți.

– S-ar putea termina totul mâine.

– Sau ar putea să dureze o veșnicie. Ce legătură are asta cu noi?

– Cea mai importantă legătură. Dacă Helene pleacă, va trebui să plec și eu.

– Vreau să rămâi aici.

N-o asculta.

– Te vreau aici... Și aici...

Îi depuse un sărut îmbătător, pe gât. Desfăcându-i cordonul halatului flaușat, își strecură mâna înăuntru. Îi mângâie trupul prin cămașa de noapte pe care i-o cumpărase Aurora de la Londra. Era modestă, de flanelă, ca a unei eleve. Reilly o atingea de parcă ar fi fost din mătasea cea mai fină.

– Te iubesc.

Știind ce urma, Melissei îi era cu atât mai greu să reziste. O atingea, iar ea se topea, cu tot trupul tremurându-i de nerăbdare.

– Atunci, iubește-mă.

Cu un mormăit, Reilly deschise ușa dormitorului și o împinse pe Melissa înăuntru. Picioarele li se încurcară, apoi Reilly îi ridică poalele cămășii de noapte până la genunchi.

– Am să te iubesc așa cum știu eu.

– Nu te opri.

– Nu mă voi opri niciodată. Mă crezi?

Nu putea să nege ceea ce-i făceau mâinile lui, felul cum i se însuflețea pentru el toată făptura, înfierbântată, umedă, gata să-l primească. Reilly o atinse cu degetul mare. Parcă ar fi străbătut-o un șoc electric.

– Crezi că te iubesc?

O atinse din nou. Și din nou.

– Da... Te rog...

Genunchii i se înmuiară și, când se ținu de el, unghiile i se înfipseră în bicepșii lui.

Reilly se lăsă într-un genunchi, sărutând-o până când Melissa se arcui pe spate, cutremurându-se.

– Spune-mi că mă iubești.

Nu putea, cum nu putea nici să oprească acel val de dorință care o străbătea, purtând-o cu sine tot mai repede, tot mai departe...

– Iubește-mă... șopti ea.

Îi simțea eforturile de a se stăpâni, poziția rigidă, puterea abia controlată.

– Te doresc.

– Ești a mea? întrebă Reilly, luându-i fața între mâini. Sărutările nu sunt răspunsuri. Spune-mi.

Ajunsese gata să cedeze. Putea să-l aibă atunci, pe loc, să-l facă s-o iubească.

– Stai cu mine la noapte.

– Voi rămâne. Cu o condiție.

– Iubirea adevărată e necondiționată.

Reilly scoase o înjurătură scurtă.

– Iubirea e un angajament, sau nu e nimic.

Arcuindu-și mâna peste tendoanele încordate ale gâtului lui, Melissa îl simți cum tremura.

– Asta înseamnă nimic?

– Între noi trebuie să fie mai mult decât sexul. Te iubesc.

Începea să urască sunetul acelor cuvinte, obligațiile pe care le implicau. O străbătu un fior rece. Făcu un pas împleticit înapoi.

– Dacă nu faci dragoste cu mine, pleacă.

Îndoindu-i gânditor între degete pliurile cămășii de noapte, Reilly începu să i-o aranjeze la loc.

Melissa îl plesni peste mână, pornind spre patul cu baldachin.

– Somn ușor, îi ură el.

– Du-te dracului!

În timp ce deschidea ușa, Reilly chicoti:

– Ești o femeie complicată, ba bine că nu.

Melissa aruncă spre el cu o pernă. Reilly o prinse din zbor, cu o mână. Aranjând-o cu grijă, o puse pe un fotoliu.

– Noapte bună, Miss.

A doua pernă lovi ușa, cu un zgomot înfundat.

– Și să nu te mai prind pe-aici!

Melissa își petrecu restul săptămânii în camera Aurorei, învățând-o pe fetiță cum să-l reconstituie pe Tutankhamon din acuarele și ținându-i scurte lecții de istorie a Egiptului. Toate îi reușeau de minune, cu o excepție: încercările de a-l uita pe Reilly.

Era umilitor ca un bărbat să-i facă declarații de dragoste și să se mărginească la mângâieri – fie și de genul cel mai intim.

– Preludiu, spuse Aurora.

Doamne ferește, doar nu gândise cu voce tare?!?

– Ce-ai spus, iubito?

– Înainte de piesă. Așa se numea. Și piesa a fost minunată. Știi vreunul dintre cântece? Toate biletele se vânduseră, dar Reilly ne-a făcut rost. Reggie zice că Reilly e în stare de orice.

Melissa îi adresă un zâmbet bolnăvicios. Reilly era într-adevăr în stare și făcea orice – mai puțin dragoste...

Aurora o privi lung, apoi îi puse dosul mâinii pe frunte.

– Pari distrată, iubito. Ai febră? Ai dormit bine?

Imitația perfectă a Helenei o făcu pe Melissa să râdă ușor. Fetița creștea atât de repede...!

Mâna mică a Aurorei i se legănă prin dreptul ochilor, readucând-o la realitate.

– Ce s-a întâmplat?

– Avem un musafir.

– Un ce...? întrebă Melissa, întorcându-se.

În ușa deschisă stătea Reilly, impecabil ca de obicei. Melissa se întrebă dacă mai observase și altcineva povara nevăzută care-i apăsa umerii în ultima vreme, tensiunea ce-i îngreuna ochii.

Simți că-i creștea inima.

– Vrei ceva?

Expresia lui chinuită spunea totul. Cu un mare efort de voință, Reilly reuși să salveze aparențele.

– Voiam să știu unde să le pun pe astea, spuse el, împingând în cameră un cărucior de ceai plin cu flori.

Melissei i se opri respirația.

– Care buchet e pentru noi?

– Toate.

Și îi întinse o carte de vizită.

Melissa o citi, înroșindu-se ca focul. Apoi și-o lipi de piept, înainte ca Aurora să vadă textul.

– Ce scrie? se interesă fetița.

Cu o mână tremurătoare, Melissa o bătu ușurel peste nas cu plicul.

– Nu fi băgăreață.

Privind în gol, ca un soldat în fața plutonului de execuție, Reilly se legănă înainte și înapoi pe călcâie.

– Florile sunt de la mine, fetițo. M-am hotărât să-mi iau libertatea de a-i face curte lui Miss.

– Adică, cum? întrebă Aurora.

– Adică...

Reilly tuși în pumn.

– Scuză-mă. E ceea ce îi face și Excelența Sa mamei tale. Îi trimite flori, o invită la picnicuri, îi toarnă vinul în pahar...

– O ține de mână?

Cu o privire scurtă spre Melissa, Reilly răspunse:

– Dacă-i dă voie...

– O giugiulește când nu se uită nimeni?

Melissa pufni indignată.

– E clar că cineva iar a tras cu ochiul pe furiș!

Neluând în seamă aluzia, Aurora se opri în fața lui Reilly, cu mâinile la spate, ca un general trecându-și în revistă trupele.

– Ai de gând să-i mai trimiți și alte flori lui Miss?

– Da, fetițo, așa am de gând.

– Și baloane?

– Dacă le primește.

– Și dulciuri? Știi, îi plac foarte mult.

Privirea lui săgetă un moment spre dreapta.

– Serios?

– Da' arahide nu, totuși. Îi plac numai alea cu miez moale.

Reilly luă din nou poziția drepți.

– Atunci, acadele cu miez moale vor fi, fetițo.

– Și încă ceva. Trebuie s-o numești altfel.

– Miss e insuficient?

– Răspunde oricum i-ai spune, dar mămica îl numește pe Reggie într-un fel anume. El e inam... imam...

Se încruntă, încercând să-și amintească.

– Inamorato, scrâșni Melissa printre dinți. E în italiană.

– Inamorato, repetă Reilly, savurând fiecare silabă.

– Ce înseamnă? întrebă Aurora, uitându-se de la unul la altul.

Reilly gândi cu repeziciune, înainte de a răspunde grav:

– Înseamnă scumpișor.

Aurora zâmbi. Era clar că guvernanta ei cea încruntată și valetul ca un soldățel de plumb aveau nevoie de câteva lămuriri.

– Reggie i-a cumpărat lui mămica o mulțime de crizi... cri... cri-zan-te-me! La Londra. O cameră întreagă!

Reilly știa. El le comandase. Așa îi venise și ideea cu florile pentru Melissa. Dacă știa să curteze o contesă, ar fi trebuit să poată face curte și unei guvernante.

Din păcate, guvernanta nu se prindea în joc.

– Nici o floare, declară ea. Nici un balon, nici un picnic...

– Credeam că fetiței i-ar plăcea un picnic...

– O, da! exclamă Aurora, bătând din palme.

Melissa o strânse lângă ea.

– Și nu te folosi de copil! Figurile astea nu țin cu mine, Reilly! Am avut o înțelegere.

– Și ce înțelegere să fi fost aia?

Se înțeleseseră să nu amestece relația dintre ei cu problemele profesionale. Se înțeleseseră ca el să nu mai coboare glasul și să nu-i mai arunce priviri senzuale – ca astea de acum. Se înțeleseseră să nu-i mai ia niciodată mâna, pentru a i-o mângâia sugestiv cu degetul.

– Sunt în mijlocul unei lecții, spuse Melissa, dând din cap de mai multe ori, insistent, spre mica lor martoră.

– Ți s-a pus un cârcel la gât?

Mâna lui Reilly se ridică direct spre mușchiul gâtului, frământându-i-l într-un fel care-i trimitea fiori pe șira spinării.

– Guvernanta ta pare să aibă febră, fetițo.

– I-am spus eu că e palidă!

– Într-adevăr...

Ochii lui îi sfredeliră pe ai Melissei.

– Nu putem ține secret lucrul ăsta, nu-i așa, iubito?

– Atunci, nu mai putem continua, replică Melissa, dintr-o dată cu respirația tăiată. Vreau să zic, nu putem discuta așa ceva, în camera fetiței...

Nu se puteau privi în felul acela, nu puteau să aibă asemenea gânduri, asemenea sentimente...

– Nu se cuvine, adăugă ea.

Reilly stătu un moment pe gânduri. Apoi, culese un trandafir de pe cărucior și se lăsă într-un genunchi, oferindu-i-l fetiței.

– O prințesă vede multe și spune puține. Avem încredere în discreția Înălțimii Voastre.

– Mulțumesc.

– N-ai să ne dai de gol secretul?

– Niciodată.

Aurora îl bătu pe umăr cu trandafirul.

– Poți să te ridici.

Reilly se conformă, cu buzele arcuite într-un zâmbet. Când se întoarse spre Melissa, expresia îi deveni aspră și încăpățânată, cu o privie hotărâtă.

Își ridică mâna la buze.

– Am făgăduit să te iubesc. Înainte, am de gând să te curtez.

– Mă avertizezi?

– Te cuceresc.

Râdeau și glumeau, în timp ce caii mergeau la trap înapoi spre grajduri. Reilly și Melissa o provocaseră pe Aurora de două ori la câte o cursă pe care o abandonaseră cu nerușinare, lăsându-i calul să se îndepărteze cu câteva zeci de metri. Aurora replicase că nu era cinstit, că nu voiau decât să se giugiulească fără martori.

În timp ce intrau în curtea grajdurilor, Reilly îi văzu pe Reggie și Helene stând lângă o ușă, de mână, cu capetele alăturate, ca o imagine tipică a perechii ideale. Discutaseră toate aspectele unei posibile căsătorii, după cum îi spusese Reggie.

După ce descălecă, Reilly o ajută pe Aurora să coboare și ea. Apăru un grăjdar, care duse calul în boxa lui. Aurora îl urmă.

Melissa rămase în șa până când Reilly se apropie și o cuprinse de talie; abia atunci se lăsă să alunece în brațele lui. Trupurile abia li se atinseră. În clipa când cizmele ei ajunseră pe sol, Reilly își lăsă mâinile să cadă pe lângă trup. Numai în ochi li se citea fericirea acelei după-amiezi, intimitatea secretelor pe care le împărtășiseră.

– Vezi? spuse el, arătând cu capul spre șefii lor încadrați în arcada din capătul opus al grajdului. Toate se leagă de minune...

– Trebuie totuși să avem grijă cum ne comportăm.

– Al doilea nume al meu e Discreție.

– Nu l-am aflat niciodată pe primul.

Nu apucase să i-l spună.

Ecoul ascuțit al unei voci femeiești se făcu auzit pe toată lungimea grajdului.

– Nu înțeleg de ce presupui că aș simți așa ceva! se răstea Helene.

– Dar, iubito...

Restul răspunsului blajin al lui Reggie fu acoperit de freamătul nervos al cailor. Melissa și Reilly încremeniră, fără să scoată o vorbă.

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, replică Helene.

– Nu e un ton, spuse Reggie mai tare, e un răspuns. Dacă nu ți-ar zbura mereu gândurile aiurea, n-ar fi necesar să te dojenesc așa.

– O, Doamne!... murmură Melissa.

Fălcile lui Reilly se încleștară strâns. Știa că era un cuvânt nefericit ales.

– Sau, poate, continuă Reggie, adoptând acea corectitudine rigidă la care renunțase de când sosise Helene la Bedford House, „dojană“ nu e termenul cel mai potrivit. Mai degrabă, voiam să spun...

– Să nu spui nimic!

Melissa tresări, când cravașa Helenei spintecă aerul cu un șuierat.

Imediat urmă vocea ei cu accent străin, pătrunzător:

– N-am să mă mărit cu un bărbat care se poartă ca un stăpân! Am avut doi bărbați din-ăștia în viața mea, un prinț care credea că titlul lui îi dădea toate drepturile, și altul care voia să mă cumpere cu miliardele și trilioanele lui. Ce-mi pasă mie? Vreau să fiu iubită, nu stăpânită. Nu sunt proprietatea nimănui!

– Dar, iubito, iar îți zboară gândurile la...

– Ha! Ți-arăt eu ție zburat! Reilly! Unde-i pilotul ăla? Vom zbura la Heathrow tout de suite. Aurora! Melissa!

Helene ieși din grajd ca o furtună, spre casă, cu Reggie urmând-o nervos.

Praful se așeză în urma lor. Melissa și Reilly stăteau amuțiți. Caii tropăiau în boxe. Un grăjdar fluieră încet, clătinând din cap, în timp ce scotea șaua ultimului cal.

– Unde-i Aurora? întrebă încet Melissa. Trebuie s-o găsesc pe Aurora.

Reilly o apucă de încheietura mâiniii. Cu ochi scăpărători, Melissa se răsuci spre el.

– Dacă a auzit...

Drept răspuns, Reilly îi arătă cu capul spre o boxă aflată la doi pași de locul conflictului între Helene și Reggie.

Aurora apăru din spatele calului, cu țesala într-o mână și casca în cealaltă. Palidă ca moartea, își privi guvernanta.

Melissa alergă la ea, cuprinzând-o în brațe.

– O să se rezolve totul, păpușă.

– Dar îmi plăcea aici... șopti Aurora, lipindu-și obrazul umed de fața Melissei.

– Și mie, iubito. Și mie.

Reilly simți un junghi în stomac. Strânse pumnul.

– Se vor lămuri ei, fetițo. Oamenii mari se mai și ceartă uneori.

– Mămica nu se scuză niciodată.

– Ce importanță are, dacă se iubesc? insistă el.

– Și dacă nu se iubesc?

Posomorât, Reilly privi spre fața ridicată către el a Melissei.

– Dacă ei nu se iubesc, nimic nu ne împiedică pe noi să ne iubim.

Melissa se ridică, ținând mânuța Aurorei într-a ei.

– Dacă Helene pleacă, va trebui să plec și eu.

– Nu sunt stăpâni pe viața ta.

Îl privi cu un zâmbet tandru, clătinând din cap, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

– Din păcate, nici tu nu ești. Îmi pare rău, Reilly.

O conduse pe fetiță afară, vorbindu-i încet, și porniră amândouă grăbite spre casă.

Iar o făcuse. Iar se îndrăgostise de o femeie care nu putea fi a lui – și totul, numai fiindcă acceptase să o curteze, fără a o cunoaște măcar.

Reilly porni și el spre casă. Avea nevoie de un răgaz de gândire. Nu era de acord cu Melissa – viețile lor le aparțineau. Viața oricui era prea scurtă, ca să-și poată permite să abandoneze fără luptă. Singura întrebare era: cu cine să lupte?

Capitolul 10

Cu violență controlată, Reilly trase draperiile ferestrei din dormitor. Era patru după-amiaza, ora ceaiului în tot fostul Imperiu Britanic. Sosise timpul să aibă o discuție cu Excelența Sa.

– Aici sunt, mormăi Reggie, ascuns în adâncurile unui fotoliu, cu o cupă de cristal într-o mână și o sticlă de brandy pe jumătate goală în cealaltă. A plecat?

– Ultima oară când am văzut-o, contesa era în bibliotecă, domnule.

Certându-se cu Melissa. Reilly nu avusese timp să tragă cu urechea, avea altele de făcut.

– Am telefonat la aerodromul local. Elicopterul nu va fi gata până mâine dimineață. Era programat pentru revizie și acum e complet demontat.

– Revizie? Niciodată n-ai permis altcuiva să se atingă de el.

– Toate au un început, domnule.

Urmă o pauză lungă.

– Nu cumva forțezi puțin adevărul, Reilly?

– Toate au un început, repetă Reilly pentru sine, cu un mormăit.

Luă sticla din mâna lui Reggie și o puse pe masă, cu zgomot. După părerea lui, lovitura emoțională îl doborâse pe Lordul Darby mai cumplit decât alcoolul cel mai tare.

– Nu vă puteți da bătut, domnule.

– Nu prea am încotro, bătrâne.

– Prezentați-vă scuzele.

Răsteala militărească a lui Reilly făcu ca pe chipul palid al lui Reggie să se aștearnă o vagă surprindre.

– Să-mi prezint scuzele? Ce naiba, omule, n-am făcut nimic rău!

– Veți face, domnule, dacă o lăsați pe contesă să plece. Niciodată nu l-am văzut pe Excelența Sa atât de... atât de-al dracului de fericit, dacă-mi scuzați expresia. Ar fi mare păcat ca totul să fi fost degeaba.

Reggie chibzui la judecata succintă a lui Reilly.

– Îmi dau seama că ai făcut mari eforturi. Dar cucoana m-a părăsit. Ghinion. Nu mai pot face nimic.

– Cumpărați-i ceva, domnule. Un cadou simbolic...

Reggie sări din fotoliu.

– N-am de gând s-o cumpăr, Reilly. Helene are sentimente. O fi părând ea o flușturatică, dar te asigur că are un suflet foarte profund și complicat – și tipic femeiesc. Și al

dracului să fiu dacă reușesc să i-l descifrez. Vorbeam despre călărie și, ce să vezi, deodată se repede să mă acuze că o consider proprietatea mea!

Reilly bombăni gutural.

– E chiar atât de rău? îl întrebă Reggie.

– Cum nu se poate mai rău, domnule. Nu aveți nici o ieșire. Dacă îi dați dreptate, vă acuzați singur. Dacă o contraziceți, va înțelege că a avut ea dreptate.

– Dar i-am spus că nu e adevărat! I-am amintit de toate lucrurile pe care i le-am... i le-ai... cumpărat. Tot ce-am făcut pentru ea.

– Și?

– M-a acuzat că o cred interesată numai de bani. N-a lipsit mult să dea în mine cu cravașa.

– Am observat cravașa, domnule.

– Poftim?

– O scăpare de moment, domnule.

– I-am cumpărat brățara aia, calul Aurorei...

– Vă place fetița?

– E un înger. Îmi amintește de mama ei.

– Și o iubiți pe contesă?

Reggie se duse la fereastră, cu o expresie care nu mai avea nevoie de cuvinte.

– De regulă, un gentleman nu discută despre așa ceva.

– Aveți perfectă dreptate, domnule.

La fereastră, Reggie ridică la buze cupa plină, apoi mâna i se opri.

În grădină, Melissa se ținea după Helene, care gesticula cu aprindere. Oare fața Helenei era brăzdată de lacrimi? Avea ochii umflați?

Privind de lângă Lordul Darby, Reilly nu-și putea da seama. Știind că Melissa își implora stăpâna să mai facă o încercare, o încurajă în sinea lui.

– Crezi că aș rezolva ceva cumpărându-i un flecușteț? întrebă într-un târziu Reggie.

– Pentru o femeie, cadourile nu sunt niște fleacuri, domnule.

– Într-adevăr. Să zicem că intenția contează. Pe scurt, oare crede că mai am și altceva în cap? Numai la ea mă gândesc, zi și noapte.

După ce mai medită un timp, Reilly formulă în sfârșit întrebarea care-i îngrijora pe amândoi.

– Și dacă nici cadoul nu dă rezultate?

– Atunci, faceți altceva, răspunse insistent Reilly. Și pe urmă, altceva. Nu vă dați bătut, domnule, mai ales dacă o iubiți.

În acel moment, Reggie își văzu majordomul într-o lumină cu totul nouă.

– Te-ai implicat foarte mult în povestea asta.

– Într-un fel, domnule.

Gura lui Reggie se strânse cu severitate. Trânti cartea de telefon în mâinile lui Reilly și arătă spre aparat.

– Fă-mi legătura cu bijutierii aceia din Londra, pe aceeași stradă cu Hotelul Ritz.

Reilly se însufleți imediat.

– Să le spun ce v-ar interesa? Altă brățară? Ceva mai mare?

Îngândurat, Reggie miji ochii.

– Ba ceva mai mic...

– Mai mic?

Lui Reilly i se uscă gura. Dacă Reggie îi oferea un cadou prea ieftin, Helene s-ar fi simțit de două ori mai jignită. Și atunci, niciodată n-aveau s-o mai câștige.

– Ceva de mărimea unui inel... continuă Reggie.

Reggie începu să răsfoiască, până ajunse la numărul dorit. Bijutier: verighete, inele de logodnă.

– Foarte bine, domnule. Foarte bine.

Sufrageria arăta ca o cavernă. Reggie nu coborâse, iar Helene se scuză, sub pretextul că o durea capul. Până și Reilly lipsea. Abătută, Melissa o luă pe Aurora de mână și o duse la bucătărie, unde mâncară în tăcere, împreună cu restul angajaților.

Ploaia lovea în ferestre. Un tunet zgâlțâi ochiurile de geam. Crengile zgâriau zidurile de piatră. În sfârșit, peste urletul furtunii se auzi zgomotul unei chei în broască. Reilly deschise ușa, cu impermeabilul fluturându-i în vânt.

Melissa sări în picioare și alergă în brațele lui. Conștient de prezența celorlalți, Reilly deveni puțin mai rigid. În spatele ei, conversațiile încetară. Salariații schimbau priviri. Nu se mai auzea nici o vorbă.

Nu-i păsa. Încălcase o regulă cardinală și puțin îi păsa. Văzu expresia furtunoasă din ochii lui. Inima îi era plină de toate lucrurile pe care le avea de spus.

Reilly o desprinse ușurel din brațele lui, cu o privire de nepătruns.

– Scuză-mă, Miss.

Amuțită, Melissa se retrase.

– Unde-ai fost?

– Am avut de făcut un comision, Miss. Excelența Sa mi-a cerut să zbor până la Londra.

– La ora asta? Pe vremea asta?

– Parcă elicopterul era în revizie... mormăi Haverford, de la masă.

– Da' repede mai circulă zvonurile pe-aici... murmură drept răspuns Reilly.

– Nu chiar atât de repede, se pare, replică șeful pazei, cu o privire spre Melissa.

Bucătăreasa zâmbi, amestecând sosul. Cameristele își făcură cu ochiul. Crowley își unse cu unt încă un biscuit, preferând să-și vadă de treburile lui.

– Ai zburat peste casa lui Robin Hood? întrebă Aurora.

Reilly o mângâie pe cap.

– Îmi pare rău, fetițo, n-am avut timp.

Melissa, rămasă în ușă, își încrucișă brațele pe piept.

– Ar trebui să profiți de orice ocazie.

Intervenția ei îi surprinse pe toți, inclusiv pe ea însăși.

Reilly îi evită privirea.

– S-ar putea să ai dreptate, Miss.

– Nu renunța niciodată, asta e deviza mea.

– Și a mea. Mai ales cu unele ocazii. Contesa e tot hotărâtă să plece?

– N-am vorbit cu ea recent.

Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

Bucătăreasa se ridică să-i pună lui Reilly mâncarea în farfurie.

– Nu te deranja, Mary, spuse el încet. Mai întâi am o treabă cu Excelența Sa.

– Să nu ți se răcească mâncarea, scumpule.

– N-am să întârzii mult.

Și totuși, Melissa avea senzația că, dacă mai stătea câteva minute acolo, avea să se răcească de-a binelea, ca o stană de piatră. Nu știa dacă să se înfurie sau să izbucnească în plâns. Nu înțelegea de ce se purta Reilly așa.

Poate că în timpul zborului până la Londra și înapoi apucase să se gândească pe îndelete la tot ce discutaseră. Poate ajunsese la concluzia că era riscant să dea curs unei relații cu o femeie care nu cunoștea sensul cuvântului „iubire“.

În fața oglinzii de lângă scara de serviciu, Reilly se opri să-și aranjeze vesta și cravata. Se bătu cu mâna peste buzunar, unde avea un pachețel.

Melissa parcurse distanța care-i despărțea.

– Îl iubește, să știi.

Cu gâtul țeapăn și spatele și mai țeapăn, Reilly abia dacă întoarse capul.

– Contesa pe Excelența Sa?

– Știu că așa e, Reilly. Îl iubește foarte mult.

Ochii lui chihlimbarii îi întâlniră în sfârșit pe ai ei.

– Și el o iubește. Nu mă îndoiesc.

Atunci, de ce se purta așa?

– Trebuie să facem ceva, insistă Melissa, oprindu-l înainte de a urca scara. Au nevoie să afle ce sentimente nutresc unul pentru celălalt.

– Atunci, i-ar putea spune.

– Acum?

Reilly aruncă o privire peste umăr, spre ocupanții tăcuți ai mesei.

– Dacă mă scuzi, Miss, am un pachet pentru Excelența Sa.

Obrajii Melissei se înroșiră. Privirea îi coborî în pământ. Reilly nu înțelesese o vorbă din tot ce-i spusese.

– Desigur. Dacă vrei să pleci, nu mă lăsa să te rețin.

Un moment, Reilly mai stătu pe loc, cu fălcile strânse, învârtind între degete o cutiuță pătrată, învelită în catifea. Apoi, porni în susul scării.

Îndreptându-și umerii, Melissa anunță că ora de culcare a Aurorei trecuse de mult.

– Dar abia dacă ai mâncat ceva, replică bucătăreasa. Așteaptă să-ți pun într-o farfurie, ca s-o iei cu tine.

– Nu, mulțumesc. Noapte bună la toată lumea.

Melissa nu luă în seamă valul de conversații care izbucni în clipa când ieșiră din bucătărie.

La baza scării mari, Aurora o trase de mână.

Ușa bibliotecii se deschise și ieși Reilly. Părea că se așteptase s-o găsească acolo, fiind dinainte pregătit pentru reîntâlnire. Drept ca un soldat, își înclină capul și le invită înăuntru.

Melissa strânse mâna Aurorei, refuzând să se lase intimidată de calmul lui înghețat.

– Am să-ți vorbesc.

– Poate că mai târziu va fi mai convenabil.

– Acum.

– Melissa!

Helene apăru dintr-un colț al bibliotecii, parcă plutind, cu un zâmbet de beatitudine pe față. Sărută aerul, la două degete distanță de obrajii Melissei.

– Vezi, iubito, totul s-a rezolvat! Ți-am spus eu că o să se aranjeze!

Helene îi spusese? Melissa clipi rapid din ochi. Iar faptul că mâna care fâlfâia fericită prin fața ei purta un inel cu un rubin cât unghia n-o ajută cu nimic să se dezmeticească.

– Reggie m-a cerut în căsătorie!

– Și i-ați răspuns...?

– Da!

Aerul se revărsă din pieptul Melissei. Ochii i se umplură de lacrimi.

– E o veste minunată, doamnă!

Aurora se înghesui între ele, îmbrățișându-și mama pe după mijloc.

– Mămica se mărită din nou!

Apoi se repezi să-l îmbrățișeze și pe Reggie.

Acesta o mângâie pe cap cu atâta entuziasm, încât Vandyke lătră și încercă să se amestece și el.

– Gata, mormăi Reggie, toate s-au rezolvat până la urmă, exact cum a spus Reilly. Știam eu. Știam c-aveau să se rezolve.

Melissa se întoarse spre Reilly, cu lacrimile din ochi sporindu-i strălucirea zâmbetului.

– Tu ai făcut asta?

Reilly se încruntă aproape imperceptibil, aruncând o privire de avertisment în direcția Helenei.

– El mi-a adus inelul! exclamă contesa. A zburat până la Londra numai ca să-l ia. Nu-i așa că-i minunat? Și atât de generos!

Mângâie obrazul lui Reggie.

– Îți mulțumesc, iubitul meu!

Aurora se apropie de Reilly în pași de dans. Majordomul se aplecă adânc, lăsând-o să-l cuprindă cu brațele pe după gât.

– Bine ai venit în familie, fetițo.

– Îți mulțumesc, Reilly.

Melissa veni și ea alături.

– Îți mulțumeasc și eu, Reilly. Pentru tot.

– Îmi fac doar datoria, Miss.

– Și nimic mai mult?

Încerca să vorbească pe un ton glumeț, dar inima i se frângea de teamă. Reilly o cucerise pe femeia dorită de Reggie. „Datoria“ lui luase sfârșit.

O trase pe Aurora de mână.

– E vremea să te culci, păpușă.

– Nu bei și tu puțină șampanie cu noi, Melissa?

– Regret, domnule, astă seară nu, refuză ea invitația Lordului Darby. Altfel, asta mică n-o să mai adoarmă până-n zori.

– Voi avea un tătic nou!

– Știu, păpușă, dar acum e ora de culcare. Nici o grijă, mâine dimineață ai să-l găsești tot aici.

Și pe Reilly de asemenea. A doua zi dimineața și în fiecare zi de-atunci încolo. Dacă se îndepărta de ea, cum aveau să mai lucreze împreună, cum să locuiască în aceeași casă?

– Desigur, ne vei ajuta cu nunta! strigă Helene în urma ei. Avem atâtea de pregătit...!

– Am să-l sun pe avocat mâine dimineață la prima oră, doamnă.

– Plicticosul ăla îngrozitor! Și trebuie să anunțăm florăria, aprovizionarea, planificarea... Mai ții minte când m-am măritat cu Monsieur Trenchement? Vreau ca acum să fie tocmai invers!

– Am înțeles, doamnă. Știu tot ce e necesar pentru pregătirea unei nunți.

Reggie îi făcu semn majordomului.

– Reilly, dis-de-dimineață să-i telefonezi avocatului meu. Un acord prenupțial, prevederi pentru Aurora, fonduri de colegiu, conturi în bancă. Vreau ca fetiței să nu-i lipsească nimic.

– Am înțeles.

– Tu și Melissa veți rezolva totul perfect. N-am nici o îndoială.

Reilly nu era atât de sigur. O privi pe Melissa cum o lua pe Aurora și porneau spre scară, în timp ce le turna celor doi șampania. Apoi se retrase lângă perete, lăsându-i cu planurile și scuzele lor.

De ce se purtase atât de nesimțitor cu ea, ca un ticălos fără inimă, cum îl acuzase cândva Clare că era?

Fiindcă Melissa avusese dreptate tot timpul: nu aveau nici un viitor împreună. Dacă o ceartă între Reggie și Helene putea spulbera tot ce exista între ei, iubirea nu era de ajuns pentru a reface lucrurile. Nu-și putea permite să-i cumpere un rubin, dar singurul răspuns rămânea tot un inel.

Capitolul 11

– Parc-ai fi un călugăr copiind Sfintele Scripturi.

Când Reilly intră în bibliotecă, Melissa își mușcă buzele. Îi fusese un dor nebunesc de el. Din seara anunțului, nu-l mai văzuse decât pe fugă. Se ocupa de avocații care veneau zilnic cu mașinile lor negre, închizându-se ceasuri în șir cu Lordul Darby. Serviciile lui Reilly, care cunoștea la perfecție proprietatea, fuseseră din nou indispensabile.

Reilly puse pe marginea mesei un caiet legat în scoarțe de piele roșie.

– Agenda cu adrese a Excelenței Sale. Mi-am luat libertatea de a însemna cu creionul cine să primească invitații și cine să primească anunțuri.

– Eficient ca întotdeauna. Cred c-ai stat treaz nopți în șir ca s-o faci și pe asta.

Inima Melissei încremeni, când Reilly întinse mâna spre ea, aparent împotriva propriei voințe. Îi atinse abia simțit cearcănele de sub ochi.

– Nu sunt singurul care-și pierde nopțile.

Melissa închise strâns ochii, atingându-i cu genele degetul mare.

– Ce s-a întâmplat, Reilly?

Săltându-și pensele pantalonilor, Reilly se așeză cât de departe îi permitea canapeana edwardiană.

– Am avut nevoie de un timp de gândire.

– Și ce hotărâre ai luat?

Ochii lui cutreierară rafturile pline de cărți.

– Va trebui să comandăm niște ghirlande pentru rafturi. Oaspeții se vor aștepta ca toate camerele să fie împodobite sărbătorește.

– Și flori? Am uitat de flori.

Reilly coborî privirea spre modelele complicate ale covorului oriental.

– Ai spus că mă iubești, Reilly. Am dreptul să întreb dacă mai e adevărat.

– Ai avut dreptate când ai spus că viețile noastre nu ne aparțin. Așa cum stau lucrurile acum, nu avem nici un viitor.

– Asta nu înseamnă că nu voi lupta pentru ceea ce avem.

– Și ce anume avem?

Melissa lăsă pixul pe masă, trăgându-se pe canapea mai aproape de el. Ochii lui inexpresivi coborâră spre locul unde coapsele li se atinseră. Nimeni nu se pricepea mai bine decât Reilly să-și ascundă sentimentele.

Rezemându-și cotul de spătarul canapelei, Melissa își trecu degetele prin părul lui de culoarea nisipului, privind

cum sclipeau firele aurii. Încercă din răsputeri să nu recunoască tensiunea care-i încordă trăsăturile, înăsprindu-le. Își adună curajul înainte de a i se risipi în toate cele patru vânturi.

– Când Helene și Reggie s-au certat, mi-am dat seama că te iubesc mai mult decât crezusem. Dacă situația asta se poate destrăma în orice moment, trebuie să profităm de tot timpul pe care-l avem la dispoziție.

– Și iubirea este de ajuns?

– Iubirea e totul.

El o învățase asta. Chiar acolo începuse, cu o atingere pe obraz. Melissa apăsă cu buzele acel loc, simțindu-i tresărirea nervoasă. Își rezemă fruntea de pielea lui întinsă, inspirându-i mirosul incomparabil, aromele masculine de mosc amestecate cu un iz vag familiar, un miros străvechi pe care Melissa îl asocia cu ocaziile deosebite.

– Ai lustruit argintăria.

Orice, numai să i se potolească nervii în timp ce-și aduna curajul.

– Vreau de la tine mai mult decât iubire, Melissa.

Drept răspuns, Melissa îi adresă un zâmbet dulce.

– Atunci, hai să ne întâlnim în casa din pădure.

– Nu se poate.

– Știu că ești ocupat. Ce crezi că făceam eu aici, tăiam frunză la câini?

– E evacuată.

Surprinsă, Melissa trase aer în piept, tremurător.

– Casa din pădure? Era cuibul nostru.

– Mutăm monitoarele de securitate într-o cameră de deasupra grajdurilor. E un loc mai bun pentru corpul de gardă, mai centralizat. Casa din pădure va rămâne goală.

Melissa se rezemă de spătar, strângându-și sub ea picioarele lungi, parcă într-o atitudine defensivă.

– Oare de ce am sentimentul că mă excluzi și pe mine din viața ta?

Reilly voia s-o includă cu totul în viața lui, dar mai întâi trebuia să-și găsească cuvintele. Venise s-o ceară în căsătorie. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața amândurora. Și când colo, bâjbâia, căuta cuvinte simple, se agăța de detalii, de ghirlande, de invitații, de toate mărunțișurile cu care își ocupase timpul în ultimele două săptămâni, pe când se chinuia să se decidă cum să-i ceară mâna, ce să-i ofere.

A-i cere unei femei să-i dăruiască viața ei era ca și cum ar fi trebuit să aleagă firul pe care să-l taie în mecanismul unei bombe cu ceas. Dacă îl refuza, asta era – totul lua sfârșit. Nici o altă șansă.

Se ridică de pe canapea și porni cu mișcări țepene spre ușile duble. Îi adresă câteva cuvinte unei cameriste care zăbovise prea mult în hol, ștergând cu pămătuful de praf un Adonis din bronz. Convins că nu-i mai deranja nimeni, închise ușile în urma lui și reveni la canapea.

Când se așeză, își atinse involuntar vesta. Ar fi trebuit să se gândească să-i cumpere și ei un inel, când se dusese la Londra – de-atunci, nu mai avusese timp. Nu-i stătea deloc

în fire să piardă din vedere un detaliu atât de important. Îl făcea să se simtă nervos și nesigur pe sine. Ca un om îndrăgostit. La fel se simțise și în Irlanda de Nord, cândva. De data asta dorea o garanție, înainte de a-și angaja inima și sufletul.

Melissa se întorsese cu spatele, răsfirând cu degetele teancul de invitații.

– Reilly, nu e nevoie de toate preliminariile astea.

Inima lui se strânse în piept. Îl refuza încă înainte de a i-o fi cerut.

– Înțeleg, râse Melissa, cu o expresie în ochi pe care nu voia ca Reilly s-o vadă. Stăpânul tău se însoară. Ți-ai făcut datoria. Aventura cu mine a fost un avantaj colateral. Și un minunat exemplu al spiritului tău de prevedere. Într-adevăr, te gândești la toate. Când Helene a vrut să plece, eu am fost aici, convingând-o să se răzgândească. Pentru că mă făcuseși să mă îndrăgostesc de tine. Bine lucrat, Reilly.

O apucă de umeri, întorcând-o spre el cu forța, fără menajamente.

– N-ai fost niciodată o simplă „datorie“ pentru mine.

Melissa îl țintui cu privirea, refuzând să i se reproșeze fanteziile care până și ei însăși îi păreau paranoice.

– Și de unde voiai să știu? Ce voiai să cred? Nu vrei să-mi vorbești. De două săptămâni, mă eviți încontinuu.

– M-am gândit.

– Și la mine, printre altele?

– Numai la tine.

– Atunci, de ce nu mă primești lângă tine? De ce mă ții așa la distanță?

– Nu eram sigur ce-ai fi spus.

Privirea ei întrebătoare îi cercetă ochii tulburați.

– Aș fi spus lucrul pe care două săptămâni am tot încercat să ți-l spun: că te iubesc. E chiar atât de înspăimântător?

– Este, dacă mă poți părăsi oricând.

Melissa trase adânc aer în piept, adunându-și puterile.

Nedorind s-o lase să se retragă și mai mult, Reilly întinse brațele spre ea. Își îndesă degetele în părul ei cald și mătăsos, cu buzele la câțiva centimetri de ale ei, scăldându-i fața în respirația lui fierbinte.

– Trebuie să știu că vei rămâne, orice s-ar întâmpla cu ei. Nu mai suport stă stăm așa, atârnați doar de un fir, Melissa.

– Te iubesc.

– Spune-mi că ești a mea.

– Sunt a ta.

– Pentru veșnicie?

Melissa râse, îngăduitor de astă dată, plimbându-și mâinile peste fața lui.

– Știi bine că nu cred în veșnicie. Dar cred în iubire. Tu m-ai făcut să cred în ea. Ești un om minunat, Reilly.

– Ești fericită aici?

– Mai fericită ca oriunde și oricând.

– Atunci, rămâi. Mărită-te cu mine.

– Știi bine că nu se poate.

Reilly îi cuprinse fața în mâini, ca pe o comoară mai prețioasă decât argintul.

– Nu glumesc. Vreau să rămâi aici.

– Mă ai. Numai să nu-mi ceri...

– De ce nu?

Melissa se desprinse din îmbrățișarea lui. Cumva, știuse tot timpul că, la cea mai mică mișcare neinspirată, la primul cuvânt greșit, totul avea să se destrame.

– Nu pot.

Se retrase de-a lungul canapelei, pe lângă masă, până când degetele îi atinseră grămezile de invitații.

Reilly o urmă. Trebuia să încerce.

– De ce nu poți?

– Fiindcă o căsătorie e veșnică, răspunse ea simplu. Iar veșnicia nu durează.

– Poate să dureze.

– Dacă așa crezi, atunci crezi și în căsnicia Helenei cu Reggie. Și, atâta vreme cât căsnicia lor va dura, voi fi aici. Nu plec nicăieri, Reilly.

– Decât dacă va pleca fetița.

– E aici. Și eu sunt aici. Nu pierde ocazia. De ce nu ți-e de ajuns iubirea?

Cuvintele Melissei îl loveau ca niște schije, rănindu-l oricât ar fi încercat să se apere. Ar fi rugat-o în genunchi, ar fi făcut orice. Dar nu putea trece peste împotrivirea ei.

– Mi-am jurat să nu mă culc niciodată cu o femeie despre care nu pot spune că e a mea.

– Am făcut deja dragoste.

– N-a fost decât un început. Am putea face dragoste toată viața. În veci nu te-aș părăsi!

– Și Aurora? I-am promis că-i voi fi întotdeauna alături, dacă are nevoie de mine. Nu-mi pot lua cuvântul înapoi, numai fiindcă m-am îndrăgostit.

– Și dacă am eu nevoie de tine?!

Ochii Melissei se umeziră.

– Ea a fost mai întâi.

Reilly trase adânc aer în piept.

– Vrei să spui că trebuie să mă împac cu gândul ăsta.

Clipind cu repeziciune, pentru a-și stăvili lacrimile, Melissa răspunse:

– Dacă mă iubești, acceptă-mă așa cum sunt. Te rog...

Fu nevoită să se șteargă repede la ochi, când Aurora vârî capul pe ușă.

– Ce e, păpușico?

– Vă mai certați mult?

Melissa se așeză, întinzând brațele, iar Aurora alergă spre ea. O legănă încet, mângâindu-i părul.

– Nu fi tristă, Melissa.

– Nu pentru mine îmi fac griji...

Se străduia din răsputeri să nu-i frângă oasele, atât de tare o strângea în brațe.

– Mă vei avea întotdeauna, păpușă. Orice s-ar întâmpla. Știi asta.

– Sigur, doar unde să te duci?

Reilly șterse ușurel o lacrimă de pe obrazul Melissei, cu dosurile degetelor.

– Are dreptate, fetițo. Întotdeauna va fi alături de tine.

– Cu tine, Reilly? întrebă Aurora.

– Mda, răspunse el. Dar numai dacă mă primește...

– Păi te iubește...! Na – că mi-a zis să nu-ți spun!

– Atunci, va fi secretul nostru.

Aurora chicoti. Afară, un fluture pluti pe briza verii târzii, chemând-o parcă.

– Pot să mă duc afară? întrebă fetița, coborând de pe genunchii Melissei.

– Fugi!

– N-ai să mai plângi?

– Mi-am revenit.

După ce o sărută pe obraz, Aurora strecură o floare cu tulpina ruptă în mâna lui Reilly.

– Mai fă-i curte! șopti ea.

– Mulțumesc, fetițo.

Melissa își dădu ochii peste cap – dar n-avea nici un rost să se mai prefacă. În clipa când Aurora ieși pe ușă, o răpuse dorul de a fi în brațele lui. Avea nevoie de un om pe care să se sprijine, un bărbat adevărat, ca Reilly, care știa întotdeauna cum să îndrepte orice. Îl cuprinse cu brațele, lipindu-și obrazul de gâtul lui cald.

– Nu mai are nevoie de mine...

– Dacă va avea, știe unde să te găsească.

Reilly o sărută pe păr, pe obraz, simțindu-i umezeala sărată a lacrimilor.

– Iar dacă ea nu mai are nevoie de tine, eu încă mai am – și voi avea toată viața.

– N-ai nevoie de nimeni. Tu ești Reilly. Lumea se învârtește pentru că tu întorci ceasurile în fiecare dimineață.

– Un bărbat nu are nevoie de o femeie în același fel ca un copil, continuă el, sărutând-o încet, blând, cu intenții nespus de clare. Dar dacă îți dorești un alt copil, pe care să-l crești fără teamă că l-ai pierde, cu încredere și iubire, cred că asta se poate aranja... În toată lumea, nu există un loc mai potrivit unde să-l crești.

Nu exista nici un loc mai potrivit pentru că Reilly îl făcea să fie astfel: sigur, îngrijit, apărat. Melissa privi în jur. Proprietatea era a Lordului Darby, dar aveau un colțișor și pentru ei – casa din pădure.

– Vrei să locuim aici?

– Vreau să te iau cu cununie.

– Asta nu sună ca o întrebare.

– Nici nu este.

Melissa își stăpâni un râs șocat.

– De obicei ai mai mult tact, domnule Reilly. Mă așteptam să mi-o ceri mai ceremonios.

În ochii lui se aprinse o lumină pe care i-o cunoștea mult prea bine.

– Locul tău e aici. Cu mine. Nu încape nici o îndoială.

– Am și eu un cuvânt de spus?

– Numai unul singur: „da“.

Melissa îi atinse fața, urmărind cu vârfurile degetelor cicatricea, de la tâmplă până la ureche. Niciodată nu avusese încredere în iubire, nimănui nu-i încredințase sentimentele ei. Dar Reilly era cu totul altceva. Îi încredințase

viața ei, în ziua aceea când se urcase în elicopter. Îi încredințase trupul ei, nu o dată, noaptea. Avea să-i încredințeze iubirea ei, știind că era în siguranță. Atâta vreme cât totul depindea de Reilly, nu exista nici un pericol.

– Cum reușești? se minună ea. Mă faci să cred în atâtea lucruri, să-mi asum riscuri... Până și-n mixerul ăla zburător m-ai convins să mă urc.

– Și-am să te conving să vii și în fața altarului.

Se ghemui în brațele lui.

– Și dacă mariajul Helenei și al lui Reggie nu durează?

– Va dura al nostru.

O sărută din nou. Îi spusese cândva că fiecare faptă din dragoste era o făgăduială. Era un om care credea în făgăduieli.

Iar Melissa credea și ea.

– Poți să stai aici și să lucrezi, să pictezi, să ai copii și să mă iubești. Dacă fetița are nevoie de tine, va ști unde să te găsească.

– Și tu?

– Și eu, ce?

Melissa își despărți buzele, lăsându-l să intre, gustându-l, savurându-l.

– Vei avea nevoie de mine vreodată așa cum am eu nevoie de tine?

– Te voi iubi până o să se dărâme casa peste noi.

Aflată în grija lui Reilly, n-avea să se dărâme niciodată.

– Te iubesc, Reilly.

– Deci, crezi în iubire?

– Cred în tine.

Mai mult nu avea nevoie să audă. Deschise fereastra și strigă spre Aurora:

– Lecția de călărie s-a mutat la ora unu, fetițo! Hai, dă fuga într-acolo!

Cu un țipăt încântat, Aurora o luă la goană spre grajduri.

Melissa zâmbi, cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

– Te-ai înțeles cu ea înainte de a veni aici!

– Îmi place să fiu prevăzător.

– La toate te gândești!

– Mă gândesc numai la tine. Și nu-mi imaginez că m-aș putea opri vreodată.

Încet, Reilly închise ușa. Melissa își ținu respirația până când îl simți ajungând în brațele ei. Se sărutară, începând să-și murmure sute și sute de promisiuni. Cuvintele nu contau, dar jurămintele, da. În sfârșit, Melissa găsise ceea ce-i lipsise toată viața – o iubire în care să creadă. În brațele ei, Reilly era agitat și plin de patimă – dar și sigur, stabil, răbdător și priceput. Iubirea lui era cea mai solidă temelie pe care se putea clădi o casă. Și era timpul să înceapă.

Sfârșit